

Mansförtryck *och* kvinnovälde

PÄR STRÖM

Mansförtryck och kvinnovälde

Mansförtryck och kvinnovälde

Utgivet av Den Nya Valfärden

Fullt fokus på företagare – europeiska företagare ger råd till Sveriges regering (2007)

Med storbror i byxfickan – integritetsrisker med RFID-chips (2007)

Roligt värre (2007)

Med storbror i uppfinnarverkstan

– ny digital övervakning från automatiska öron till internet-dammsugare (2006)

Med Storebror i baksätet

– digital övervakning av dina bilfärder (2006)

Nya Beska droppar

– korta kritiska krönikor (2006)

Första hjälpen

Om dina anställda blir sjuka – en liten handbok (2006)

Var tredje får inte vara med

– en studie om arbetslösheten bland invandrare (2006)

Hur hög är arbetslösheten, egentligen? (2006)

Ole, dole, arbetslös

– nästan 3 av 10 ungdomar 16-24 år saknar jobb (2006)

Ge de arbetslösa en chans

– 150 000 nya jobb genom halverade arbetsgivaravgifter (2006)

Så lyckas du som företagare

– de bästa tipsen från svenska entreprenörer (2005)

Bakom skurkar och skandaler (2004)

Värsta krånglet (2004)

Jobbet är att mata puman

– hur och varför försäkringskassorna slarvar bort 40 miljarder om året av skattebetalarnas pengar (2004)

Tankebok för entreprenörer

– 222 citat från Aristoteles till Ingvar Kamprad (2003)

Entreprenören bakom allt

– 101 svenska succéer från ABBA till ölburkar (2002)

Beska Droppar

– korta kritiska krönikor (2002)

Skärp dig, Svensson

– med deklarationen om medborgerliga skyldigheter (2002)

Personvalsparti

– bot för trötta partier (1999)

Berättelsen om jobben (1996)

Baksmällan

- förutsättningar för politisk tillnyktring (1995)

Molnstoden

- en vision för svenska folket (1994)

Den Nya Valfärden har även givit ut Medborgarnas offentliga utredningar

- MOU 2000:1 Sveriges två gränser – om invandrapolitiken
- MOU 1999:1 För Sverige – på tiden!
- MOU 1998:1 Samhällsmoral i praktiken
- MOU 1997:1 Entreprenören i högsätet
- MOU 1996:2 Kommunala företag – hot mot demokrati
- MOU 1996:1 Den nya arbetsrätten – ett förslag
- MOU 1995:3 Järntrianglar – förnyelsens fiende nummer ett
- MOU 1995:2 Irrfärdens slut – för sunda statsfinanser
- MOU 1995:1 När folkhemmets barn blivit vuxna
- MOU 1994:1 HSF-modellen – patientmakt och kvalitet
- MOU 1993:2 Charta Nova – politik för entreprenörskap
- MOU 1993:1 Barnomsorg enligt kundvalsmodellen
- MOU 1992:2 Hälso- och sjukvård för 2000-talet
- MOU 1992:1 Eget val i äldreomsorgen – handledning
- MOU 1991:6 Hur man säljer allmännyttehus – handledning
- MOU 1991:5 På egna ben – reformera organisationsstödet
- MOU 1991:4 Skolpeng hösten 92 – en handlingsplan
- MOU 1991:3 Självständiga kommuner
- MOU 1991:2 Sänkta skatter för en ny välfärd
- MOU 1991:1 Företagsamhetens förutsättningar
- MOU 1990:3 En marknad för bostäder åt alla
- MOU 1990:2 Medborgarnas miljömanifest
- MOU 1990:1 Minska statsskulden – sälj tillgångar
- MOU 1989:1 Sänkt skatt för alla
- MOU 1988:1 En ny grundlag – ett förslag

© Pär Ström och Stiftelsen Den Nya Valfärden

www.dnv.se

Omslag: Vikman kommunikation, Vällingby

Seriestripp: Sven-Bertil Bärnarp

Layout och sättning: Desktop Ateljén AB, Finnerödja

Tryck: Edita, 2007

ISBN 97891-974447-9-0

Innehåll

Förord	11
1. Man – underordnat kön	15
2. Fler kvinnliga privilegier	29
3. Kvinnlig härskarteknik – de sex metoderna	39
4. Myten om män som arbetsskygga drönare	51
5. Kvinnor är alltid ”drabbade” – vinkling i media	55
6. Riggade undersökningar – som man frågar får man svar	69
7. Män får kränkas grovt men kvinnor inte alls	85
8. Kvinnor bevakar sitt revir och hindrar mäns jämställdhet	93
9. Den matriarkala könsmaktsordningen på barnområdet	99
10. Kvinnor skickar oskyldiga män i fängelse	117
11. Kvinnliga brottslingar får mildare straff	129
12. Kvinnors våld mot män tystas ned	139
13. Hur några procent blev 20 – om löneskillnader	153
14. Den sociala konstruktionen är en konstruktion	159
15. Jämställdheten som utvecklades till sin motsats	167
16. Jag anklagar	175
17. Appendix – litteraturlista och internettips	189

Förord

Egentligen anses jag inte ha rätt att skriva den här boken. Vi män förväntas hålla käft i genusfrågan, eftersom den bara sägs angår kvinnor. Det är egentligen märkligt, eftersom män står för det ena genuset och utgör halva mänskligheten. Men så är det, och därför har jag inte lyckats hitta en enda bok som påminner om den här trots att jag gått igenom bortåt 15 hyllmeter genuslitteratur.

Väldigt många män är idag hjärtligt trötta på att tvingas knäa under en medfödd skuld på grund av en köns-tillhörighet de inte valt. Med den här boken hoppas jag kunna ge en röst åt de män som känner en oerhörd frustration över de orättvisa anklagelserna, de återkommande förolämpningarna och det feministiska samhällets mansfientlighet – och som av rädsla för kölhalning och total förskjutning inte vågar säga vad de tycker.

Allra värst är det för medelålders, vita, strejta män, som egentligen bara får finnas till på nåder. De anses så usla att de får kallas ”gubbslem”, och stora delar av samhälls- och mediaetablissemangen verkar finna denna benämning uppfriskande och ganska rättvis. Man kan ju leka med tanken på vilken reaktionen skulle ha blivit om uppsatta män hade kallat medelålders kvinnor för något motsvarande.

Men nu är det nog. Det är sluthukat. Det är hög tid för mannen att återta den stolthet som berövats honom. I din hand håller du något så ovanligt som ett äkta manligt inlägg i jämställdhetsdebatten. Med det menar jag att det inte

kommer från den sorts anpassningar av hankön som i strävan efter politisk korrekthet har valt att ansluta sig till feminismens egendomliga dogmer om "patriarkat", "könsmaktsordning" och "strukturell underordning".

Avslutningsvis vill jag understryka att jag absolut inte är kvinnofientlig. Udden i denna bok är riktad mot den feministiska rörelsen så som den kommit att gestalta sig i Sverige, samt mot dess antingen taktiska eller aningslösa medlöpare. Den är inte riktad mot kvinnor. Och när jag här och där skriver att kvinnor gör si eller kvinnor gör så (otrevliga saker) så bör det läsas med medvetenhet om två saker: Det är bara en del kvinnor som gör det, inte alla. Och en del män beter sig också illa. För övrigt tror jag att kvinnor har lika mycket som män att vinna på att få ett slut på det könskrig som den feministiska rörelsen har startat.

Visst ligger kvinnor i underläge på en del områden, och det ska vi försöka ändra på. Men vi får inte glömma bort – vilket görs idag – att männen på andra områden ligger i ett rejält underläge gentemot kvinnor och ibland är utsatta för ren diskriminering. Det måste också bekämpas. En sådan helhetssyn på genusfrågan, med en könsneutral grundsyn, är den enda framkomliga vägen om målet är sann jämställdhet.

Pär Ström, september 2007
par.strom@dnv.se

Finns som pdf och mp3

Denna bok kan gratis laddas ned som pdf-dokument eller mp3-fil (talbok) från www.dnv.se/mansfortryck. I alla sina former får boken spridas fritt så länge det sker utan att ta betalt.

*Åsikterna i denna bok är författarens, och delas inte med nödvändighet av tanke-
smedjan Den Nya Valfärden.*

Manifest för tillnyktrad genusdebatt

1. Jämställdhet är viktig
2. Begreppet har dock kommit att få en felaktig innebörd
3. Feminism är per definition anti-jämställdhet
4. Det glöms bort eller förtigs att kvinnor har många fördelar
5. Det glöms bort eller förtigs att män är i underläge på många sätt
6. Det finns ingen kollektiv manlig skuld eftersom skuld alltid är individuell
7. Det finns inga ”patriarkala maktstrukturer”
8. Visst dubbelarbetar kvinnor – men det gör män också
9. Kvinnor är sällan utsatta för lönediskriminering
10. Media och forskare vinklar fakta i feministisk riktning
11. Feminismen tillämpar jämställdhet á la carte (vill plocka russinen ur kakan)
12. Kvinnor och män har lika värde, ska ha lika rättigheter, men är inte lika
13. Båda kön har sina respektive specifika svårigheter – äkta jämställdhet kan bara uppnås om dessa tillmäts lika värde.

1. Man – underordnat kön

Dags för maskulism

Det förekommer att hannar grupperar sig i bastun och inmundigar bryggda starkdrycker under ivrigt brölände om att "kärringarna ska hålla sig vid spisen". Dessa individer har inget stöd att hämta i den här boken, som istället utgör en hyllning till jämställdheten. Men då avses äkta jämställdhet, vilket är något helt annat än den till jämställdhet förklädda gruppegoism som huvuddelen av den svenska feminismen har förfallit till.

I utvecklingen mot äkta jämställdhet kan vi inte sikta direkt mot slutmålet. Eftersom jämställdhetsbegreppet har kidnappats av radikalfeministerna, som både lagt beslag på problemformuleringsprivilegiet och tagit sig monopol på att definiera begreppet jämställdhet, krävs initialt en viss dos av maskulism. Med hjälp av den kan vi räta upp den skuta som idag lider av svår slagsida, och sedan sätta segel och ge oss av mot det hägrande slutmålet – den äkta jämställdhetens harmoni. Därefter kan vi förhoppningsvis lägga ned både maskulism och feminism, och istället ägna oss åt humanism.

Varför är det helt naturligt att säga:

"För att vi ska kunna skydda landet i händelse av yttre hot måste svenska män (i alla fall hittills) lägga ett år av sin ungdom på värnplikten"

Medan det skulle anses som höjden av könsdiskriminering att säga:

”För att vi ska kunna klara det stora behovet av barnomsorg måste svenska kvinnor lägga ett år i sin ungdom på samhällstjänst i barnomsorgen”

Varför är det självklart att män ska underkastas en plikttag enligt vilken de måste offra ett helt år av sina liv (och i värsta fall även sina liv), medan det vore fullständigt otänkbart med en plikttag riktad enbart mot kvinnor? Svaret är att vi i rådande samhällsklimat är hyperkänsliga för förmåner för män, men blinda för förmåner för kvinnor.

Genom att fundera över frågan som ställs ovan blir det också uppenbart hur orimlig dagens svenska feminism är. Det är sorgligt att se. Den rörelse som en gång i tiden var synnerligen berättigad – när kvinnor enligt lagen var en slags underklass i samhället – har till stora delar förfallit till aggressiv gruppegoism. Till egofeminism. ”Samhällsbyggandet måste ske utifrån kvinnors villkor”, står det exempelvis som en av huvudpunkterna i Feministiskt Initiativs valmanifest från 2006. Jaha. Och den andra halvan av befolkningen då?

Smaka på begreppet maskulism. Nog känns det ovant. Ifall feminism betyder främjande av kvinnor (på mäns bekostnad, blir det ju per automatik) måste ju maskulism betyda främjande av män (på kvinnors bekostnad). Kan verkligen någon som gör anspråk på att kalla sig seriös förespråka något så oetiskt som en medveten förskjutning av makt och förmåner från en svag grupp till en stark grupp?

Just denna ryggmärksreaktion visar hur totalt egofeminismen har kommit att dominera samhällsklimatet. Den

visar varför maskulismen initialt behövs. Sanningen är nämligen att kvinnor *verkligen* inte befinner sig i underläge gentemot männen på alla områden. Och det är en helt öppen fråga om de befinner sig i underläge totalt sett, med livets alla sidor summerade (det beror fullständigt på hur man värderar olika saker, och går därför inte att mäta).

Faktum är att maskulismen i dagens läge kanske är mera berättigad än feminismen. Medan kvinnorna har sprängt sina bojor har männen nämligen i stor utsträckning sina kvar. Jag väntar med spänning på vilket politiskt parti som blir först med att komplettera sitt kvinnoförbund med ett mansförbund.

Kvinnans största styrka är uppfattningen av henne som svag.

Mannens största svaghet är uppfattningen av honom som stark.

Jack Kammer

"Det räknas inte!"

För en tid sedan satt jag och pratade med en välutbildad medelålders kvinna, och vi kom in på feminism och jämställdhet. Hon beklagade sig över det hon kallade kvinno-diskriminering. "Vad menar du"? frågade jag och låtsades oförstående. "Jo, kvinnor har lägre lön och väldigt svårt att göra karriär", blev det väntade svaret. Jag sa: "Det kan nog tyvärr stämma i en del fall, även om situationen har förbättrats kraftigt, men man får inte glömma att kvinnor också har en del fördelar framför män. Framför allt på andra områden än arbetslivet."

Då hände det saker, och jag förstod snabbt att jag hade brutit mot ett mäktigt tabu. Min samtalspartner spände ögonen i mig, stack pekfingret i luften, vaggade det hotfullt fram och tillbaka, höjde rösten och fräste: ”Nä hör du du, nu var det arbetsliv vi diskuterade, försök inte byta ämne!”.

Jaså, var det arbetsliv vi diskuterade? Jag trodde det var jämställdhet mellan könen. Och livet har faktiskt fler ingredienser än karriär och arbete. Som till exempel hem, barn, fritid och ålderdom. Och inte nog med det – man kan faktiskt diskutera om karriär och arbete ens är den viktigaste ingrediensen. Varför ska jämställdhetsdiskussionen begränsas till arbetslivet?

Faktum är att den här kvinnans reaktion är symbolisk för hela genusdebatten så som den kommit att gestalta sig i Sverige. Många av de områden där kvinnorna har övertag över männen ”räknas inte”. Ofta är det till och med tabu att ens nämna dem. Jag har bestämt mig för att ta den risk för förskjutning som det innebär att ta upp dem i den här boken.

Här kommer en fråga till dig som läsare av denna bok. Hur känns detta påstående:

”Enligt det traditionella könsrollsmönstret, som numera är förlegat, är det männen som får tillgång till arbetslivet medan kvinnorna måste stanna hemma och sköta barnen.”

Om du tycker att påståendet är naturligt och okontroversiellt, då är du (liksom de flesta svenskar) förmodligen fast i egofeministernas skeva verklighetsbeskrivning och vinklade problemformulering.

Påståendet handlar om två kön och två verksamhetsområden. Vardera könet har fått sig ett verksamhetsom-

råde tilldelat. Det intressanta är att påståendet innehåller två laddade uttryck, dels det positivt laddade ”får tillgång till”, dels det negativt laddade ”måste”. I påståendet är dessa inplacerade så att männen framstår som privilegierade medan kvinnorna framstår som offer. Smaka på denna alternativa formulering:

”Enligt det traditionella könsrollsmönstret, som numera är förlegat, är det männen som måste ge sig ut i arbetslivet medan kvinnorna får tillgång till barnen.”

Vips är rollerna omkastade och det är synd om männen eftersom de blir utnyttjade av kvinnorna!

Om det är så förnedrande att sköta om barn, varför kämpar kvinnor så bittert i vårdnadstvister för rätten att få göra det?

Jack Kammer

Nu invänder vän av ordning kanske: ”Men så kan man ju inte säga. Det är ju klart att det är mera attraktivt att göra karriär än att vara hemma med barnen”.

Jaha. Med vilken mätmetod har man kommit fram till det? Hur kan man över huvud taget mäta åsikter och känslor? Och tycker i så fall verkligen alla människor så (för vi är ju individer där var och en har sina egna värderingar och åsikter)? I en familj delar man på en total arbetsbörda, och man delar på intäkterna. Olika typer av arbete behöver utföras för att få helheten att gå ihop. Varför är det så självklart att externt arbete är mera eftersträvänsvärt än internt? Det anses i dagens samhällsklimat så utomordenligt själv-

klart att det är så att man inte ens behöver säga i klartext att man gör den värderingen.

Att det är en fantastiskt positiv erfarenhet för kvinnan att bli mamma och få pyssla om småbarn vill man inte erkänna eller inse. [...] Tvärtom mot vad idag predikas från feministhåll borde väl en intelligent, kvinnlig kvinna vara STOLT över sitt kön, sin speciella intelligens, sina kvinnliga egenskaper och prioriteringar och över sin möjlighet att föda barn och njuta av småbarn. Det är en stor orättvisa mot männen, som saknar denna möjlighet.

*Professor Annica Dahlström i boken
"Könet sitter i hjärnan"*

Genom att helt enkelt bara utgå ifrån att männens traditionella domän (yrkeslivet) är något slags nirvana som flyter av mjölk och honung, medan kvinnornas traditionella domän (hem och barn) utgör ett hopplöshetens träsk, har egofeministerna gjort det lätt för sig. Vips är ju världen kvinnofientlig och feminismen outhärlig (och som av en händelse har ett antal ledande egofeminister sin egen försörjning och en lysande karriär ordnad). Debattknepet kallas "utgå ifrån det som skulle bevisas ". Det märkliga är att såväl media, kulturelit, proffstyckare som allmänhet (av båda könen) sväljer det grova betet med hull och hår.

Tankeexperiment för kvinnor

Tänk dig att du sitter på bänken vid en lekplats medan ditt lilla barn springer omkring i sanden. Plötsligt får barnet en hård boll från några större barn på sig. Det gulliga lilla ansiktet som du älskar så mycket förvrids och gråten bryter fram medan barnet sätter fart i riktning mot dig. Du lägger bort den bok du läste, ler mot ditt barn, sträcker fram armarna och gör dig beredd att ta upp din lilla älskling i knäet. Då springer hon förbi dig, bort till nästa bänk där din make sitter, och hon ropar "pappa, pappa". Ditt leende stelnar medan du långsamt sänker dina armar. Du känner dig fånig, tittar dig skamset omkring, undrar om någon såg det hela, och funderar på hur du nu ska agera. Det skär till av smärta i dig när ditt barn trycker sig mot din mans bröst och de isolerar sig från omvärlden i en känslomässig gemenskap så tydlig att den exkluderande bubblan runt omkring duon nästan går att ta på.

Den situation som beskrivs i tankeexperimentet ovan torde vara obekant för nästan alla kvinnor, men desto mera vardaglig för män. Scenariot utgör ett litet exempel på hur de flesta män hela tiden betalar priset för att vara det underordnade könet beträffande sådant som har att göra med det viktigaste av allt – det som brukar kallas livets mening – våra barn.

Ibland blir detta mycket påtagligt. I en TV4-intervju sommaren 2007 satt Ikea-grundaren Ingvar Kamprad i studion och berättade med gråten i halsen om vilket oerhört

dåligt samvete han har för att han på grund av sin karriär hade för lite tid att umgås med sina barn när dessa var små. Det verkar vara den stora sorgen i hans liv. Kanske är det så att några hundra mil-

jarder kronor väger lätt för en människa jämfört med livets nettoresultat på området känslomässiga relationer? Uppenbart är i alla fall att Kamprad betalar ett högt pris för den mansfälla han fastnade i.

Det manliga livsunderskottet förtigs

Trots den oerhörda tyngden i kvinnans trumfkort *Barnen* har hon ett ännu tyngre. Den yttersta av tävlingar, tävlingen om livet självt, vinnas av kvinnan. I genomsnitt lever hon fem år längre än en man (83 mot 78 år). Att vara kvinna innebär alltså, statistiskt sett, att få fem års liv till skänks. Sett över ett längre tidsperspektiv har denna skillnad dessutom ökat (enligt SCB).

Att det manliga livsunderskottet inte betraktas som något problem är mycket märkligt, och ett tydligt exempel på att vi lever i ett samhälle med en utbredd manlig underordning. Egentligen är det naturligtvis ett jämställdhetsproblem av väldiga proportioner, rimligtvis det största av alla eftersom inga andra värden kan mäta sig med livet självt.

Ett intressant tankeexperiment är att vända på steken. Om det istället vore kvinnorna som levde fem år kortare än män, skulle då tystnaden vara lika total? Knappast. Egofeministernas rop skulle skalla med krav på väldiga skattefinansierade satsningar för att åtgärda ”orättvisan” (som det skulle kallas då). Det skulle hävdas att orsaken till skillnaden i livslängd var att vården, läkemedelsföretagen och den medicinska forskningen prioriterade män och deras sjukdomar. Och givetvis skulle det anses vara ”patriarkala maktstrukturer” som låg bakom detta förhållande.

Mäns liv mindre värt

Men nu är det ingen orättvisa, för de som drabbas av livsunderskott är ju bara män. Jag skriver ”bara”, för det är uppenbart att det västerländska samhället värderar mäns liv lägre än kvinnors. I extrema situationer blir detta mycket tydligt. Ett klassiskt exempel är när män vid Titanics undergång med våld hindrades från att stiga i livbåtarna – de alltför få platserna behövdes ju för kvinnor (och barn)!

Nu var det ju ett tag sedan Titanic sjönk, men det verkar som om mandsdiskrimineringen i rederibranschen efter närmare hundra år lever kvar i högönsklig välmåga. Läs detta citat:

”När jag var ung så jobbade jag mycket inom färjetrafiken, på Silja-Line. Est-Line, TT-Line och Stena-Line. [...] En gång i veckan var det livräddningsövning. Alltid efter arbetstid. Naturligtvis. [...] Hälften av oss sket fullständigt i vad styrmannen eller vem fan det nu var som stod där framme mässade om. Men jag minns en sak och

det var detta: Vid händelse av evakuering av båten så skulle alltid, jag skriver alltid, kvinnor och barn ha företräde till livbåtarna. Jag och mina hyttkamrater talade ofta om detta. Vi tyckte att det var märkligt. Är kvinnor och barn mer värda än män? Är det viktigare att de överlever? Och hur rimmar detta med allt jävla tjat om jämställdhet?"

*Signaturen "Gammal hårdrockare", 31 aug 2006,
Flashbacks diskussionsforum*

Det är också uppenbart på andra sätt att värderingarna från Titanics förlisning lever kvar. Varför slipper kvinnor ge sig ut i kriget om Sverige blir anfallet? Varför publicerar media regelmässigt nyheter enligt modellen "37 dödsoffer, däribland 8 kvinnor" när en katastrof har inträffat? Ibland anses det så ointressant med manliga dödsoffer att de utelämnas helt och hållet, även om fler män än kvinnor blivit dödade. Så gjorde exempelvis Aftonbladet den 8 november 2006 efter ett israeliskt flyganfall mot civila bostäder i Palestina. De dödade var fyra kvinnor, sex män och åtta barn (alla civila). Aftonbladet valde rubriken "Kvinnor och barn dödades i sömnen".

Att männen till synes utan invändningar accepterar att vara mindre värda än kvinnor är egentligen ganska märkligt. Sannolikt beror det på den ridderliga attityd – att hylla kvinnan – som i västerlandet är oerhört djupt rotad i mansrollen. Det är tabu att bryta mot ridderligheten, och den som gör det uppfattas som oerhört ouppfostrad och dessutom omanlig. Faktum är att kvinnor har en särskild benämning på män som vägrar se upp till dem, låt vara något gammaldags: ”tölp”.

Om vi nu lämnar extrema omständigheter som katastrofer åt sidan kan man konstatera att ridderligheten även i vardagen ger kvinnor stora fördelar framför män. Nu riskerar jag själv att drabbas av samhällets förskjutning eftersom jag vågar mig på något så oerhört som att anlägga ett jämställdhetsperspektiv på vardagsartigheten mot kvinnor, men jag ser mig nödgad att ta risken.

Genom hela livet kan kvinnor glida genom dörrar som hålls upp av män, värma sig med (frysande) mäns utlånade tröjor när det är kyligt ute, trippa bekvämt utan börda medan närmaste man bär de tunga väskorna och acceptera vinkningar att slinka före i allehanda köer. På dejt förväntas fortfarande en man betala för sitt kvinnliga sällskap (och denna tradition lär vara lika stark som någonsin i den framväxande generationen). Och så vidare.

En kväll förra året såg luleåbon Rolf Nilsén en kvinna bli angripen på gatan. Han skred omedelbart till hennes beskydd. Därmed drog han själv på sig gärningsmannens vrede och fick fysiska och psykiska skador. Idag haltar Nilsén på grund av en knäskada som han ådrog sig under kampen, en skada som aldrig kommer att försvinna. Dessutom är han sjukskriven till 50 procent med anledning av panik-

reaktioner som uppstår som en återspeglning av den dödsångest han kände under striden (enligt läkare kunde han med något mindre tur ha avlidit av sina skador).

”Jag kan inte ändra på den person jag är. Ser jag någon slå en kvinna så ingriper jag, det är en självklarhet”, sa Rolf Nilsén efteråt i Svenska Dagbladet (8/8 2007). Det kan

tolkas som att den attackerade personen förmodligen inte hade fått en lika aktiv hjälp om hon hade varit man – och gatuvåld drabbar huvudsakligen män. Ridderlighetskonventionen blev tillämpad.

Naturligtvis ”räknas” inte dessa kvinnliga förmåner och privilegier när man diskuterar de två könens ställning gentemot varandra – det skulle ju störa feministbilden av kvinnan som underordnad och förtryckt. Detta är ett av många exempel som visar att det är ”jämställdhet à la carte” som den feministiska rörelsen strävar efter – en jämställdhet som bara gäller de områden där det passar (nämligen där kvinnan anses ligga i underläge). Där kvinnan har privilegier kan det gott fortsätta som det är.

En riktig karl ska Prestera

Ett annat traditionellt kvinnligt privilegium som det är mer eller mindre tabu att nämna är kvinnornas uttalade eller underförstådda krav på männen att ”presteras”. En riktig karl ska vara högpresterande, något som han förväntas kanalisera via manliga aktiviteter som arbete (tjäna pengar

och göra karriär) eller krävande renoveringsprojekt i bostaden. ”Inga kvinnor vill ju ha en man som inte vill prestera. Det är fortfarande djupt omanligt”, säger jämställdhets-experten Ingemar Gens, som skrivit flera genusböcker. Man kan konstatera att det finns en motsättning mellan kraven på männen att vara högpresterande på manliga områden och förväntningarna på dem att utföra lika mycket som sin partner på de traditionellt kvinnliga områdena hushåll/barn.

Ett konkret tecken på kvinnornas prestationskrav gentemot sina män kan hämtas från en forskningsrapport som Umeå Universitet släppte våren 2007. Den visar att kvinnor ofta lämnar sin partner om han blir arbetslös. Doktoranden Magdalena Norberg-Schönfeldt har undersökt hur 45.000 kvinnor och män födda 1973 har klarat sina relationer under de senaste 15 åren.

Arbetslösa män blir oftare dumpade

Forskning: Risken att bli lämnad växer dag för dag

En studie av 45 000 kvinnor och män födda 1973 visar att risken att bli lämnad av sin partner ökar ju längre tiden som arbetslös man har varit. För kvinnor ökar risken att lämna sin partner om han blir arbetslös.

Ekonomiska faktorer har alltså spelat roll i relationens utveckling.

Forskningen är gjord av Umeå universitet. Den visar att risken att bli lämnad ökar ju längre tiden som arbetslös man har varit.

”5,1 procent av alla männen som ingick äktenskap skilde sig under den här tiden. Men risken var ännu större, och växte dag för dag, bland de män som var arbetslösa”, säger forskaren till tidningen Metro (2007-05-22). När det istället var kvinnor som blev arbetslösa hände dock inte samma sak. För dem *minskade* istället sannolikheten att bli lämnad. ”Tidigare undersökningar visar att kvinnor oftast är de som tar initiativ till skilsmässa. Mannens arbetslöshet

kan bli en orsak. Ekonomiska faktorer kan alltså spela roll för relationens varaktighet”, säger Magdalena Norberg-Schönfeldt.

Detta kan tolkas som en förskönande omskrivning för att kvinnor (i genomsnitt) kräver att deras män ska dra in rejält med pengar till boet, medan kvinnorna däremot slipper det kravet från sina män.

2. Fler kvinnliga privilegier

Kvinnan åtnjuter på många viktiga områden en valfrihet som män saknar. I en del fall är det baserat på sociala konventioner, i andra på biologi. Några exempel:

- Svenska män måste (i princip) göra militärtjänst. Ett 40-tal män som absolut inte vill sätts varje år i fängelse för det. Kvinnorna slipper, enligt grundlagens enda undantag från dess uttryckliga krav på likabehandling av könen. Det innebär dock inte att de är utestängda från det militära, för *om de vill* får kvinnor göra lumpen. Valfriheten är total.

(Det finns visserligen sedan en kort tid en politisk vilja att avskaffa värnplikten, men om ett sådant beslut fattas sker det av besparingsskäl, utan intresse för jämställdhetsaspekten, och under många decennier framöver kommer vi att ha en situation där större delen av den manliga befolkningen har gett bort ett år av sitt liv till militären medan kvinnorna sluppit)

- En kvinna kan välja mellan en livsstil som är mer eller mindre manlig och en högst feminin livsstil, liksom allt däremellan. Jag tänker då på beteende, attityd, aktiviteter, utseende med mera. Hon har valfriheten att skaffa sig förmåner i en manlig omgivning genom att spela på sin kvinnlighet de gånger hon har lust med det, men när hon hellre vill uppträda könlöst och neutralt går det också bra. När det passar är hon stark, modern och jämställd, men vid behov kan exempelvis den gammaldags kvinnliga hjälplös-

heten eller gråten plockas fram varvid hon vanligtvis får som hon vill (för män är uppfostrade att hjälpa en kvinna i behov av hjälp, liksom att inte stå emot en kvinna som gråter). Valfriheten är total för kvinnan.

Kvinnans valfrihet avseende livsstil börjar redan i barnaåren. Så här skriver Birgitta Kurtén Lindberg i sin bok Tokfeministerna: "Flickiga pojkar har aldrig stått högt i kurs, men att vara pojkflicka har gett goda poäng. [...] Den tvångströja detta ideal många gånger har inneburit för pojkarna och den frihet det inneburit för deras systrar har kvinnorörelsen alltför mycket glömt att tänka på. För ve den pojke som var vek och inåtvänd och inte ville sparka fotboll – en riktig mammas gosse! Flickorna, för sin del, kunde välja att motsvara den officiella flickbilden eller låta bli. [...] Den valfriheten har pojkarna aldrig haft."

- Det mest långtgående exemplet på kvinnans möjlighet att välja mellan kvinnlig och manlig livsstil är hennes möjlighet att faktiskt göra karriär, och tjäna pengar, med hjälp av sin kropp. Då tänker jag inte på prostitution, utan

på den möjlighet att snabbt bli ”kändis” genom att visa upp sig lättklädd för media, förstora vissa feminina kroppsdelar och liknande, som en ung kvinna har. Kontinuerligt föds en hel del ”stjärnor” i Sverige med denna metodik. Jag påstår inte att detta skulle vara ett attraktivt alternativ för alla kvinnor, långt därifrån, men kvinnorna har i alla fall möjligheten (till skillnad från männen). Detta är också en sådan sak som man absolut inte får säga i Sverige, och jag tar återigen en risk att bli offentlig spottkopp.

- En kvinna som inte hittar någon manlig partner för livet – eller inte vill ha en sådan – men ändå vill ha barn kan skaffa det genom insemination. Hon har alltså valmöjligheten att skaffa ett biologiskt barn med eller utan partner. En man har inte den valfriheten.

- Om en man och en kvinna umgås intimt och ett gemensamt barn börjar växa i magen kan kvinnan välja om hon vill fullfölja graviditeten och bli förälder eller inte, medan mannen inte har någon laglig möjlighet att dra sig ur föräldraskapet. Kvinnan kan föda fram barnet även om mannen inte vill det – i så fall måste han betala under många år. Hon kan också välja att göra abort även om mannen vill behålla barnet. Kvinnan har alltså total valfrihet. Mannen har ingen talan alls (men däremot halva ansvaret).

- Enligt våra sociala konventioner har en kvinna möjlighet att arbeta deltid utan att någon tittar snett på henne. Om hon vill, alltså, för det är lika naturligt att hon arbetar heltid. Hon har full valfrihet. En man, däremot, förväntas arbeta heltid om inte några särskilda skäl föreligger.

Intressant nog betraktas denna kvinnliga förmån i den allmänna debatten istället som en börda, en slags kvinno-diskriminering. Det är desinformation. ”Jag ska suga på

karamellen så länge det går”, sa en kvinna jag känner som fortfarande arbetar deltid långt efter att barnen växt ur den ålder då det var nödvändigt.

- En varm dag kan en kvinna välja mellan att klä sig diskret och neutralt i långbyxor (på manligt vis) eller i en luftig kjol eller klänning. I många yrken och situationer är män däremot av konvention eller regelverk tvingade att bära långbyxor hur olidligt varmt det än är (eftersom shorts inte räknas som korrekt klädsel för män). I praktiken kan kvinnor välja mellan manlig och kvinnlig klädsel, medan männen saknar valfrihet.

Som protest mot detta mansförtryck dristade sig en busschaufför i Umeå, 52-åriga Mats Lundgren, till att klä sig i kjol under en särdeles het sommar dag. I Umeå lokaltrafik rådde nämligen förbud mot shorts, men kjol var tillåtet. Kvinnlig personal hade alltså den valfrihet som deras manliga kollegor förvägrades. (Lundgrens modiga protest ledde till att regelverket ändrades)

Förr förekom kjoltvång för kvinnor vid en hel del svenska arbetsplatser, men det torde vid det här laget vara grundligt uttrökt eftersom det – med rätta – inte ansågs jämställt. Långbyxtvånget för män (utsagt eller underförstått) lever däremot kvar i högönskelig välmåga. Så här uttryckte sig exempelvis personalchefen på IT-tidningsförlaget IDG i Stockholm i ett mejl till personalen sommaren 2007 enligt Aftonbladet 2007-06-13: ”Manliga ben och fötter framställs i bästa dager påklädda. Vi undanber oss shorts och nakna fötter i sandaler på herrar”. Företagets kvinnor har däremot full valfrihet. På motsvarande sätt berättar Luftfartsverkets informationschef Jan Lindqvist i Upsala Nya Tidning att större delen av verkets manliga personal

måste bära långbyxor hur varmt det än är. ”Lite ojämnt kanske. Tjejerna får ju ha kjol”, kommenterar han (2003-07-31).

”Det ska vara en kvinna”

Det finns mängder av ytterligare förmåner för kvinnor. En av dem återfinns på affärsjournalistikens område. För mig som företagare och entreprenör är det mycket tydligt att det är avsevärt lättare för en kvinnlig entreprenör att få sitt företag omskrivet i media, eftersom ägaren representerar företaget och nästan alla medier hellre vill publicera en bild på en kvinna än på en man. Eftersom marknadsföringsvärdet i sådana reportage många gånger är oerhört stort får kvinnliga entreprenörer därmed stor draghjälp på manliga konkurrenters bekostnad.

Själv är jag bland annat verksam som professionell talare och seminarieledare. Flera gånger har jag fått telefonsamtal från talarförmedlare som sagt ungefär så här: ”Pär, nu har vi en kund som är helsåld på dina föreläsningar, de vill ha en talare som tar upp precis dina saker och de gillar din stil.” Vad roligt, tänker jag. Sedan kommer fortsättningen: ”Men det ska vara en kvinna. Vet du någon sådan?”

Uff. Här har jag lagt årtal av obetalt arbete på att utveckla föreläsningar som jag hoppades skulle komma att uppskattas. Sedan kommer efterfrågan, och det visar sig att jag verkar ha gjort en vettig bedömning när jag valde material och inriktning. Men då ska jag inte få skörda, och skälet är mitt kön. Hur det kan kallas jämställdhet övergår min horisont.

Statsmakten gynnar också kvinnor framför män i näringslivet. Så här skrev tidningen AnbudsJournalen (nr 37/2007) precis innan denna bok gick till tryck: ”Nutek sätter regeringens planer – efterlyser större andel kvinnliga leverantörer. Nu pratar alla om kvinnors företagande. Och om att fler kvinnliga företagare borde vara företrädare bland leverantörer till stat, kommun och – inte minst – lands-ting. Färskast bland projekt och initiativ är Nuteks ’Främja kvinnors företagande 2007-2009’, som startade i förra veckan. [...] Kvinnor, kvinnor, kvinnor. Regeringen och hela myndighetssverige efterlyser fler kvinnliga företagare – och anbudsgivare vid offentliga upphandlingar.”

Här följer ytterligare ett exempel från det arbetsliv som egofeminsmen anser vara helt kontrollerat av ett kvinnofientligt ”patriarkat” som i smyg ständigt filar på sin ”strukturella manliga könsmaktsordning”. Så här formulerade bemanningsföretaget Manpower nyligen en annons där man sökte en medarbetare till IT-support:

”Till vår centrala organisation som finns i Skåne söker vi en medarbetare. Vi är övertygade om att den person vi kommer att samarbeta med är en kvinna, troligen i en ålder över 35 år som talar en perfekt svenska utan brytning. Vi kommer därför endast att beakta kvinnliga sökande med relevant arbetslivserfarenhet.”

Män drivs till självmord

Låt oss gå över till ett annat kvinnligt överläge. Kvinnor är betydligt mera förskonade från olyckor än män (kan det möjligtvis ha något att göra med att män ofta utför särskilt farliga sysslor?). Det senaste året för vilket Socialstyrelsen har presenterat dödsorsaksstatistik, 2004, omkom i Sverige

24 procent fler män än kvinnor i fallolyckor, 90 procent fler i olyckor med ”exponering för rök och öppen eld” och 126 procent fler i ”förgiftningsolyckor och exponering för skadliga ämnen genom olyckshändelser”. 62 procent fler män än kvinnor blev mördade, och 30 procent fler män än kvinnor avled på grund av komplikationer vid vård och kirurgiska åtgärder.

Dessutom kan man konstatera att 159 procent fler män än kvinnor begick självmord 2004 – inte direkt något starkt stöd för tesen om att män surfar på en räkmacka genom livet. Kanske beror det på ensamhet bland männen? Medan heterosexuella kvinnor kan välja och vraka bland ett överskott av män drabbas ett stort antal strejta män av det bittra ödet att bli över på äktenskapsmarknaden. Det råder kvinnobrist. År 2005 föddes ungefär 6 procent fler pojkar än flickor, och till det ska läggas att fler män än kvinnor invandrar till Sverige. Att leva ensamstående utan barn i den mest familjeintensiva åldern (35-44 år) är 165 procent vanligare bland män än bland kvinnor, och antalet män i Sverige som inte har någon nära vän är 67 procent större än antalet kvinnor (SCB).

Följande uttalande från forskaren Anna Månsdotter, hälsoekonom vid Folkhälsoinstitutet, ger inte heller något stöd för feministtesen om den manliga glidartillvaron: ”Att jämställda kvinnor får en lägre medellivslängd kan delvis förklaras av att de anammar ett levnadsmönster som traditionellt sett varit mer kopplat till män” (Dagens Medicin 2007-03-14).

Elitskolor tas över av flickor

Vidare är kvinnor bättre utbildade än män. I åldersgruppen 25-44 år har 23 procent fler kvinnor än män eftergymnasial utbildning (Ut-bildningsregistret årgång 2005). Cirka 40 procent fler kvinnor än män befann sig 2004 i högskoleutbildning (Befolkningens studiedeltagande, SCB). Läsåret 2004/05 var det 87 procent fler kvinnor än män som tog ut examen från högskolans grundutbildning.

Att den kvinnliga dominansen är så stor i högskolan är kanske inte så konstigt när den föreberedande utbildningen, grund- och gymnasieskolan, uppenbarligen har utformats så att den gynnar flickor. Sedan lång tid är nämligen flickornas betygsmässiga övertag stabilt tvärs igenom hela skolsystemet. Våren 2006, exempelvis, var flickornas genomsnittliga så kallade meritvärde vid avgång från grundskolans årskurs nio 218,3. Pojkarna uppnådde bara 195,7. Av de elever som uppnådde riktigt höga meritvärden, över 300, var drygt 70 procent flickor. Media rapporterar om att Stockholms så kallade elitskolor är på väg att helt tas över av flickor.

För en tid sedan föreslog feministen Nina Björk att män borde förbjudas att arbeta heltid för att därigenom minska männens "strukturella förtryck av kvinnor" i arbetslivet. Ingen har dock föreslagit att skolflickor ska förbjudas att

studera så flitigt som de gör i syfte att minska flickornas ”strukturella förtryck av pojkar” i skol- och högskolevärlden.

Det finns faktiskt ett område inom utbildningssektorn där det visade sig att män i genomsnitt uppnådde bättre resultat än kvinnor. Det var det så kallade högskoleprovet, alltså det prov som kan öppna vägen till en utbildningsplats i högskolevärlden för den som inte kommer in på traditionellt sätt. Då drogs slutsatsen att högskoleprovet hade ”manliga” frågor, och försök inleddes med att ändra på provets utformning så att kvinnornas resultat skulle förbättras på männens bekostnad.

Även på hälsovårdsområdet gynnas kvinnor. I Sverige avlider varje år betydligt fler män i prostatacancer (2.549 män år 2004) än kvinnor avlider i bröstcancer (1.572 kvinnor samma år). Den manliga cancerformen skördar alltså 62 procent fler dödsoffer än den kvinnliga. Ändå är det för den kvinnliga cancerformen som Socialstyrelsen har utfärdat direktiv om förebyggande kontroll. Alla kvinnor över 40 års ålder ska screenas med mammografi enligt Socialstyrelsens riktlinjer. Män erbjuds däremot inte screening av prostatacancer, trots att det finns forskning som visar att det skulle minska dödligheten i sjukdomen.

Det här var ett snabbt sammanställt axplock av områden där män på olika sätt befinner sig i underläge gentemot kvinnor. Ytterligare områden tas upp i separata kapitel längre fram i denna bok. Med lätthet skulle många fler exempel kunna hittas – den manliga underordningen är vidsträckt.

Men den är naturligtvis inte allomfattande. Denna bok förnekar inte att det finns områden där män har det förspänt. Problemet är att dessa övervärderas i samhällsdebat-

ten, medan det förtigs att motsatsen också är vanlig. Det är svårt att uttala sig om vilket kön som totalt sett har det bäst, det går förmodligen inte ens att mäta, men det är ren desinformation när egofeminismens propagandamaskin pumpar ut tesen att en härskande manlig överklass surfar genom livet på en räkmacka med förtryckta kvinnor som hukande åskådare.

3. Kvinnlig härskarteknik – de sex metoderna

Den svenska egofeminismen predikar ofta om vad den kallar ”manlig härskarteknik”. Feministerna avser då fem otrevliga åtgärder som män sägs vidta mot kvinnor för att vidmakthålla de ”patriarkaliska maktstrukturerna” och hålla kvinnorna undertryckta. Dessa åtgärder sägs vara:

- Osynliggörande
- Förlöjligande
- Undanhållande av information
- Dubbelbestraffning (därmed avses att hur en kvinna än gör i en valsituation så blir hon bestraffad)
- Påförande av skuld och skam

Jag betvivlar inte att dessa otrevliga grepp ibland tillämpas av män gentemot kvinnor. Vad feministerna väljer att blunda för är att dessa och diverse andra otrevliga grepp också tillämpas av kvinnor gentemot män, av kvinnor gentemot kvinnor och av män gentemot män. Det är ett allmänmänskligt fenomen.

Feminismen vill ju utmåla kvinnor som det närmaste helgon man kan komma medan man fortfarande vandrar omkring på denna jord. Verkligheten är som så ofta mindre skön, och den som öppnar sina ögon upptäcker att kvinnor (precis som män) ibland beter sig på ett mindre helgonaktigt sätt. Faktum är att utöver de generella otrevliga

greppen går det att identifiera en motsvarighet till den påstått manliga härskartekniken, nämligen den specifikt kvinnliga härskartekniken. Den består av sex likaledes ganska otrevliga åtgärder som kvinnor ibland tar till för att – här kunde jag skrivit ”förtrycka män”, men så dogmatisk är inte jag. Låt oss nöja oss med att åtgärderna tas till för att tjäna dessa kvinnors syften.

Den kvinnliga härskartekniken består av:

- Användning av K-vapnet
- Förlöjligande
- Påförande av skuld och skam
- Osynliggörande
- Misstänkliggörande
- Användning av B-vapnet

1. K-vapnet

Jag träffade nyligen en kvinnlig säljare, verksam i en mansdominerad bransch, som klagade på att hon tvingades klä sig så kvinnligt för att vara framgångsrik. Då sålde hon bra, annars inte. Hon ansåg sig drabbad, och såg sitt kön som ett problem.

Jag tänkte på saken. Att sälja är förmodligen ett av världens svåraste yrken, jag vet, jag inledde mitt eget yrkesliv som säljare av datorer. Världen är full av manliga säljare som i en isande motvind av kundernas ständiga ”Nej!” utkämpar en evig kamp för att försöka uppfylla sina tuffa säljmål. Ofta når de långtifrån ända fram trots att de lägger ned sin själ i försöken och arbetar omfattande övertid. Då blir det magra månader, eftersom lönen till stor del är provisionsbaserad. Dessutom väntar skam vid de tätt återkommande säljmöten då allas salsiffror går igenom – och

rädsla för att åka ut från företaget vid nästa omorganisation.

Är då den kvinna som jag träffade föremål för kvinnoförtryck? Tja, om man ser det som en oerhört stor uppoffring att klä sig i kjol och måla läpparna röda kanske hon är utsatt för något slags lidande. Å andra sidan sålde hon ju – bra! – eftersom hon hade ett hemligt vapen att ta till. K-vapnet, där K står för kvinna. Hon kunde spela på sin kvinnlighet och därmed bräda mängder av manliga konkurrenter i kampen om kundernas beställningar. Sedan kunde hon leva gott på sin provision medan de manliga säljarna kanske fick äta havregrynsgröt. Själv ser jag det mindre som ett lidande och mer som ett trumfkort, en stor gåva från ovan som ligger utom räckhåll för hela den manliga befolkningen.

”När det gäller att lösa tekniska problem till exempel, som att byta cykeldäck. Då blir jag lätt väldigt ’kvinnlig’. Det är nog av okunskap, ovana och ren bekvämlighet som jag inte bryter det här mönstret. Helt plötsligt står jag där och får pipig röst.”

”Nyligen var jag och en väninna ute och åkte bil. Vi stannade på en bensinmack för att tanka och kunde inte få upp tanklocket. Vi fick syn på några ”rejäla karlar”, varpå jag börjar kråma mig: ”Åå, ni ser så starka och duktiga ut, kan ni inte hjälpa till?”

*Nina Lekander, feminist och författare till boken
”Under det rosa täcket”, i feministtidningen Bang.*

K-vapnet har ett mycket brett användningsområde. Det kommer väl till pass i en mängd situationer av högst olika

karaktär, alltifrån när en punktering behöver lagas till högst formella situationer såsom möten med socialsekreterare och förhandlingar i domstol. Att bete sig utpräglat kvinnligt (vara hjälplös, gråta) hör till K-vapnet, liksom att använda sensuella signaler i klädsel och beteende för att sätta fart på ridderlighetskonventionen i männen.

K-vapnet är oerhört kraftfullt i sig självt, men blir ännu kraftfullare av att motståndarna (männen alltså) inte får låtsas om att det existerar. Den man som till äventyrs skulle göra det skulle anses bufflig och omanlig, och kvinnorna skulle kalla honom en riktig tölp. Dessutom skulle han förmodligen anklagas för mansgriseri, eftersom ett påpekande av att K-vapnet använts lätt kan uppfattas som att mannen försöker dominera kvinnan genom att lägga sig i hennes val av klädsel och sätt att vara. Det gör K-vapnet ännu svårare för män att hantera.

Jag har flera manliga vänner som råkat ut för kvinnor som använt K-vapnet för ekonomisk vinning. De har utnyttjat dessa mäns längtan efter en partner, låtsats vara kära och under en tid pressat männen att köpa dem varor och utföra tjänster såsom reparationer i deras hem. Ridderlighetskonventionen gjorde det svårt för männen att neka. När dessa kvinnor ansåg sig ha fått tillräckligt dumpades männen bryskt.

Ibland inleds användningen av K-vapnet i tidig ålder. Så här skriver Birgitta Kurtén-Lindberg i sin bok Tokfeministerna, där hon redovisar en doktorsavhandling i psykologi av Anita Dahlgren: "Det visar sig, som väntat, att den lille pojken är mer sak- och prestationsinriktad än systemen, men det roande i vinklingen är den ingående beskrivningen av den lilla flickans sätt att agera, vari ingår ett

inte så litet mått av koketteri och förställning. Hon gör sig söt för att få sin vilja igenom och hon gråter förhoppningsfulla krokodiltårar, i smyg sneglande mellan fingrarna på de effekter detta kan ha på de vuxna. Hon är alldeles utomordentlig på att manipulera sin omgivning, och hon blir snart ganska duktig i att nå sina mål.”

Det som hittills nämnts är normalversionen av K-vapnet, som är avsedd för vardaglig användning. Därutöver finns en turboversion, som är så effektiv men samtidigt så oetisk att den skulle kunna kallas för könskrigets kärnvapen. De flesta kvinnor är inte beredda att gå så långt som till att använda K-vapnet turbo, men en del är det. Exempelvis de som kommer med falska beskyllningar om misshandel, våldtäkt, incest eller liknande, i trygg vetskap om att polis och socialtjänst nästan alltid tror på kvinnans version när hennes ord står mot en mans. Motivet kan exempelvis vara hämnd, strävan att vinna en vårdnadstvist, ekonomisk vinning eller helt enkelt behov av att känna makt och kontroll.

I det exempel ur verkligheten som redovisas i tidningsartikeln på nästa sida framgår vilken fruktansvärd makt som K-vapnet turbo sätter i händerna på kvinnor gentemot män. Exemplet antyder också den partiskhet till kvinnans fördel när en kvinnas intressen står mot en mans som är utbredd i svenska rättsvårdande instanser (det behandlas mera ingående längre fram i boken).

Björn var oskyldig – gjorde motanmälan

En söndagkväll i slutet av juli förr året satt Björn Hedman vid datorn och surfade. Han hittade Jessicas hemsida, de chattade lite och bestämde sig för att träffas och ha sex senare på kvällen.

Björn hämtade Jessica vid busstationen i Skövde och de åkte till hans pappas lägenhet där han bodde för tillfället. De hade sex flera gånger innan hon gick därifrån fram på småtimmarna. Vid tolv-tiden knackade det på dörren.

- Jag satt och kollade på en film och när jag öppnade stod det två civilklädda poliser utanför. Först trodde jag att det var ett skämt. Sen tänkte jag att jag kanske kört mot rött eller nåt. Då sa de att jag var misstänkt för våldtäkt och skulle följa med. Jag fattade ingenting, säger Björn.

Han fördes till polisstationen, anhölls och förhördes i flera timmar. Lägenheten genomsöktes, sängkläder togs i beslag för DNA-prov, datorn och chatttrafiken med Jessica kontrollerades. Björn erbjöds en advokat men tackade nej, han hade ju inte gjort något.

På polisstationen fortsatte förhören och han presades att erkänna.

- Jag sa som det var, att vi hade haft samlag och varit med på det båda två. Jag försökte vara så hjälpsam som möjligt men blev mer och mer orolig när jag märkte att poliserna inte trodde på mig. De

tyckte jag skulle erkänna istället. Men jag kunde ju inte erkänna något jag inte gjort, säger Björn.

Kändes vidrigt

Förhørsledaren berättade att Björn kunde bli dömd mot sitt nekande eftersom målsägandens berättelse väger tyngre.

- Det var jobbigt att bli anklagad för våldtäkt. Men när polisen påstod att jag dessutom skulle ha använt kniv kändes det riktigt vidrigt, berättar Björn.

Förhören fortsatte och efter fem timmar meddelade polisen plötsligt att han var fri. Då hade Jessica tagit tillbaka anklagelserna och erkänt att hon ljugit.

Gjorde motanmälan

Björn gjorde motanmälan och Jessica anmälades för falsk anklagelse. Ett allvarligt brott som kan ge ett par års fängelse. Men Jessica kom lindrigt undan med skyddstillsyn.

Björn begärde 10.000 kronor i skadestånd för kränkning. Han fick hälften. Det beror på att han var arbetslös och bodde tillfälligt i Skövde. "Därför känner inte så många av hans bekanta till händelsen och det pratas inte om den", konstaterar Skövde tingsrätt i domen. [...]

*(Publicerad med tillstånd från Göteborgs-Posten
– reporter är Annica Frisk)*

Kommentar till artikeln: Man kan undra hur det hade gått för Björn om Jessica inte hade tagit tillbaka sin anmälan.

2. Förlöjligande

Förlöjligande är en härskarteknik som en del kvinnor briljerar i – och offren är män. Även denna teknik används i högst olika situationer av helt olika karaktär. Det är alltså ett brett vapen. Inte sällan tillgriper kvinnor förlöjligande när de uppfattar en risk för att deras män tränger alltför långt in i det kvinnliga reviret. Exempelvis känner jag flera pappor som klagat över att deras fruar och sambor förlöjligar dem när de ska klä sina barn, göra flätor på sina döttrar och liknande.

Man kan också konstatera att kvinnliga författare ofta framställer män som utomordentligt fåniga, på gränsen till imbecilla. Exempelvis har Astrid Lindgren i tre av sina böcker skapat rent patetiska pappor som alla vid sin sida har en kvinna som framställs som redigheten personifierad:

- Pappan i "Emil i Lönneberga" är kolerisk på gränsen till vansinnig, medan hans hustru Alma står för lugn och sunt förnuft.

- Farbror Melker i "Vi på Saltkråkan" misslyckas med allt han företar sig, exempelvis håller han ett halvt paket salt (!) i kastrullen när han ska försöka sig på konststycket att laga ett enkelt mål mat. Hans tonårsdotter Malin ler överseende och behandlar honom som ett barn.

- I "Ronja Rövardotter" är pappan precis som i Emilböckerna på gränsen till dåre, och hans kloka fru behandlar honom som ett barn.

Förlöjligande förekommer både som individuellt vapen (av en enskild kvinna mot en enskild man) och kollektivt vapen (av kvinnor mot manskollektivet).

3. Påförande av skuld och skam

Påförande av skuld och skam, riktat mot män, har blivit en kvinnlig paradgren. Egofeminismen har ju drivit samhällsklimatet dithän att bara det faktum att vi män är män anses vara skäl nog för oss att skämmas. Vi anses vara födda till att stå i skuld.

Ett känt exempel på tillämpning av härskartekniken ”påförande av skuld och skam” är när Gudryn Schyman i sitt berömda så kallade talibantal skuldbelade svenska män för vad talibanska män gör i Afghanistan. Varje svensk man bär på sina axlar en börda bestående av hela världshistoriens ackumulerade kvinnoförtryck. Mot bakgrund av den rygg-säcken är det ett under att vi gubbslem – så får vi kallas eftersom vi är så usla – över huvud taget lyckas kravla oss ur sängen på morgonen.

Påförande av skuld och skam är en härskarteknik av kollektiv karaktär. Den har varit mycket framgångsrik. Exempelvis har den ju bidragit till att få stora delar av det svenska politiska etablissemangen att ställa sig bakom ego-feminismens absurda och ojämsställda ideologi.

4. Osynliggörande

Feminismen tillämpar två slags osynliggörande i sin härskarsträvan.

- Dels osynliggörs kvinnors förmåner. Mycket av det som är riktigt attraktivt för kvinnor ”räknas” inte in vid jämförelser med männens situation. Alternativt förnekas

existensen av det helt och hållet. Detta gäller exempelvis kvinnornas järngrepp om barn-och-hem-domänen, ridderlighetskonventionen (att män sätter kvinnan på piedestal) samt K- och B-vapnets blotta existens.

- Dels osynliggörs männens problem. Att män har en hel del problem och svårigheter som kvinnor inte har förnekas av feminismen som rörelse och ofta även av enskilda kvinnor. Alternativt förringas männens problem – ”det är väl ingenting jämfört med vad som drabbar oss kvinnor”.

5. Misstänkliggörande

Kvinnor skaffar sig ett övertag över män på vissa områden genom att misstänkliggöra dem. Detta är särskilt tydligt när det gäller sådant som har med barn att göra. En del kvinnor stärker sitt grepp om de gemensamma barnen genom att lägga sig till med attityden att det är förknippat med förhöjd risk när partnern hanterar dessa. Dessutom ökar kvinnor som kollektiv chanserna för kvinnor att vinna vårdnadstvister genom att underblåsa ett samhällsklimat där separerade pappor uttalat eller undermedvetet betraktas som potentiella våldsmän.

6. B-vapnet

B står för barn. B-vapnet är fruktansvärt effektivt, men bara användbart mot kvinnans partner och då bara i vissa speciella situationer. Det är alltså ett smalt men vasst vapen, och därmed har det vissa likheter med K-vapnets turboversion. En typisk användning av det kvinnliga B-vapnet är att hon säger till sin make/sambo i samband med ett allvarligt gräl: ”Då skiljer vi oss och i så fall ska du veta att du har sett barnen för sista gången!”. B-vapnet går alltså ut på att spela

på det faktum att mannen är smärtsamt medveten om sitt hopplösa underläge inom allt som har med barn att göra – inte minst i samband med myndighetskontakter. Därför darrar han många gånger redan av att höra B-vapnet osäkras, även om han har rent mjöl i påsen och egentligen har samma rätt till barnen som kvinnan. I kapitlet ”Den matriarkala könsmaktsordningen på barnområdet” redovisas några verkliga exempel på hur B-vapnet har tillämpats.

4. Myten om män som arbetsskygga drönare

Gång på gång sprids i media resultatet av olika undersökningar som visar ungefär samma sak: kvinnorna lägger ned mer tid på arbete med hem, hushåll och barn än männen. Dessa undersökningars slutsatser förmedlas nästan alltid helt okritiskt av media, och vi kan se rubriker i stil med ”Kvinnorna drar tyngsta lasset hemma” och ”Männen hjälper inte till i hushållet”.

Det är också dessa undersökningar som skapat den allmänna uppfattningen att kvinnor är ”dubbelarbetande”, varmed menas att kvinnorna tvingas att både förvärvsarbeta och hemarbeta. Underförstått är männen bara ”enkelarbetande”. Den som i skrivande stund söker i Google på ”dubbelarbetande kvinnor” får 386 träffar, medan ”dubbelarbetande män” ger 4 träffar.

Som så ofta med statistik ger man därmed en snedvriden bild genom att inte säga hela sanningen. Påståendena är förmodligen sanna – men de representerar en delmängd av verkligheten. Därmed får feministerna den bild de vill ha.

Visst arbetar kvinnor mer i hushållet än män, men man förbigår helt den intressanta frågan vad männen egentligen gör under den där överskjutande tiden.

- Sitter de och dricker pilsner i undertröja framför TV-sporten?

- Ligger de likt seriefiguren Kronblom på sofflocket och sover middag medan hustrun flänger mellan spisen och tvätten?

- Sittter de som seriekollegan Dagobert Krikelin i skönaste öronlappsfatöljen och lyfter fötterna utan att ta blicken från dagstidningen när den förklädesförsedda hustrun passerar med dammsugaren?

Nej. Dessa karikatyrer på manschauvinister, om de nu någonsin funnits i verkligheten, torde för länge sedan vara uttrökta av den moderna tidsåldern i gott sällskap med ånglok och amerikaskiepp. För en svensk man år 2007 är blotta antydning om att han skulle föra en kronblomstillvaro i själva verket en förolämpning. Varför? Jo, svaret på vad männen statistiskt sett gör under den där överskjutande tiden är enkel – han arbetar. Antingen arbetar han i förvärvslivet, för att dra in pengar till sin familj, eller också arbetar han med ”manliga” sysslor i hemmet. Man måste fråga sig, hur kommer det sig att aktiviteter som att lägga nytt golv, sätta upp nya skåp, byta ut den trasiga generatoren i bilen eller laga en punktering på barnens cykel nästan aldrig ingår som alternativ i dessa undersökningar?

Män jobbar mer än kvinnor

Att männen arbetar med annat medan kvinnorna utför mer hushållsarbete är inte gripet ur luften. År 2000/2001 genomförde Statistiska Centralbyrån en undersökning, kallad ”Tidsanvändningsundersökningen 2000/01”, som styrker att så är fallet. SCB har till och med kommit fram till att män totalt sett arbetar något mer än kvinnor.

Studien, som inriktades på personer mellan 20 och 84 års ålder, visar att kvinnor i genomsnitt lägger ned 4 tim-

mar och 14 minuter på hemarbete, medan männen lägger ned 3 timmar och 3 minuter. Kvinnorna arbetar alltså dagligen 1 timme och 11 minuter mer i hemmet än männen. Men kvinnorna lägger bara ned 3 timmar och 0 minuter på förvärvsarbete, medan männen lägger ned 4 timmar och 25 minuter på det. Sammanlagt arbetar kvinnorna enligt denna mätning därmed 7 timmar och fjorton minuter om dagen, medan männen arbetar 7 timmar och 28 minuter – vilket är 14 minuter mer.

Ett intressant konstaterande som görs i Tidsanvändningsundersökningen 2000/01 är att kvinnorna tillbringar mer tid med hemarbete än männen *även när ensamstående personer jämförs*. En genomsnittlig ensamstående kvinna lägger alltså mera tid på hushållet än en genomsnittlig ensamstående man. Eftersom det knappast går att lägga skulden på bristande jämställdhet i dessa fall är det en intressant fråga vad det beror på. Jag lämnar åt läsaren att fundera över detta.

Ytterligare en indikation på att genusetablissemangen har skruvat sin omvärldsbild så att den fjärrmat sig rejält från verkligheten är resultatet av den Sifo-mätning som Göteborgsposten beställde i början av 2007. Svenska kvinnor tillfrågades om hur jämställt de ansåg sig ha det i sitt liv tillsammans med sin partner. Det visade sig att 93 procent av kvinnorna ansåg sig leva mycket eller ganska jämställt (TT 2007-03-08).

Ett märkligt faktum är att medan kraven på att männen ska utföra hälften av det traditionellt kvinnliga arbetet är som skrivna i stentavlor gäller motsatsen inte alls. Det ställs i samhällsdebatten och det allmänna medvetandet inga som helst krav på att kvinnor ska utföra hälften av de traditio-

nella manliga sysslorna i eller utanför hemmet. Tvärtom är det socialt accepterat att kvinnor kallar in männen när det blir dags för ”karlgöra”. Jag har till och med vid ett flertal tillfällen hört kvinnor använda detta ord (medan motsatsen naturligtvis vore otänkbar). Det är ännu ett exempel på jämställdhet à la carte.

Hur kommer det sig att det är helt naturligt för en kvinna att säga till sin man:

”Hördu Erik, hur länge ska jag behöva tjata på dig om att spika upp den där hyllan på väggen i sovrummet?”

Medan det är fullständigt tabu för en man att säga till sin fru:

”Hördu Lisa, hur länge ska jag behöva tjata på dig om att ta hand om den där disken från igår kväll?”

Uppfinningsrikedomen när det gäller feministisk retorik verkar inte ha stannat upp. Enligt genusforskare har arbetssituationen för kvinnor på senare tid gått från mycket svår till ännu värre. Dubbelarbete har nämligen blivit trippelarbete – minst. ”Tänk bara på alla de kvinnor som har minst ’trippelarbete’ idag och upplever sig sakna kontroll över sin situation”, säger Barbro Wijma, professor i medicinsk kvinnoforskning vid Hälsouniversitetet i Linköping, till tidningen Östgöta Correspondenten.

Det där ”minst” måste ju betyda att en del kvinnor inte bara har trippelarbete utan kvadrupelarbete (fyra jobb att sköta) och kanske även kvintupelarbete (fem jobb). Det låter onekligen kämpigt. Och deras män – ja de ölar förstås i TV-soffan.

5. Kvinnor är alltid ”drabbade” – vinkling i media

”Det är alltid mera synd om kvinnor”, skrev krönikören Johan Hakelius i en av sina spalter för några år sedan. Jag blev uppmärksam på saken och började ta del av media-utbudet med ett mera kritiskt öga. Och faktiskt - han hade rätt! Om man ska tro media är det nästan alltid mera synd om kvinnor än om män. Mycket mer. Inte undra på att en marknad för radikala feminister uppstår.

Den som idag googlar frasen ”kvinnor drabbas mest” får 742 träffar, medan frasen ”män drabbas mest” ger 9 träffar. Ifall skrivierna på nätet ger en rättvisande bild av de två könen situation innebär det att kvinnor har 82 gånger så mycket problem och svårigheter som män. Eller, annorlunda uttryckt, för varje problem eller svårighet som en genomsnittlig man har så har en genomsnittlig kvinna 82 stycken. Låt oss säga att en vanlig man har 10 stora eller medelstora problem/svårigheter – då har en normalkvinna 820 stora eller medelstora problem eller svårigheter!

Ojoj. Det är i det närmaste obegripligt hur svenska kvinnor över huvud taget orkar leva vidare. Mot bakgrund av djupet i det trask de harvar i är det onekligen märkligt att det faktiskt är männen som är överrepresenterade i självmordsstatistiken (ganska kraftigt också). Fast det kanske beror på att kvinnorna är så till den milda grad förtryckta att de inte har ork att ta sitt liv. Men det stämmer å

andra sidan inte med den nyss omnämnda Sifo-undersökningen som visar att 93 procent av svenska kvinnor uppger att de lever i en helt eller ganska jämställd situation med sin partner.

Det finns lysande undantag, men stora delar av media lever tyvärr inte upp till förväntningarna om opartiskhet i nyhetsförmedlingen på genusområdet. Dels finns en tendens att för publicering välja ut de nyheter där kvinnor är (eller påstås vara) mest drabbade. Dels vinklas ofta rubrik, ingress och artikeltext så att kvinnorna verkar vara värst drabbade även när det saknas underlag för att påstå detta. Det ska vara så, helt enkelt.

"Kvinnor drabbas hårdare"

Tag till exempel en artikel i Dagens Nyheter om arbetslösheten, som bar den korta rubriken "Kvinnor drabbas hårdare" (1996-08-17). Den som sedan läste det finstiltla upptäckte att männens arbetslöshet låg på 8,8 procent, medan kvinnornas låg på 8,7 procent. Männen var alltså hårdast drabbade. Däremot hade kvinnornas arbetslöshet ökat snabbare, vilket var rubriksättarens alibi för att kunna stryka egofeminismen medhårs.

Eller tag en artikel i Upsala Nya Tidning, som bar rubriken "Unga kvinnor drabbade av våld" (2004-03-31). Samma sak där. Sist i artikeln kom det avgörande stycket. Där stod: "Mest drabbad är åldersgruppen 16-24 år. Av dem uppgav 20 procent av männen och 14 procent av kvinnorna att de varit utsatta". Övriga åldersgrupper redovisades inte. Männen var alltså värst drabbade av våld – närmare bestämt 43 procent mera drabbade än kvinnorna.

Nyhetsbyrån TT skickade ut en nyhet med rubriken

”Kvinnor drabbas hårdare än män av vibrationer” (2004-12-02). Artikeln tog upp en avhandling från Umeå universitet som handlade om skador i händer och armar som kan drabba arbetare som använder vibrerande maskiner. Ingressen lød: ”Fler kvinnor än män riskerar att drabbas av skador i händer och armar på grund av vibrationer från verktyg och maskiner som används i yrket”. Sedan fick man märkligt nog läsa sig genom nästan hela artikeln utan att hitta något stöd för det påståendet. Artikeln avslutas med reporterns fråga till forskaren: ”Är kvinnor känsligare för vibrationer än män?”. På det svarar forskaren nej, men följer upp med en utläggning om att kvinnor kanske ändå är värst drabbade när det kommer till kritan. Så här säger hon: ”Nej, de är visserligen ofta mindre och har en mindre muskelstyrka än män, men framför allt tror jag att de drabbas på grund av att de i högre utsträckning är dubbelarbetande. De har mindre tid för återhämtning”.

Kommentar 1: Hänvisningen till så kallat dubbelarbete är uppenbarligen inte grundad i forskning utan är en ren spekulat.

Kommentar 2: Med hushållsarbetet inräknat arbetar kvinnor statistiskt sett något *kortare* tid per dygn än män i Sverige (vilket behandlades i föregående kapitel).

Kommentar 3: Enligt Statistiska Centralbyråns senaste statistik är 15 procent av männen och 2 procent av kvinnorna i åldrarna 16-64 år utsatta för kraftiga skakningar eller vibrationer i arbetet.

Låt oss gå till nästa exempel på ”drabbade” kvinnor. LO-tidningen publicerade 2000-06-16 en artikel med rubriken ”Kvinnor drabbas hårdast av arbetsskador”. Den som läste hela artikeln kunde en bit ned upptäcka att männen

har fler arbetsskador är kvinnorna. Dock ökade arbetsskadorna snabbare för kvinnorna, vilket räddade rubriksättarens möjlighet att vara politiskt korrekt.

Göteborgs-Posten hade en artikel med rubriken ”Kvinnor drabbas när mäns jobb försvinner” (2005-04-12). Som vanligt får man intrycket att det är mest synd om kvinnorna. Artikeln handlade om vad som händer när försvaret lägger ned regementen och flygflottiljer runtom i Sverige. Den som läste den blev upplyst om att det som händer när ett regemente läggs ned är att regeringen beslutar om att flytta en eller annan myndighet från Stockholm till den berörda orten för att kompensera bortfallet av arbetstillfällen. Dessa myndigheter har, enligt artikeln, vanligen kvinnodominans. Det innebär att kvinnor kan drabbas av lidandet att behöva flytta om de vill behålla sina jobb. Männen inom försvaret, däremot, blir av med sina jobb utan valmöjligheten att kunna behålla jobbet genom att flytta.

Östersunds-Posten gick ut med den politiskt korrekta rubriken ”Kvinnor drabbas lättare än män av spelmissbruk” (2007-02-21). Ingressen inleds med frågan ”Är internetspel på väg att bli en ny kvinnofälla?”. Den som orkar fortsätta läsa finner dock mot slutet av artikeln denna information: ”Äldre män mellan 50-75 år spelar oftast och för mest pengar, hälften av dem spelar varje vecka, jämfört med bara var femte bland unga män. Nästan lika många kvinnor som män spelar, men män spelar dubbelt så mycket. Unga kvinnor spelar minst av alla”. Jag gick vidare till De spelberoendes riksförbunds webbplats, som skriver så här om spelberoende: ”Problemen är vanligare bland ungdomar, män,

invandrare och storstadsbor, men spelproblem förekommer inom alla grupper.” Så var det med den kvinnofällan.

”Kvinnor drabbas värst i krig”

Nämnas bör också en nyhet som år 2004 spreds som en löpeld genom svenska medier – ”Kvinnor drabbas värst i krig”. I artiklarna påpekades hur kvinnor ofta utsätts för sexuella övergrepp i samband med krig. Vi är många män som mot bakgrund av vår värnplikt och efterföljande krigsplacering har känt en viss närhet till risken att en dag långsamt avlida under våldsamma plågor i ett lerigt dike med tarmarna utanför kroppen. Med all respekt för det vederstående i våldtäkt undrade vi efter att ha läst den där oerhört välspredda nyheten om kvinnornas tillskyndare har glömt bort vad som brukar hända med män i krig.

Bakom krigsnyheten låg en 120-sidig rapport publicerad av Amnesty Internationals generalsekreterare Irene Khan, där hon tog upp problemet att kvinnlig civilbefolkning ofta utsätts för sexuella övergrepp i samband med väpnade konflikter. Ilskan över detta är lätt att dela – men det ger ingen grund för påståendet att ”kvinnor drabbas värst i krig”. Svenska medier passade på att vara politiskt korrekta.

Ibland får man stöd från oväntat håll. Så här skrev den kända feministen Linda Skugge på sin blogg den 9 mars 2007, apropå medias omfattande skrivelser om att sjukvården påstås prioritera ned kvinnor med hjärtproblem till förmån för män med hjärtproblem: ”Jag är mycket väl medveten om att kvinnor diskrimineras i vårt samhälle, men jag är dödstrött på höra ’feminister’ som skriker ut att kvinnor är mindre värda för anledningar som egentligen handlar om andra saker. Att kvinnor t.ex. har fått sämre vård

när dom kommit in på sjukhusen med hjärtproblem, beror inte på att någon läkare anser att kvinnor är mindre värda eller inte bör prioriteras lika mycket som män. Män och kvinnor upplever hjärtproblemen olika, och beskriver därför symptomen olika. Det har man inte känt till tidigare och därför har det ställts fel diagnos på kvinnor.”

Tidningen Arbetsliv skrev en artikel med rubriken ”Allt fler kvinnor hörselskadade” (2005-09-19). Artikeln framställer hörselskador som ett kvinnoproblem, och en ombudsman vid Hörselskadades Riksförbund, Marianne Rogell Eklund, klagar på att ”fokus” när det gäller forskning ”har legat på buller inom traditionellt manliga jobb, till exempel inom industrin”. Den som inhämtar Statistiska Centralbyråns statistik får dock inget stöd för att betrakta hörselskador som ett kvinnoproblem. Enligt de senaste siffrorna är 58 procent av de hörselskadade män medan bara 42 procent är kvinnor.

Klart han är skyldig!

Strax innan den här boken skulle lämnas till tryck dök ett intressant exempel på kvinnofrämjande vinkling upp i Expressen (2007-08-19). Bakgrunden är att en man som för fyra år sedan dömdes till åtta års fängelse för sexuella övergrepp mot sin dotter har beviljats resning, eftersom det kommit i dagen att polisen begick grova felaktigheter vid den utredning som låg till grund för domen. Bland annat misstänks polisen ha begått tjänstefel genom att korta ned vissa förhör samt undanhålla rätten information som talade till mannens fördel. Det gäller bland annat det faktum att flickan i andra sammanhang kommit med anklagelser

om övergrepp från andra personer som anses så ”hisnande” att flickans trovärdighet kan ifrågasättas.

Situationen är alltså att en person som suttit fyra år i fängelse har beviljats resning (ny rättegång) eftersom han kanske är oskyldig. Det hör till saken att det i Sverige krävs mycket starka skäl för att beviljas resning. Det hör också till saken att en utredning beställd av justitiekanslern belyser problemet att ett antal män på senare år dömts för sexualbrott trots att de varit oskyldiga och senare friats efter resning.

Artikeln i Expressen är dock nästan helt och hållet skriven ur flickans perspektiv. Bilden visar henne stå i sorgsen pose och titta ut över havet. Rubriken är ”Det känns fruktansvärt att gå igenom det här igen”, vilket syftar på hennes obehagskänslor inför en ny rättegång. Ingressen lyder:

”Bengt, 58, dömdes till åtta års fängelse för sexuella övergrepp på sin dotter. Efter att flera allvarliga misstag upptäcktes i polisutredningen blev det resning i målet – som ska prövas i Göta hovrätt på tisdag. Men dottern Josefin, 23, tycker att brottsoffrets roll har glömts bort i debatten. ’Det känns fruktansvärt att behöva genomgå det här en gång till för att polisen har gjort fel’, säger hon.”

Hur det känns för Bengt efter fyra år i fängelse, om han är oskyldig, verkar inte vara intressant. Denna inställning förstärks av att tidningen skriver: ”Sedan dess [sedan den förra rättegången, förf.anm.] har Josefin levt ett vanligt liv med studier, träning och pojkvän”. Formuleringen torde kännas som ett hån för flickans pappa, om han är oskyldig, eftersom han knappast levt ett ”vanligt liv” under den aktuella perioden. Man kan också konstatera att Expressens beskrivning av flickan som ”brottsoffer” föregriper rätte-

gången i Göta hovrätt – om mannen frias är hon ju inget brottsoffer.

[När detta skrivs är det inte känt om Bengt fälls eller frias i den nya rättegången, men hur det går på den punkten är inte relevant för kritiken mot den journalistiska behandlingen av ärendet. När tidningen publicerade artikeln var ju mannens skuld eller oskuld en öppen fråga]

Det här var bara några exempel, snabbt ihopplockade med en nätsökning, på hur nyhetsflödet i ett feministiskt samhällsklimat vinklas i mansfientlig riktning och därmed skapar en bild som inte stämmer med verkligheten. Den intresserade kan enkelt hitta fler genom att hålla ögonen öppna eller söka på nätet via en sökmotor. Med ett sådant bombardemang av desinformation är det inte så konstigt om egofeminismen successivt lyckas lägga under sig allt större delar av både samhällskroppen och befolkningens medvetande.

För övrigt kan man konstatera att den enda media-vinkling som kunnat redovisas i denna bok är den där fakta i medias rapportering har vridits till. Den form av media-vinkling på genusområdet som sannolikt är mest omfattande är dessvärre osynlig. Det handlar om nyhetsurvalet – vilka nyheter med koppling till genus väljer redaktionerna att publicera och vilka väljer man bort? Det vore oerhört intressant om någon genusforskare kunde gripa sig an denna frågeställning.

En intressant fråga är av vilket skäl media spelar med i spelet och så okritiskt vinklar verkligheten på det här sättet. Man kan bara spekulera, eftersom forskning saknas. Bland annat är det förmodligen en ekonomisk fråga. Så här skriver Birgitta Kurtén-Lindberg i sin bok Tokfeministe-

rna: "Frilansjournalister har berättat att de med ljus och lykta brukat leta efter lite 'kvinnoförtryck' att baka in i sina artiklar. Kvinnoförtryck har sålt."

Frilansjournalisten Annica Frisk, som jag talat med i telefon, bekräftar denna situation. Hon har ägnat ett antal år åt att studera förundersökningar och domar där män troligen dömts oskyldiga för sexualbrott, och besitter ett omfattande material om problemområdet. Annica berättar för mig om vilket kompakt ointresse hon möter hos media när hon försöker få in artiklar om detta. "Jag skriver helt fel artiklar", säger hon. "Ingen vill ha artiklar om sänkta beviskrav och oskyldigt dömda män. Men skriver jag om våldtagna kvinnor så får jag sålt. Det finns en väldigt, väldigt stor rädsla hos ledande mediaföretag för att gå emot de feministiska strömningarna, och samma sak gäller journa-listkåren. Vi har fått en subjektiv journalistik på området. Media har en jätteskuld för det snedvridna samhällsklimatet". Det kan vara värt att notera att Annica Frisk har varit medlem av Grupp 8 (en feministisk organisation) och har varit med om att dra igång kvinnojourer.

Se upp för kvinnofällor!

Här passar det att ta upp det intressanta begreppet "kvinno-fälla", som ofta används av media. Själv har jag en bild av kvinnor som starka och smarta, men av media och samhällsdebatt att döma verkar de istället vara svaga och lättlurade. Åtminstone lätta att lura i fällor, eftersom oron för "kvinnofällor" i Sverige har nått närmast patologiska nivåer. I utdraget nedan följer några exempel ur den myriad av fällor som lömskt lurar på dagens kvinnor:

Exempel på svenska "kvinnofallor"

I mediarapportering och samhällsdebatt har bland annat nedanstående företeelser förts fram såsom kvinnofallor. Du kan själv enkelt hitta dem, liksom andra kvinnofallor, genom att googla ordet.

- Arbeta hemifrån
- Bolagens styrelser
- Deltidsjobb
- EMU
- EU
- Flexibla arbetstider
- Forskning
- Färre vårdplatser
- Föräldraförsäkringen
- Kvinnors systerskap
- Kärnfamiljen
- Lådvin
- Martin Timell
- Nya a-kassan
- Offentliga monopol
- Regionförstoring
- Rökrelaterade sjukdomar
- Semester
- Sjukförsäkringen
- Skilsmässa
- Spelberoende
- Utbrändhet
- Validering
- Vårnadsbidrag
- 8 mars

Tro det eller ej, men jag har till och med hittat åsikten att kvinnofällan i sig är en kvinnofälla (!). Att vara kvinna verkar vara närmast liktydigt med en tillvaro i fälla – precis som det är liktydigt med att vara ”drabbad”. För övrigt har jag upptäckt att kvinnofällorna verkar befinna sig i förändring, olyckligtvis så att de blir ännu lömskare. Chefredaktören på tidningen Kristdemokraten, Henrik Ehrenberg, lanserade den 1 oktober 2006 begreppet ”dubbel kvinnofälla”. Det är när en kvinna sitter fast i två fällor samtidigt – med ett ben i varje, får man förmoda. Det låter onekligen kämpigt.

Det är intressant att notera motsägelserna mellan påståendena. När en kvinna tillhör en ”kärnfamilj” sitter hon fast i en kvinnofälla, men när hon sedan lyckas kravla sig ur fällan genom att kasta ut den där fullständigt onödiga patriarken som hon delat hem med visar det sig att skilsmässan också är en kvinnofälla. Märkligt. Eller, vid närmare

eftertanke, det kanske inte är någon motsägelse. Det är kanske en variant på ”dubbel kvinnofälla” – hur kvinnan än gör på relationsområdet så nog sitter hon fast i en fälla alltid, säkert som amen i kyrkan.

Det är också intressant att notera det själv motsägande i feministernas pläderingar. Normalt är ju bilden av kvinnor som starka och smarta själva fundamentet för deras ideologi, men allt tal om kvinnofällor målar istället upp en bild av kvinnor som lättlurade, svaga och ständiga offer.

Den tredubbla mansfällan

Det är tur för oss män att mansfällor helt lyser med sin frånvaro. För det är ju precis vad de gör, om man ska tro media och samhällsdebatt. Men är det en korrekt bild av verkligheten?

Knappast. Det vimlar av mansfällor. Prestationskraven på män är en uppenbar sådan. Mansrollen som huvudansvarig för familjens försörjning, vilken resulterar i frånvaro från familjen och permanent sämre kontakt med barnen, är en gigantisk mansfälla. Och de många män som under ett antal år arbetat hårt för att trygga sin familjs välstånd – för att sedan en dag se frun ta barnen med sig och försvinna medan de själva hamnar i en dyster etta i social misär – har blivit vidaresparkade till nästa mansfälla. Och de män som får sin karriär förstörd för att den politiska korrektheten säger att ”det ska vara en kvinna” när chefsjobb tillsätts, även om hon är sämre meriterad, har upptäckt ytterligare en mansfälla.

Rent logiskt innebär väl detta att en man som först offrar sin familjekontakt för att säkra familjens välstånd, sedan blir lämnad och därefter blir förbigången av en sämre

meriterad kvinna i karriären har fastnat i en *tredubbel* mansfälla! (Så långt har inte ens feminismen kommit med sina fällor än – men det är väl en tidsfråga.)

Men detta ”räknas” förmodligen inte – för de drabbade är ju bara män.

6. Riggade undersökningar – som man frågar får man svar

En annan orsak till egofeminismens enorma genomslag är riggade undersökningar. Det handlar om studier och forskningsprojekt som på olika sätt har lagts upp så att forskarna ska få det resultat de vill ha, av ideologisk övertygelse eller politisk korrekthet. Och vad de vill ha är en bild av mannen som ”det skyldiga könet”. Vanliga forsknings- och undersökningsfel som därvid görs är felaktiga grundförutsättningar, felaktig avgränsning, ett ovetenskapligt tillvägagångssätt, felaktigt urval av forskningsobjekt och vinkling när slutresultatet ska presenteras. Låt oss titta på några exempel.

”Fler kvinnor i bolagsstyrelser ökar lönsamheten”

I början av 2007 spred media med entusiasm nyheten att företag blir lönsammare ju fler kvinnor de har i styrelsen. Detta hade nämligen forskare vid Uppsala Universitet kommit fram till. En journalist, ledarskribenten Peter Wolodarski på Dagens Nyheter, gjorde sig besväret att gå till källan och analysera avhandlingen (något som media mycket sällan gör). Efter stora svårigheter att över huvud taget få tillgång till avhandlingen – uppenbarligen ville forskarna mörka sin rapport – kunde han avslöja häpnadsväckande felaktigheter i deras tillvägagångssätt. Några exempel:

- När forskarna valde ut företag till en grupp med hög kvinnorepresentation i styrelsen och en annan grupp med låg sådan gjorde man inte urvalet så att företagen i övrigt var av liknande karaktär. Gruppen med hög kvinnorepresentation var huvudsakligen stora och kända börsbolag, medan gruppen med låg kvinnorepresentation var mindre företag som inte var så kända. Bara detta fel gör egentligen att inga slutsatser kan dras.

Det olika urvalet till de två grupperna medför att det inte är säkerställt vad som är orsak och vad som är verkan. Det kan tänkas att de stora börsbolagen har hög kvinnorepresentation på grund av att de går bra (istället för tvärtom) – att de kan kosta på sig att väga in politiska och mediala aspekter när styrelsen sätts samman på grund av sin goda lönsamhet. Det ligger också nära till hands att tro att stora börsbolag har ett politiskt och medialt tryck på sig att vara ”jämställda” som mindre företag saknar.

- Forskarna förstår inte den fundamentala skillnaden mellan ett företags vinst i kronor räknat och det procentuella måttet på intjäningsförmåga som kallas lönsamhet (vinst i relation till omsättning eller eget kapital). De gör kardinalfelet att jämföra vinst i kronor räknat mellan företag som är olika stora och verkar i olika branscher, vilket naturligtvis ger meningslösa resultat. Som Wolodarski skriver i sin analys, medan aktieägarna i Ericsson skulle vara oerhört bekymrade om vinsten hamnade på, säg, 500 miljoner kronor finns det många andra företag där aktieägarna skulle fira i champagne för samma vinst.

- Könssammansättningen i styrelserna avser åren 2005-2006, medan lönsamheten (som alltså är felaktigt definierad) gäller en annan period, åren 2002-2005. Detta förstör

naturligtvis jämförbarheten. Dessutom mäter forskarna ”jämförbara” bolags vinst från en tid när de var långt mindre ”jämförbara” (eftersom forskarna anser att de styrelser som idag har stor kvinnorepresentation inte hade det 2002).

Sammanfattningsvis kan man konstatera att felen i urval och tillvägagångssätt är så stora att resultaten är helt ointressanta. Den så kallade forskningen säger över huvud taget ingenting om hur kvinnorepresentation i styrelsen påverkar ett företags resultat. Ändå har den genom sitt mediala genomslag bidragit till att befästa den bild som forskarna förmodligen ville befästa. Och avhandlingen fick betyget ”väl godkänd”. Är det politisk korrekthet som betygsatts vid Uppsala Universitet?

Kuriosa i sammanhanget är att Bo Rothstein, professor i statsvetenskap vid Göteborgs universitet, i en debattartikel i Dagens Nyheter 22 augusti 2007 kräver att Uppsala Universitet läggs ned. Skälet är bristande vetenskaplighet, bland annat just när det gäller genusfrågan.

”Nästan hälften av alla kvinnor misshandlas”

Under de senaste åren har det varit en etablerad sanning i Sverige att kvinnomisshandel är ett gigantiskt problem. Den allmänna uppfattningen är att ungefär varannan kvinna är utsatt för att en make, sambo eller pojkvän slår henne. Våld specifikt riktat mot män, däremot, förekommer knappast i debatten. En sökning i Google på frasen ”våld mot kvinnor” ger 620.000 träffar, medan frasen ”våld mot män” ger 21.000 träffar. Om uppmärksamheten för respektive företeelse stämmer överens med deras omfattning innebär det att våld mot kvinnor är ett drygt 30 gånger större samhälls-

problem än våld mot män. Eller, kraftigt förenklat, för varje gång en man blir slagen så blir 30 kvinnor slagna.

Mot den bakgrunden är det intressant att studera statistiken från Statistiska Centralbyrån, som i sina färskaste siffror (avser 2005) uppger att i åldrarna 16-84 år har 3,0 procent av kvinnorna och 4,2 procent av männen blivit utsatta för våld. Männen är alltså enligt denna statistik 40 procent mera drabbade av våld än kvinnorna, totalt sett.

Nu kanske någon läsa tänker att när det gäller grövre våld, som vållar kroppsskada, är säkert kvinnorna mest drabbade. Så är emellertid inte fallet. Enligt SCB är 1,7 procent av kvinnorna utsatta för våld som vållat kroppsskada, mot 3,1 procent av männen. Alltså är männen 82 procent mer drabbade av våld som vållar kroppsskada än kvinnor.

Ifall vi begränsar intresset till våld i bostaden, däremot, så ser det ut som om kvinnorna är mest drabbade. SCB anger att 1,8 procent av kvinnorna mot 1,2 procent av männen utsatts för "något bostadsvåld eller hot" (statistik för enbart våld saknas tyvärr). Men männen är inte utan problem i bostaden heller, enligt SCB är ju männen utsatta för bostadsvåld i ungefär två tredjedelar av den utsträckning som kvinnor är det. Dessutom är trenden för de senaste två åren för vilka statistik finns tillgänglig nedåtgå-

ende när det gäller våld/hot mot kvinnor i bostaden, vilket den inte för våld/hot mot män i bostaden. Och när det gäller det totala våldet i samhället är män som sagt 40 procent mer drabbade än kvinnor.

Hur kan den allmänna uppfattningen om hur våldet drabbar de två könen avvika så kraftigt från verkligheten? Svaret är förmodligen en kombination av vinklade nyheter i media och riggade undersökningar. En undersökning som bär ett stort ansvar för att etablera en vrångbild av våldssituationen är "Slagen Dam". Den har utförts av uppsala-professorn Eva Lundgren tillsammans med tre andra forskare. Lundgren är den genusforskare som hävdar att manliga satanistiska nätverk i Sverige utför ritualmord på foster som de sliter ut ur gravida kvinnors livmodrar. Rapporten har fått ett gigantiskt genomslag i svenska medier och dessutom blivit officiell statlig syn genom att tas upp i den statliga utredningen Slag i luften (SOU 2004:121).

En huvudpoäng i "Slagen Dam" är att så mycket som 46 procent av svenska kvinnor sägs ha blivit utsatta för våld från en man efter sin 15-årsdag, vilket har använts som grund för att sprida påståendet att nästan hälften av svenska kvinnor är misshandlade av sina män. En av flera viktiga vetenskapliga brister i Slagen Dam är dock att en oerhört vid definition av begreppet våld har valts när studien genomfördes. Däri ligger en del av riggningen – genusforskarna ville ha en dramatisk larmrapport, och det såg de också till att få.

Som "våld mot kvinnor" i rapporten Slagen Dam räknas inte bara slag, sparkar och sådant som i normalt språkbruk utgör våld. En knuff i busskön eller en ofrivillig kram från en man räknas också som våld, liksom hotfulla yttran-

den helt utan det som vi vanliga människor kallar våld. Den ofrivilliga kramen bokförs dessutom av Eva Lundgren som "sexuellt våld" (vilket för de flesta av oss ger associationer till något betydligt värre).

Från de sakkunniga har rapporten Slagen Dam mött mycket hård kritik, och det gäller särskilt våldssiffran 46 procent och hur man har kommit fram till den. "Jag blir förbluffad", säger exempelvis Lotta Nilsson, som utreder kvinnomisshandel på Brottsförebyggande Rådet (BRÅ), i en artikel på Dagens Nyheters ledarsida (2005-06-30). "Jag har inte hört någon annan än Eva Lundgren göra en uppskattning med så höga siffror", säger i samma artikel Mikael Ryding, som är kriminolog och specialist på dödligt våld.

En annan svaghet i Slagen Dam är att våld mot kvinnor studeras isolerat från våld mot män. Det förekommer faktiskt en hel del våld från kvinnor riktat mot män inom relationer, även om det inte är socialt accepterat i vår kultur att betrakta det som ett problem. Så här skriver en debattör vid namn Nilserik Olsson på webbplatsen Sourze apropå Slagen Dam:

"En bekant berättade att hans flickvän i ett gräl givit honom en örfil och att han i blotta förskräckelsen instinktivt knuffat till henne på axeln. Efteråt skämdes båda över att de kunnat ta till våld mot sin partner och det upprepades inte. Om denna kvinna fått svara sanningsenligt på Slagen Dams enkät, hade hon betraktats som våldsutsatt på grund av knuffen, och mannen hade beskrivits som våldsam".

Apropå detta kan man göra det intressanta konstaterandet att kvinnors örfilande av män inte räknas som våld i

vår kultur. Det är en traditionell kvinnlig rättighet att slå en man i ansiktet, utan att han först har rört henne, om hon till exempel anser sig förolämpad. Samtidigt räknar feminister alltså betydligt mindre våldsamma handlingar som våld när de utförs av en man mot en kvinna.

Nilserik Olsson skriver vidare om Slagen Dam: "Själv blev jag som 16-åring utsatt för att en ung kvinna på ett uteställe kramade om och höll fast mig mot min vilja. Även om jag efter den händelsen inte hade blivit utsatt för något värre från kvinnor - vilket jag har - hade jag i Slagen Dams enkät kunnat svara ja på fråga 26 och därmed betraktats av författarna som utsatt för sexuellt våld efter min 15-årsdag. Om jag varit kvinna hade jag bidragit till de 46% som ger en bild av att det är dåligt ställt med kvinnofriden i det jämställda Sverige. Men 54% av kvinnorna som svarat på enkäten redovisar att de inte ens utsatts för en enda så trivial händelse i sitt umgänge med män i Sverige, och ger därmed betyget väl godkänt både till svenska män och till svensk kvinnofrid."

"Män hjälper inte till med barnen"

Tidningen Metro genomförde vårvintern 2007 en enkätundersökning om föräldraskap, där 6000 personer runt om i Europa deltog. Dessa fick tre frågor att svara på:

1. Trodde du att du och din partner skulle ta lika stort ansvar för barnen?
2. Tycker du att det är svårt att kombinera karriär och föräldraskap
3. Tar du och din partner lika stort ansvar för barnen?

På fråga nummer tre svarade 55 procent av kvinnorna ”nej, jag tar mer ansvar än min partner”. Bara 5 procent av männen ansåg sig ta störst ansvar för barnen. Tidningen satte rubriken ”Kvinnor har inte så höga krav” (Metro 29 mars 2007). Därmed antyddes att kvinnor är luttrade av många års ensamt slit utan partnerns stöd, och att de närmast har gett upp hoppet om att deras män ska ”hjälpa till”. Männen framställs som en skock arbetsskygga drönare.

Men varför intresserade sig Metro inte för vad männen gör på den där överskjutande tiden, den som kvinnorna lägger extra på barnen? Som tidigare visats lägger männen den tiden på att arbeta – med ”manliga” sysslor. Räknas inte det? Hör det inte till föräldraskap att via förvärvsarbete dra in pengar till barnens försörjning (och – hemska tanke – kanske till och med att bidra till en deltidsarbetande hustrus försörjning)? Hör det inte till föräldraskap att snickra i ordning lägenheten så att barnen trivs? Att laga barnens cyklar? Att byta däck på bilen så att barnen kan köras säkert till dagis och fritidsaktiviteter? Varför ser vi så gott som aldrig undersökningar som jämför hur mycket tid de två könen lägger ned på ”manliga” aktiviteter?

Som så ofta går det att visa på det orimliga i en företeelse genom att beskriva dess raka motsats. Man kan ju leka med tanken på hur det skulle uppfattas om någon tidning vågade sig på att genomföra en enkätundersökning med följande frågor:

1. Drar du och din partner in lika mycket pengar till familjen?
2. Tycker du att du och din partner tar lika stort ansvar för reparationer och renovering i bostaden?

3. Anser du att du och din partner tar lika stort ansvar för att sköta om familjens bil?

Rasande feminister skulle genast hävda att undersökningen var grovt riggad till männens fördel och att de som beställt den var ett gäng hopplöst förtappade patriarker. Eller kanske "arbetare på patriarkatets dynghög" (som en ung feminist kallade en äldre manlig professor jag känner som inte var tillräckligt politiskt korrekt).

Intressant nog kan man för övrigt notera att på samma uppslag i Metro som nyheten om att "kvinnor inte har så höga krav på männen" slogs upp på nästan en halvsida fanns också nyheten om att Socialstyrelsen beslutat att män inte ska screenas förebyggande avseende prostatacancer (så som kvinnor screenas avseende bröstcancer med mammografi). Den nyheten presenterades i en notis bestående av två (2) meningar.

"Kvinnliga doktorander sextrakasseras"

En rapport som i likhet med "Slagen Dam" har åstadkommit mycket skada genom att sprida en falsk verklighetsbild genomfördes 1995 vid Lunds universitet, och avsåg sexuella trakasserier mot kvinnliga doktorander. I likhet med "Slagen Dam" resulterade den i en våg av braskande tidningsrubriker om väldiga problem för kvinnor. Redovisningen av rapportens resultat i media gjordes som så ofta okritiskt, och man kan misstänka att tidningar i många fall också påverkades av varandras rubriker.

Huvudpoängen i rapporten är att 26 procent av de kvinnliga doktoranderna sades vara utsatta för sexuella trakasserier. Detta passar onekligen in väl för den som driver

tesen om ett stockkonservativt och kvinnohatande patriarkat som samarbetar för att undertrycka kvinnor som försöker ”sticka upp” genom att doktorera. Emellertid lider rapporten av samma fundamentala svagheter som ”Slagen Dam”. För det första är definitionen på trakasserier så bred att resultatet blir meningslöst. Det är inte bara närmanden och skamliga förslag som har räknats in, utan även blickar och komplimanger för klädsel. ”Med en sådan definition kan man givetvis bevisa vad som helst”, skriver Birgitta Kurtén-Lindberg i sin bok Tokfeministerna.

För det andra har bara halva verkligheten studerats, eftersom de manliga doktoranderna inte har tillfrågats om sina problem med kvinnliga kollegor. Som kommer att visas i nästa kapitel är sexuella trakasserier utförda av kvinnor mot män ett stort problem som tigs ihjäl. En seriöst upplagd undersökning hade varit könsneutral i sitt angreppssätt.

Skattemedel används för partisk genuspolemik

Som situationen är idag verkar det som om nästan alla genusinriktade undersökningar och forskningsprojekt initieras med den medvetna eller undermedvetna förutsättningen att det gäller att spåra upp och avslöja dålig behandling av kvinnor, alternativt visa upp en bild av mannen som ”det skyldiga könet”. Detta är inte så konstigt mot bakgrund av att så gott som alla som utför den sortens undersökningar är övertygade feminister. Därmed tillåts feminismens partiska världsbild att bli den allmänt accepterade.

Detta är egentligen fullständigt oacceptabelt, särskilt när det handlar om offentligt finansierade undersökningar (vil-

ket de flesta är). Det är som om alla beskrivningar av förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare på arbetsmarknaden skulle göras av arbetsgivare. Eller som om all analys av den politiska striden mellan regering och opposition skulle göras av oppositionen – ivrigt lovande att de minsann gör en fullständigt opartisk bedömning.

I exemplen ovan redovisas några rapporter/undersökningar där det är något sånär enkelt att avslöja den inbyggda vinklingen. I andra fall är det svårare, såsom när en rapport i formell mening talar sanning men bara beskriver en utvald del av verkligheten. För att avslöja sådan smygpåverkan krävs ofta en djupdykning i det aktuella området där arbetsinsatsen närmar sig det arbete som är nedplöjt i den ursprungliga undersökningen. Media har så gott som aldrig resurser för sådan research, vilket gör att de feministiska rapportförfattarna får stå oemotsagda. Just därför är det så viktigt att åtminstone de undersökningar som skattebetalarna finansierar har en neutral grundattityd.

Är kvinnor diskriminerade i svensk vård?

Ett exempel bland många på en rapport som jag gärna skulle se att någon med tid över satte tänderna i är "(O)jämsliddhet i hälsa och vård – en genusmedicinsk kunskapsöversikt". Den släpptes i augusti 2007, skriven av genus- och kulturvetaren Goldina Smirthwaite. Den som googlar hennes namn hittar feministiskt material på internet, däribland en artikel hon skrivit med rubriken "Feministisk kamp behövs på många arenor!" (inklusive utropstecknet). Goldina Smirthwaite är handläggare i jämställdhetsfrågor på Sveriges kommuner och landsting, som är formell utgivare av kunskapsöversikten (den är alltså offentligt finansierad).

Rapporten, som fick stort genomslag i media, hävdar att kvinnor systematiskt missgynnas i vården. Många exempel räknas upp på vad som kallas ojämställdhet, såsom att kvinnor får vänta längre på olika former av operationer, kvinnor med eventuella hjärtproblem får vänta längre på EKG och kvinnor drabbas av fler kvalitetsbrister och problem i vården än män.

Förmodligen stämmer siffrorna i formell mening, men jag känner mig likväl inte övertygad om att rapporten verkligen ger en rättvis bild av svensk vård. Två frågor infinner sig genast:

För det första, i de fall där skillnader föreligger mellan bemötandet av män och kvinnor i vården, kan man verkligen automatiskt dra slutsatsen att det beror på ojämställdhet? Det kan finnas naturliga förklaringar. Så här skriver Svenska Dagbladet på ledarplats med anledning av den aktuella rapporten (2007-08-31): "Bland män under 60 insjuknar fyra gånger så många i hjärtkärlsjukdom som bland kvinnor. Är det ojämställt att, när en man och en kvinna i likartad ålder sitter i väntrummet och man kan misstänka hjärtkärlsjukdom, först ställa diagnos på mannen? Inte nödvändigtvis."

För det andra vore det intressant att veta vilka företeelser som Goldina Smirthwaite valt att studera, vilka hon valt bort och vilka kriterier hon använt för urvalet. Det är inte omöjligt att det med ett annat urval skulle gå att skapa en bild av männen som diskriminerade i svensk vård istället för kvinnorna.

Exempelvis skulle man ju kunna intressera sig för hur patienter med sjukdomen prostatit bemöts. "En kvarts miljon svenska män lider av en dold manssjukdom – pros-

tatit. Många har djävulska smärtor och ett förstört samliv”, skrev tidningen Land i nr 37/2007. En drabbad man, Lennart Branthle, beskriver i artikeln sina senaste 30 år som en ”tortyrliknande tillvaro” med konstanta smärtor i bäckenbotten. Det intressanta är den svenska vårdens attityd till sjukdomen. Så här skriver Land:

”Trots sina svåra besvär har Lennart inte varit i närheten av en urolog på sju år. ’Det är ingen idé. Jag blir bara frustrerad. Alla dessa resultatlösa kontakter med vården och den totala brist på förståelse som jag har mött’. Samma gäller många andra drabbade män. Kronisk prostatit är en inflammation i prostatakörteln men räknas inte som en riktig sjukdom inom sjukvården. [...] Trots att prostatit är en av de vanligaste orsakerna till att män under 50 år söker vård finns nästan ingen forskning alls kring sjukdomen”.

Är miljöförstöringen männens fel?

En annan jämställdhetsrapport ur sensommarens skörd som jag gärna skulle se någon nagelfara är ”En studie om jämställdhet som förutsättning för hållbar utveckling”. Den utgör en rapport till Miljövårdsberedningen (är alltså offentligt finansierad) och utgör samtidigt ett ”idé-papper” till det 15:e mötet med FN:s kommission för hållbar utveckling. Rapporten är skriven av kanslirådet på utrikesdepartementet, Gerd Johnsson-Latham (som av en googling att döma ger intryck av att vara feminist).

Grundbudskapet är att miljöförstöringen i världen huvudsakligen är männens fel, medan de som drabbas av den huvudsakligen är kvinnor. Den vanliga rollfördelningen, alltså. Bland annat beskylls männen för att släppa ut mycket

mera koldioxid genom att resa mer än kvinnor, framför allt genom att åka mera bil. Utan att ha genomfört någon forskning på området, och utan att ens ha lagt ned någon nämnvärd tid på analys, kan jag genast göra två invändningar.

För det första, att män åker mer bil än kvinnor är kanske en följd av att män oftare än kvinnor har yrken där detta är lämpligt eller rent av nödvändigt. Eftersom samhället bygger på specialisering drar även den kvinnliga delen av befolkningen nytta av att dessa arbetsuppgifter blir utförda. Om detta resonemang stämmer känns skuldbeläggningen av männen för avgasutsläppen inte särskilt rättvis.

För det andra kunde jag direkt konstatera att det som Gerd Johnsson-Latham har mätt är könet på den som kör bilen, inte på dem som åker i bilen. Det innebär att när en familj bestående av kvinna, man och två barn är ute med sin bil, och mannen av tradition sitter vid ratten, så bokförs utsläppen helt på honom. Rättvist?

Genusforskare räknar ord

Några dagar efter att vi i media fick höra att miljöförstöringen är männens fel släpptes nästa genusrapport. Regeringens grundlagsutredning har gett fil dr Lenita Freidenvall i uppdrag att göra en genusanalys av grundlagen, vilket resulterade i rapporten "Könsperspektiv på grundlagen". Svenska Dagbladet slog upp nyheten stort med rubriken "Kvinnor saknas i grundlagstexten" (2007-09-02). Freidenvall anser sig ha hittat ett omfattande kvinnoförtryck i grundlagen. "Kvinnor reduceras som grupp", säger hon efter att ha räknat ord och kommit fram till att "han", "hans" och "honom" förekommer 41 gånger medan en kvinna bara

sägs träda fram en gång i texten (då är det drottningen som omnämns).

Det är nog lämpligt att vid nästa omskrivning av grundlagen modernisera det slentrianmässiga användandet av ”han” när det är medborgaren i generell mening som åsyftas. Men det rör sig ändå bara om språkliga spetsfundigheter. Det viktiga måste ju ändå vara själva innehållet i lagen, vad som stadgas om medborgarna, och på den punkten verkar Lenita Freidenvall inte ha varit lika uppmärksam. Av SvD-artikeln att döma har hon nämligen inte upptäckt att det finns en kraftig diskriminering av det ena könet i grundlagen när det gäller medborgarnas rättigheter och skyldigheter. Och det är inte kvinnor som diskrimineras. Under hot om fängelsestraff tvingas nämligen manliga medborgare att ge bort ett år av sitt liv till militären, medan kvinnorna slipper. Någon skyldighet som bara gäller kvinnor finns däremot inte i grundlagen, vilket gör att man kan konstatera att den i realiteten är könspartiskt skriven till kvinnornas fördel.

Avslutningsvis måste man fråga sig vilken bild av situationen mellan könen vi skulle ha haft ifall hälften av de genusinriktade undersökningarna hade initierats med det tysta syftet att finna underlägen för män istället för kvinnor, alternativt skapa en bild av kvinnan som ”det skyldiga könet” istället för mannen. Det skulle inte vara svårt att hitta ämnen som med all sannolikhet skulle leda fram till detta.

Och – för att föra tankeexperimentet vidare – man kan leka med tanken på vilken bild i media vi skulle ha haft med en situation motsatt dagens. Alltså, om nästan alla genusinriktade undersökningar och forskningsprojekt hade

varit mansvänligt vinklade. En sådan situation ligger så långt ifrån dagens verklighet att det är svårt att över huvud taget föreställa sig den – och ändå talar egofeministerna om ”manssamhälle”.

Jag har två konkreta förslag att lägga fram. För det första: Det bör införas en regel om att forskningsprojekt och undersökningar inom genusområdet för att få offentlig finansiering måste genomföras av en forskare eller forskargrupp med ideologisk balans i genusfrågan. Det skulle exempelvis innebära att en tydligt feministisk forskare som ensam vill genomföra ett genusprojekt inte får offentlig finansiering – men att hon kan få det om hon genomför forskningen tillsammans med en tydlig maskulist.

För det andra: Mot bakgrund av misstanken om att många miljoner av skattemedel under ett antal år har gått till forskningsprojekt där forskarna missbrukat sitt förtroende genom att brista i objektivitet och driva en egen agenda borde statsmakten initiera en forskningsgranskning. En kommission borde tillsättas som väljer ut, säg, 15 eller 20 av senare års helt eller delvis offentligt finansierade genusrapporter och noggrant analyserar vilken grad av objektivitet i grundförutsättningar och tillvägagångssätt som kommer till uttryck i dem. Om tydliga brister hittas bör en analys göras av på vilket sätt och i vilken utsträckning som det resulterat i att människor idag bär på felaktiga uppfattningar i genusfrågan.

7. Män får kränkas grovt men kvinnor inte alls

Det är ett märkligt fenomen i dagens Sverige att samhällsklimatet ger mer eller mindre fritt spelrum att kränka män å det grövsta, både som grupp och individuellt, medan kvinnor är fredade. Mängder av krönikörer, bloggare, media-kändisar och andra opinionsbildare sprider vulgära och förolämpande invektiv om män, där ”gubbslem” bara är ett i raden, utan någon nämnbar reaktion. Att göra motsatsen vore däremot fullständigt otänkbart. Om motsvarande hanger i kvinnoförolämpande utformning mot förmodan skulle bli publicerade skulle skribenterna sannolikt ha undertecknat sin egen mediala dödsdom.

Låt oss göra ännu ett tankeexperiment. Tänk dig följande krönika publicerad i landets största tidning (med tack för inspiration till signaturen Mickael på Antifeministiska samfundets webbplats):

Varför betala för socialens damklubb, killar?
Kalle Karlsson skriver om kärringvåldet på soc
82 procent kvinnor.
18 procent män.

Det är tydligen bäst att kunna fylla ut en behå som en hel kvinna om man vill jobba i kommunernas socialtjänst.

Jag trillade visserligen inte ner från skrivbordsstolen och dog av överraskning när jag fick höra

med vilka förkrossande siffror Kärringväldets syförening leder socialtjänstligan. De är ju onekligen ett gäng med anor. Kvinnor i allmänhet, och kärningar i synnerhet, har helt enkelt kvoterats in överallt sedan tidernas begynnelse.

De har haft förtur i så gott som alla sammanhang ända sedan någon grottkvinna insåg att hon utan problem kunde manipulera männen och roffa åt sig av både det ena och det andra bäst hon ville. Men det känns ändå förbaskat tröttsamt att Sveriges kommuners socialtjänster år 2007 fortfarande är uppbyggda som gamla damföreningar. Damföreningar som även vi män förväntas betala medlemsavgiften till ...

Och socialtjänsternas svar på frågan vad de ska göra åt problemet är helt enkelt inte bra nog.

Till och med en pet-flaska med inlärnings-svårigheter vet att "vi jobbar på det" är ett standard-svar till oss i media, som betyder att man inte har lyckats åstadkomma ett dugg sedan ämnet senast var på agendan.

Det svaret är inte gott nog i det här fallet eftersom socialtjänsterna har ett "public service-uppdrag", och är skyldiga att verka för jämställdhet. Vill genusinstitutionerna köra stora trosracet är det en sak, men kommunerna borde omgående rycka tummen ur röven och börja förändra.

Annars kanske man kan säga som soc nästa gång Skatteverket ringer på och vill att man ska betala inkomstskatt:

– Jag jobbar på det.

Den krönikören skulle nog inte bli så gammal på tidningen, eller hur? Men följande krönika publicerades i Aftonbladet den 24 juli 2007, såvitt känt utan några särskilda reaktioner (återgiven med tillstånd från Aftonbladet):

Varför betala för SVT:s herrklubb, tjejer?

Karolina Fjellborg om gubbväldet i TV

74 procent män.

26 procent kvinnor.

Det är tydligen bäst att kunna fylla ut en y-front som en hel karl om man vill ha jobb på SVT.

Jag trillade visserligen inte ner från skrivbordsstolen och dog av överraskning när jag fick höra med vilka förkrossande siffror Gubbväldets BK leder SVT-ligan.

De är ju onekligen ett gäng med anor.

Män i allmänhet, och gubbar i synnerhet, har helt enkelt kvoterats in överallt sedan tidernas begynnelse.

De har haft förtur i så gott som alla sammanhang ända sedan någon grottman insåg att han utan problem kunde klubba ner frugan och roffa åt sig av både det ena och det andra bäst han ville.

Men det känns ändå förbaskat tröttsamt att Sveriges Television år 2007 fortfarande är uppbyggt som en gammal gentlemannaklubb.

En gentlemannaklubb som även vi kvinnor förväntas att betala medlemsavgiften till ...

Och SVT:s programdirektör Annie Wegelius svar på frågan vad de ska göra åt problemet är helt enkelt inte bra nog.

Till och med en pet-flaska med inlärnings-svårigheter vet att "vi jobbar på det" är ett standard-svar till oss i media, som betyder att man inte har lyckats åstadkomma ett dugg sedan ämnet senast var på agendan.

Det svaret är inte gott nog i det här fallet eftersom SVT har ett public service-uppdrag, och är skyldiga att verka för jämställdhet. Vill Kanal 5 köra stora kalsongracet är det en sak, men SVT borde omgående rycka tummen ur röven och börja förändra.

Annars kanske man som kvinna kan säga som Annie Wegelius nästa gång Radiotjänst ringer på och vill att man ska betala tv-licensen:

– Jag jobbar på det.

Kvinnorna kanske river hans kalsonger

Det anses också vara helt i sin ordning att framställa män på ett kränkande och sexistiskt sätt i annonser och annan reklam, medan hyperkänslighet råder när det gäller kvinnor. Under våren 2007 fällde exempelvis Näringslivets etiska råd mot könsdiskriminerande reklam (ERK) en annons för boxerkalsonger från Axe Underwear för könsdiskriminerande reklam. Bilden visar två kvinnor och en man, alla i underkläder. Mannen bär ovanligt tajta kalsonger (under vilka det putar synnerligen påtagligt), medan kvinnorna bär tämligen präktiga underkläder. ERK fällde annonsen med följande motivering: "Genom bilder, texter och symboler i den aktuella marknadsföringen förmedlas en sexistisk kvinnosyn där kvinnor i allmänhet framställs endast som objekt för den manliga sexualiteten. Detta är krän-

kande mot kvinnor i allmänhet och reklamen strider därför mot ICC:s grundregler för reklam.”

Att reklamen lika gärna kunde uppfattas på motsatt sätt nämndes inte. Faktum är att de två kvinnorna i annonsen med en mycket speciell min i ansiktet håller om mannen från varsitt håll, så det ser ut som om de har initiativet och behärskar mannen. Bilden av kvinnlig dominans, och mannen som sexualobjekt för kvinnornas lustar, förstärks av texten ”We’ve made these boxers as well as we can, but they’re only cotton. They may get pulled out of shape, or even torn!”. Att kvinnorna utnyttjar mannen istället för tvärtom är därför en tolkning som spontant ligger mycket nära till hands.

Dagens Nyheter skrev en artikel om avsaknaden av lika-behandling av könen när det gäller reklam med rubriken ”Tillåtet diskriminera män i reklam” (12 april 2007). Där erkänner Jan Fager, sekreterare på ERK, sin institutions systematiska mansdiskriminering. Så här skriver DN: ”Enligt Jan Fager är det ganska ovanligt med reklam där mannen framställs som ett objekt. Där har rådet dessutom haft en högre tröskel, det har krävts lite mer för att rådet ska fälla sådan reklam.” När reportern frågar honom varför ERK är mera tolerant mot manskränkningar än kvinnokränkningar blir det politiskt korrekta och till synes väl inövade, men goddag-yxskaft-artade, svaret: ”Män har aldrig diskriminerats på grund av sitt kön. De har aldrig haft lägre lön, tvingats ta ett större ansvar för familjen och har traditionellt inte objektifierats som kvinnan gjorts. Med ökad jämställdhet ska trösklarna bli lika höga”.

Du kan själv studera kalsongbilden på Etiska rådets webbplats. Gå in på www.etiskaradet.org och klicka på

”uttalanden”. Under ”Fällningar 2007”, välj ”Unilever Sverige”.

Ett annat fall där bilder bedömts med olika måttstockar beroende på motivets kön (vilket per definition innebär bristande jämställdhet) beskrevs av Aftonbladet den 10 juni 2007. Bollnäs kommun skulle marknadsföra sitt årliga evenemang Hälsingshambon, och hade beställt bilder av en fotograf. En bild på en kvinna utan kläder som skymtade fram bakom ett träd – föreställande ett skogsrå – klassades av kommunen som sexistisk och stoppades enligt Aftonbladet (vilket dock förnekas av kommunen). En mycket snarlik bild på en fiolspelande man utan kläder – föreställande Näcken – ansåg dock vara i sin ordning.

Den fotomodell som föreställde skogsrå – och som för övrigt är i färd med att ta en magisterexamen i feministisk teori – klassar i Aftonbladet kommunens stoppande av bilden som ”otroligt fånigt”.

”Tantslemmet” får fria händer

Ovanstående exempel gäller manskränkning av kollektiv karaktär, alltså fall där det anses tillåtet att kränka män som grupp. Även på det individuella planet finns dock exempel på att det anses mycket mera acceptabelt att kränka män än kvinnor. Exempelvis betraktas inte sexuella trakasserier mot män, utförda av kvinnor, som något nämnvärt problem i dagens Sverige.

Svenska Dagbladet har som kanske enda svensk tidning behandlat frågan på sin Idag-sida, och bland annat intervjuat 22-åriga ”Martin” (2005-06-07). Han arbetar på restaurang i en medelstor svensk stad, och är drabbad. ”Det är ett antal äldre kvinnor som varje kväll tar på en på ett sätt som

man egentligen inte borde tolerera”, säger han. ”Faktum är att vi, med all rätt, slänger ut män som betar sig på det där sättet mot den kvinnliga delen av personalen. Kvinnor som gör samma sak blir inte ens tillsagda”.

Svenska Dagbladet skriver om dessa kvinnliga tafsare: ”Men ju fler män kring 20-25 man talar med, desto fler historier samlar man på sig om den kvinnliga motsvarigheten [till gubbslem, förf. anm.]: Tantslem. Alla har råkat på dem. De tar plats och ton och snart sagt varenda yngre man verkar ha minst en berättelse om ’kvinnan i mammas ålder’ som ’bara var så där på’; sjabbigt tafsande och fylld av äckliga förslag”. Tidningen skriver också att forskningen om problemet är så gott som obefintlig.

En som dock verkligen har forskat kring frågan är Jana Raver, assistant professor vid Queens University i Kanada. Hon var försommaren 2007 i Sverige för att föreläsa på en konferens om arbets- och organisationspsykologi i Älvsjö. Där presenterade hon resultatet av en undersökning hon gjort med 700 personer i olika branscher. Jana Raver kom fram till att det är lika vanligt att kvinnor utsätter män för sexuella trakasserier som motsatsen (rapporterar tidningen Du & Jobbet 2007-05-14).

8. Kvinnor bevakar sitt revir och hindrar mäns jämställdhet

Som bekant duggar anklagelserna tätt i media om att män "inte tar sitt ansvar" för hem, barn och familj. Ofta visar det sig vid en närmare granskning att det är riggade undersökningar eller vinklat urval från medias sida som ligger bakom rubrikerna. Något som sällan kommer fram i debatten är tendensen från kvinnligt håll att slå vakt om sitt revir. Mannen förväntas "hjälpa till", men ska akta sig för att utmana kvinnans kontroll över domänen. Skulle jag argumentera som en egofeminist skulle jag kalla det för en matriarkalisk könsmaktssystem (matriarkat = kvinnovälde).

Ta till exempel det här med föräldraledighet. Medan media sprider den ensidiga bilden att män är ovilliga att ta

ut sin föräldraledighet är verkligheten betydligt mera komplex. Visst finns det en del män som har svårt att släppa greppet om sitt jobb och sin karriär – vilket kan bero på att de älskar sitt jobb, men faktiskt också på ett grupptryck som skulle kunna kallas för en mansfälla. Men intressant nog visar flera opinionsmätningar att kvinnor aktivt hinder männens marsch in i det jämställda föräldraskapet.

”Det är lättare för män att ta sig an barnskötsel än det är för kvinnor att avstå från en del av den.”
Joan Peters, författare till boken ”When Mothers Work”

- I februari 2005 publicerade regeringen en Sifo-mätning som beställts av en statlig utredning som hade som uppdrag att se över föräldraförsäkringen. Cirka 1000 föräldrar, hälften mödrar och hälften fäder, fick svara på frågor om sin inställning till föräldraledighet. Utredaren, Karl-Petter Thorwaldsson, kommenterade resultatet så här i en artikel i Dagens Nyheter (2005-02-24): ”I debatten har det alltid framhållits att det är papporna som väljer att inte vara lediga. Men vi har sett att det är mamman som är ovillig att släppa månader till pappan.” Thorwaldsson säger också att denna upptäckt gör det nödvändigt att lägga om strategin för regeringens opinionsbildande verksamhet. Istället för kampanjer riktade mot pappor krävs nu kampanjer som syftar till att ändra mammornas attityd, menar han.

- Tidningen Aftonbladet lät 2001 Sifo göra en liknande undersökning. Där tyckte mammor med barn i åldrarna 0-2 år i genomsnitt att deras män skulle ta ut 3,8 månader av föräldraledigheten, medan de själva skulle ta ut 8,2 måna-

der (alltså drygt det dubbla) (Aftonbladet 2001-05-09).

- Vid en omröstning på Svenska Dagbladets webbplats den 25 mars 2007 uppgav bara 34 procent av kvinnorna att de skulle önska att deras män tog en större andel av föräldraledigheten, medan 66 procent sa nej.

Bilden är tydlig: Kvinnorna sitter som vaktposter och bevakar sitt urgamla privilegium – primärpositionen närmast barnen. Inte alla kvinnor, förstås, men påfallande många. Här följer några talande citat:

”Kvinnor inbillar sig att de äger barnen”

*Alexandra Pascalidou i en Metro-krönika
2006-12-19*

”Många kvinnor tar verkligen kontrollen över barnet, både i hur man ska ta hand om det och över ledigheten. En kvinna i min mammagrupp sa uttryckligen att hennes man inte skulle få vara pappaledig – trots att han ville – eftersom hon själv ville vara ledig i två år – det var hennes rättighet.”

”Martina”, Svenska Dagbladet, 12 april 2005

Det är inte bara när det gäller föräldraledighet som många kvinnor försöker hålla männen kort inom barn-och-hemdomänen. Det gäller även vardagslivet i familjen. Nog vill nästan alla kvinnor att männen ska ”hjälpa till” rejält med hem och barn – men det är en helt annan sak att ge upp rollen som ”hemmets VD”.

”Jag vet i mitt fall att vi egentligen inte menar det när vi säger att vi vill ha en jämställd partner”, säger Suzanne Braun Levine, founding editor för Ms Magazine och tidigare redaktör för Columbia Journalism Review. ”Vi vill ha en duktig chefsassistent... På ett subtilt sätt motarbetar vi våra män när de försöker lära sig genom att prova sig fram.”

Citerat av Judy Mann, Washington Post, 1 sep 2000

Vittnesmålen från män är många om att deras kvinnor tar till härskarteknik, ofta metoden ”förlöjligande”, när de känner sitt barn-och-hem-revir hotat. Om en man som försöker sig på att göra sådant som traditionellt är kärnområden för kvinnligheten gång på gång blir tillrättavisad, eller flinad åt, krävs det förstås stor styrka hos honom för att inte ge upp. Några citat:

”Kvinnor [...] må klaga på att deras män inte gör tillräckligt mycket med barnen men sanningen är att mammor ofta inte släpper fram papporna särskilt mycket”

*Shirley Conran, bästsäljande brittisk författare
i Sunday Times*

"Jag anser att en del kvinnor vill ha kontroll över kök och barnkammare, och på ett undermedvetet sätt stöter de bort männen. Något jag hör som hindrar män från att bli involverade är att kvinnor kräver att saker ska göras enligt deras personliga mall. Män säger till mig, "Jag klär på barnet och hon säger, 'nej, hon är för varm' ", eller, "Jag klär på barnet och hon säger, 'nej, hon är för kall'." Varje människas naturliga reaktion är att säga 'gör det själv då'. Jag tror det är nödvändigt för kvinnor att hålla munnen stängd ibland och inte hålla på sin personliga mall för saker och ting... Män och kvinnor har olika stil, båda är bra, och barn behöver båda".

*Gayle Kimball, dr,
författare till "The 50-50 Marriage"*

En näraliggande kvinnlig härskarteknik när det gäller att hålla männen borta från primärpositionen närmast barnen är 'misstänkliggörande'. En bekant har berättat för mig hur snacket gick i en så kallad mammagrupp som anordnades för nyblivna mödrar av Barnavårdscentralen. Som en av diskussionspunkterna slungade ledaren ut frågan: "Hur känner ni det när era män har hand om ert barn?". Flera kvinnor vädrade sin oro. "Ja, man biter ju på läppen", sa en. "Jag försöker hålla koll på honom" sa en annan. Ingen sa emot.

Det är fortfarande, år 2007, socialt accepterat för en kvinna att känna oro när hennes make/sambo har hand om det gemensamma barnet. Det är häpnadsväckande. Det är kvinnochauvinism. Kvinnogriseri. Men de orden finns

inte ens – varför inte? Man kan ju leka med tanken på vilken reaktion som skulle ha uppstått om män på motsvarande sätt skulle ha luftat 1800-talsfördomar mot kvinnor. Ungefär så här: ”Hur känner ni det när era fruar kör er bil?” Man 1: ”Jag biter ju på naglarna”. Man 2: ”Jag försöker hålla koll på henne”.

9. Den matriarkala könsmaktsordningen på barnområdet

Så fort något har med barn att göra befinner sig männen i underläge – ofta ett hopplöst underläge. Detta beror på traditioner, det beror på kvinnors attityd, men det beror också på en samhällsstruktur och en lagstiftning som öppet misstänkliggör och förtrycker män. Det manliga så kallade härskande könet känner av sitt underläge på barnområdet redan så länge allt står väl till i deras liv, men i samband med en separation blir männen ofta över en natt oerhört medvetna om vad en maskulist kanske skulle kalla de matriarkala maktstrukturernas megakraft.

Män och kvinnor bedöms i det läget med helt olika måttstockar. Medan hela det offentliga Sverige med suverän självklarhet betraktar mammorna som naturliga vårdnadshavare måste papporna många gånger anstränga sig för att göra trovärdigt att de verkligen är lämpliga som parallella vårdnadshavare. ”Tydliga exempel på männens jämställdhetsproblem ger utfallet av vårdnadstvisterna. Traditionen att ’en mor är ändå en mor’ lever kvar”, säger enligt nyhetsbyrån TT Rose-Marie Larsson, som är jämställdhetsombudsman i fackförbundet Metall.

Utgångsläget är – åtminstone underförstått – att papporna minsann kan vara både barnmisshandlare och pedofiler. Varje separerad pappa är en potentiell våldsver-

kare, medan en separerad mamma kan uppfattas som den bästa vårdnadshavaren till och med om hon är alkoholiserad (se exempel längre fram).

Inom parentes kan nämnas att misstron mot män inte är begränsad till pappor. Nyhetsbyrån TT rapporterade 1996-09-24 att flygbolaget British Airways infört regeln att barn som flyger utan vuxet sällskap inte får placeras bredvid en man. Om så ändå skulle ske av misstag är gatepersonalen instruerad att genast ordna platsbyte eller instruera kabinpersonalen att så ska ske. Orsak: Män anses vara potentiella pedofiler.

Situationen har inte blivit bättre. Så sent som sommaren 2007 blev jag själv drabbad av det utbredda misstroendet mot män med barn. Det var en varm och solig dag strax före skolavslutningen, och min åttaåriga dotter hade ringt från sin mobil på väg hem från skolan och bitt mig möta henne. Jag tog cykeln genom de lummiga villagatorna och träffade på henne halvvägs. Medan vi stod och diskuterade huruvida vi skulle gå till affären och köpa en glass stannade en bil till alldeles intill oss. Fönstret vevades ned och en medelålders kvinna blev synlig. Jag trodde att hon skulle fråga om vägen. "Ursäkta, är det där din dotter?", frågade hon istället med myndigt tonfall och misstänksam min. "Jaaa", sa jag häpet, medan jag funderade över om något hade hänt min dotter strax innan, något som damen hade sett och nu ville informera mig om. Men icke sa nicke. "Ja, jag såg dig ju komma där på cykeln, och ... man måste ju ta sitt ansvar", sa hon. Hennes ord kom långsamt och tvekande, som om hon ännu inte riktigt hade bestämt sig för om hon skulle tro mig eller inte.

Innebörden var glasklar. Inom mig bubblade en känsla av djup kränkning upp, en känsla som växte sig allt starkare under resten av dagen. Och fortfarande känner jag ett litet, litet sting av obehag varje gång jag rör mig i villakvarteren med något av mina barn utan min hustru som 'förkläde'.

"Kvinnor inbillar sig att de äger barnen"

Låt oss fokusera på vårdnad om barnen efter en separation. För det första kan man konstatera att 95 procent av all enskild vårdnad i Sverige tilldelas mammor (enligt SCB, separationer, 2004). Papporna får följaktligen nöja sig med beskedliga 5 procent. Enligt Barnombudsmannens statistik bor 215 160 flickor utan sina pappor, att jämföra med 33 827 som bor utan sina mammor. Det innebär att det är ungefär sex gånger så vanligt att flickorna bor utan sin pappa som att de bor utan sin mamma. För pojkar är det ungefär fem gånger så vanligt.

En egofeminist skulle hävda att detta beror på att männen överger sin familj – de är svikare. Sådana finns naturligtvis, vilket är sorgligt och svårbegripligt. Men det finns ett mycket stort antal fäder som vill ha tillgång till sina barn men inte får, och som för en desperat kamp för att ändra på detta. På senare tid har dessa kämpande pappor börjat organisera sig i föreningar, exempelvis Fäder för rättvisa. I Storbritannien har så kallade spindelmän, pappor som klättrar på fasader för att väcka uppmärksamhet för sin kamp för att få träffa sina barn, synts på såväl Buckingham palace som Tower Bridge och Royal Courts of Justice (uppges Aftonbladet 2005-08-01).

”Vi bedömer att ungefär var sjätte frånvarande pappa förtjänar etiketten smitare. [...] Men de allra flesta ger upp sitt faderskap därför att de inte orkar vara pappa på mammans villkor. De har kanske utsatts för umgänges-sabotage, övergreppsanklagelser, polisförhör eller långvariga domstolstvister, och för att själva orka leva vidare väljer de i förtvivlan bort barnen”, säger familjeterapeuterna Agnetha Svensson och Gösta Emtestam till Dagens Nyheter (2 mars 2003).

Vad som ofta verkar hända efter en separation, av många insändare och diskussionsinlägg på internet att döma, är att kvinnan helt enkelt tar barnen med sig. Mannen vill inte bråka, utan finner sig till en början i det. När han sedan kommit någorlunda i balans, och vill hävda sin lika rätt till barnen, börjar problemen. Då visar det sig nämligen ofta att kvinnan inte vill släppa greppet om barnen. ”Kvinnor inbillar sig att de äger barnen”, skrev som tidigare nämnts tv-profilen Alexandra Pascalidou i en Metrokrönika apropå det här problemet.

Många fäder vittnar i desperata insändare, e-post-meddelanden och inlägg i debattfora på internet om sin bittra kamp för något så naturligt som rätten att få träffa sina egna barn eller rätten att få bli vårdnadshavare parallellt med mamman (delad vårdnad). Deras före detta kvinna vill antingen hålla pappan helt utanför barnens liv eller också begränsa pappans umgänge med barnen. Kvinnorna har många knep att ta till, eftersom det är kvinnlig hemmaplan, och eftersom de för det mesta har socialtjänsten och resten av det offentliga Sverige på sin sida.

Papporna utlämnade till matriarkatets makt

Ett aktuellt exempel ur verkligheten kan våren 2007 hämtas från Tranås. Där åtalades tre kvinnliga kvinnojourarbetare och en kvinnlig rektor för att under sex år ha hjälpt en kvinna att hålla sina barn gömda, trots att pappan hade tilldömts ensam vårdnad om barnen (!). Mamman gjorde sig skyldig till brottet egenmäktighet med barn, men fick omgivningens stöd att bryta mot lagen – och förstöra livet för barnens pappa – under hela sex år. Under den tiden – den viktigaste i barnens liv – har pappan missat umgänget med sina barn, som nu betraktar honom som en främling. Tingsrätten friade alla fyra kvinnorna (se bild nedan).

Några fler exempel från media:

"En pappa berättar att varje gång han varit på samarbetssamtal känns det som om han suttit ensam och fått argumentera mot både x-et och socialen. En skriver att han inte har en chans mot ex-sambon. "Hon lyckas med att ständigt problematisera mig, gråta, bli upprörd, vädja till socialsekreterarens kvinnliga logik och jag får försvara

mig. [...] En pappa beskriver samarbetssamtalen som sanslösa. Mamman sitter och klagar på att han inte serverar barnet gröten precis som hon bestämt att det ska göras. Socialsekreteraren nickar allvarsamt och noterar det i sina handlingar. En annan pappa berättar att han fick en chock när han fick se socialsekreterarens utlåtande till tingsrätten. Hon hade filtrerat bort allt han sagt, kvar fanns bara mammans påståenden.”

*Arne Wirén, ”pappaombudsman”
(ur Metro 24 feb 2007)*

”En man i Skåne meddelade sin hustru att han ville skiljas. Hon svarade med att anmäla honom för misshandel. Han häktades och det utreddes och det visade sig att hon ljugit. Hon erkände också detta. Men när han skulle släppas ur häktet sa hon: ”Jag är så rädd att han ska hämnas för att jag anmälde honom”. Hur gick det? Jo, han fick besöksförbud. Han fick inte komma tillbaka till sitt hem och barnen. Vad en kvinna än gör urskuldades det, till och med när det är hon själv som är gärningsmannen.”

*Arne Wirén, ”pappaombudsman”
(ur Metro 30 mars 2007)*

”När en man misstänkte att hans exfru slog dottern tog han henne till läkare. Han tog henne också till läkare några gånger för att hon hade förstoppning. Vilken ansvarsfull pappa, eller hur? Nej, det tyckte inte familjerätten i Göteborg. De

ansåg att flickan blivit utsatt för övergrepp, av fadern, för att han lät henne genomgå så många läkarundersökningar. Så kan man se på saken om man redan på förhand har bestämt vem av föräldrarna som är bäst för barnet.”

*Arne Wirén, ”pappaombudsman”
(ur Metro 30 mars 2007)*

”En arbetslös mamma i Norrland blir flera gånger anmäld till soc för att hon luktar alkohol på eftermiddagarna och missköter sin dotter. När pappan, som lever ett normalt liv, tycker att det är bättre att flickan bor hos honom svarar socialsekreteraren: ”Nä, det är bra för mamman att dottern bor där. Det får henne att anstränga sig.”

*Arne Wirén, ”pappaombudsman”
(ur Metro 30 mars 2007)*

Jag jobbar ihop med en kille som inte vill något hellre än att ha sin son halva tiden, men som inte får det för att barnets mamma tycks ha svårt att skilja barnets behov från sin egen besvikelse över att förhållandet är över. Trots att det är hon som sysslar med umgängessabotage och motsätter sig alla förslag på lösningar går rätten gång på gång på hennes linje. Hon förutsätts vara en bra mamma – min kollega måste bevisa att han är en bra pappa.

En kompis har kämpat i tio år för att få ha dottern boende hos sig varannan vecka. Hela tiden har han jobbat i motvind. Mamman har flyttat flera gånger, bytt förskola utan att meddela fadern och gjort märkliga anmälningar till soc (som har avskrivits direkt).

Snubben i lekparken berättar att när hans ex träffade en annan flyttade hon utan förvarning med den gemensamma sonen. Killen kom hem efter jobbet till en tom lägenhet och fick inte träffa sitt barn på flera månader. Idag bor sonen hos honom fyra dagar varannan vecka, trots att både far och son vill att vårdnaden ska fördelas lika.

Världen är full av likartade storys som alla handlar om faderskärlek vs inkompetenta utredningar och tingsrätter som slentrianmässigt dömer till mammans favör. Nio av tio vårdnadstvister döms till mammans fördel – kom sen inte och säg att mammor och pappor har lika värde.

På pappret riskerar den förälder som saboterar umgänget att diskvalificera sig i förhandlingar om vårdnaden. I realiteten kan man vinna på att undanhålla sitt barn från den andra föräldern. Det finns exempel på barn som inte får träffa sin pappa på år. Därefter får pappan inte ha barnet växelvis boende hos sig med motiveringen att barnet känner sin mamma bäst.

Terri Eriksson (ur Aftonbladet 20 juli 2007)

”Bra att DN skriver om ensamma pappor, det är inte helt ovanligt att mammor vid separationen utnyttjar sin makt mot pappan. Pappor får ofta höra att de ska ligga lågt i början, att de ska låta mamman komma över skilsmässan och att barnet är för litet för att umgås för mycket med pappan på egen hand. Flera ansvarsfulla och ömsinta pappor i min närmaste omgivning har blivit motarbetade av barnets mamma och inte fått det stöd av familjerätten som de skulle behöva. Vi måste diskutera i samhället varför så många kvinnor ”tar” sina barn och använder dem som sköld eller slagträ mot pappan, trots att pappan varken är pedofil eller våldtäktsman och inte har några sociala problem utan bara saknar och älskar sina barn.”

Sara Egnell (ur DN 18 mars 2003)

”Jag är tillsammans med en man som har blivit fråntagen sina barn och som i ett och ett halvt år har kämpat för dessa men ej fått någon som helst förståelse från rättsväsendet eller socialen. Barnen bodde varannan vecka hos pappan och varannan vecka hos mamma. Men plötsligt flyttade hon till en annan stad, och hon tog barnen med sig – utan att meddela honom. I samband med flytten anmälde hon honom för misshandel och hot. Detta var en lögn och kunde inte heller styrkas, varför det hela avskrevs. När han sedan åkte ner för att få träffa sina barn blev han hotad av deras mormor som sade att hon skulle slå sönder knäskålarna på honom om han visade sig där igen. Han fick under

inga omständigheter träffa barnen ensam. Vårdnadsutredarna tog inte ens kontakt med pappan. Bara mamman kom till tals, och hennes lögnar har inte kontrollerats. Rätten beslöt att barnen ska bo kvar hos mamman eftersom de har anpassat sig så väl till miljön i den staden. Men hallå! De har bott i hela sina sju- respektive nio-åriga liv i Stockholm. Räknas inte det? Jag blir skrämmd av hur lite pappor har att säga till om i vårt "upplysta" samhälle. Som kvinna vill jag inte att det ska vara på detta sätt."

"Upprörd kvinna" (ur DN 18 mars 2003)

"Jag har förstått att det är ganska vanligt att kvinnor anklagar sina exmän för misshandel eller incest. På så vis kan de vinna tvisten om barnen. Själv blev jag falskt anklagad för misshandel. Åklagaren la ned förundersökningen, för han förstod att mamman spelade ett fult spel. Men det hjälpte inte. De sociala myndigheterna ställde sig ändå på mammans sida, för jag hade ju två handikapp: jag är både man och invandrare. Jag förlorade vårdnaden. Och sedan dess har mamman med myndigheternas goda minne saboterat mitt umgänge med pojken. Han har inte fått komma till mig en enda gång under de senaste åtta åren. Och om jag åker dit blir det bara bråk. Myndigheterna tar kvinnornas parti mot männen. Barnen blir av med sina pappor. Är det rätt?"

"En pappa" (ur DN 18 mars 2003)

Gemensamt för dessa män är att de har stött på en formidabel motståndare – de matriarkala maktstrukturerna. Den kvinnliga könsmaktsordningen. Så skulle man i alla fall uttrycka sig om man ville begagna sig av egofeministernas fraseologi. Det räcker inte med att de separerade papporna stöter på en myndighetsvärld med kompakt kvinnodominans (82 procent av socialsekreterarna i Sverige är kvinnor). Dessutom tar lagstiftningen många gånger öppet parti för kvinnorna, eller tillhandahåller ”vapen” som kvinnorna enkelt kan använda gentemot männen i vårdnads- och umgängestvister.

Mansdiskriminerande lagstiftning

Den 1 juli 2006 infördes ett antal ändringar i föräldrabalken som på flera sätt försvårar en redan svår situation för papporna. Medan den allmänna uppfattningen är att jämställdheten i samhället trots allt går sakta men säkert framåt har alltså jämställdheten för männen på detta område tagit ett rejält kliv bakåt. En viktig mansfientlig förändring var att det numera räcker med blotta påståendet om övergrepp för att en pappa ska nekas att träffa sina barn. Så här formuleras det:

Regeringens proposition ”Nya vårdnadsregler” 2005/06:99:

”Som kommittén framhåller gäller alltså inte lika höga beviskrav som i brottmål, och ett påstående om övergrepp skall beaktas i vårdnadsålet även om t.ex. en förundersökning hos polisen har lagts ned”.

Detta är häpnadsväckande läsning. Hur kan blott ett påstående ligga till grund för något så viktigt som att beröva en människa rätten att få vara med sina barn? Betoningen av att lösa påståenden ska beaktas även om polisens förundersökning har lagts ned gör det hela ännu mera oetiskt, eftersom en nedlagd förundersökning ofta indikerar att det inte finns något annat att ta på än den utslungade anklagelsen.

Naturligtvis inbjuder denna regel till falska anklagelser. Det är som om lagstiftaren bildligt sett räcker ut ett vapen till den kvinnliga parten i vårdnadstvisten och säger ”Var sågod, här får du, nu tittar jag bort”. Mansförtrycket blir inte mindre upprörande av det faktum att det verkar som om myndigheterna många gånger inte är särskilt noga med att lagföra kvinnor som genom falska anklagelser gjort sig skyldiga till falsk tillvitelse, ett brott som kan ge upp till två års fängelse. Detta stämmer med den generella tendensen från samhällets sida att betrakta en kvinna som oskyldig, alternativt offer, även när hon egentligen är den skyldiga. Och som vanligt när det gäller mansdiskriminering talas det sällan om saken.

”Precis som män en gång i tiden försökte hålla kvinnor borta från yrkeslivet genom att spela på sexistiska stereotyper som bimbos och dumma blondiner försöker kvinnor hålla män borta från barnen genom att spela på sexistiska stereotyper som våldsmän och förgripare.”

Jack Kammer

En annan förändring i föräldrabalken som genomfördes 2006 är att även mindre barn ska få komma till tals i vårdnadstvister. Risken för att dessa kan vara indoktrinerade av den förälder som de tillbringar mest tid med (vilket normalt är mamman) nämns inte ens. Ett stort problem i sådana här sammanhang, nästan alltid för papporna, är något som kallas PAS (Parental Alienation Syndrome). Det är ett psykologiskt tillstånd som yttrar sig i att den ena föräldern försöker skilja barnet från den andra föräldern.

Den förälder som uppvisar PAS-beteende använder stor energi på att indoktrinera barnet att tycka illa om den andra föräldern, och han eller hon (oftast hon) brukar då inte dra sig för grova lögnen. Många fäder som har svårt att få tillgång till barnen efter en separation klagar exempelvis på att barnens mamma säger till barnen att skälet till att de inte träffar pappa är att han inte tycker om dem. ”Barn kan fås att hata sin pappa”, säger familjeterapeuterna Agnetha Svensson och Gösta Emtestam i Dagens Nyheter (2003-03-02).

En tredje färsk mansfientlig lagändring är att domstolarna inte längre ska besluta om gemensam vårdnad ifall föräldrarna inte kan samarbeta. Därmed blir det naturligtvis lönande för kvinnor att inte samarbeta, eftersom de ses som mest naturliga vårdnadshavare. Från de många nödrop som kämpande män sänder ut kan man dra slutsatsen att det verkar finnas en hel del kvinnor i Sverige som är usla på att samarbeta med sin före detta partner om de gemensamma barnen.

Den 2 juni 2007 kom den första tidningsnotisen som skvallrar om följderna av denna lagändring. ”Föräldrarnas samarbetssvårigheter har för första gången varit avgörande

för utfallet i en rättslig vårdnadstvist. Trots att bägge var lämpade som vårdnadshavare dömde Högsta Domstolen ensam vårdnad åt den ena föräldern, eftersom de ständiga konflikterna bedömdes som skadliga för barnet”, skriver Svenska Dagbladet. Domen betraktas som vägledande för kommande vårdnadstvister. Vilket förälder som fick vårdnaden? Du gissade rätt – mamman. Barnombudsmannen Lena Nyberg säger sig i artikeln vara glad över domen.

En annan form av mandsdiskriminering är att män i samboförhållanden inte utan vidare blir vårdnadshavare när ett gemensamt barn föds. Paret erbjuds gemensam vårdnad, men kvinnan har vetorätt. Säger hon nej till gemensam vårdnad får hon ensam vårdnad. Även om detta kan förändras senare i domstol kan vägen dit vara lång, och pappan missar då närheten till barnet under den så viktiga tiden i början. Dessutom kan pappan upptäcka – när och om han får bli delad vårdnadshavare parallellt med mamman – att hon under tiden har gjort slut på hela föräldraledigheten (inklusive de så kallade pappamånaderna).

Sedan har vi den ekonomiska sidan av saken. Enligt svensk lag betalas barnbidraget automatiskt ut till mamman. Om delad vårdnad föreligger kan utbetalningen ställas om så att pappan får halva beloppet – men bara om kvinnan går med på det. Hon har vetorätt även här (och det argument som brukar framföras för detta är att mannen kanske super upp pengarna om han får tillgång till dem). Det innebär att om ett par har separerat och föräldrarna har barnen halva tiden var får kvinnan bättre ekonomiska förutsättningar än mannen.

”Män utsätts för en könsdiskriminerande lagstiftning i sin möjlighet att utöva sitt föräldraskap.”

*Lena Celanders-Jørgensen, barnrättsjurist,
på Sveriges Televisions webbplats, 30 jan 2007*

Kvinnors ”egenmäktighet med barn” beivras inte

Falsk tillvitelse är inte det enda brott som samhället ofta blundar för när det begås av kvinnor mot män, detsamma gäller egenmäktighet med barn. Detta brott, som kan ge upp till ett års fängelse, begås av den som utan skäl skiljer barn från en vårdnadshavare. Ett vanligt fenomen är att kvinnor i vårdnads- eller umgängestvister helt enkelt tar barnen och flyttar till en annan landsände. Av många nödropande pappor att döma verkar myndigheterna ofta se genom fingrarna med saken.

Kvinnor flyttar uppenbarligen ofta med barnen till en annan landsände även när gemensam vårdnad föreligger, trots att lagen kräver båda vårdnadshavares godkännande för att ändra barnens adress. Även då verkar myndigheterna ofta se genom fingrarna med saken. Man kan konstatera att när media skriver om en förälder som flyttat med sina barn behandlas män och kvinnor efter olika måttstockar. Påfallande ofta kallas det när en kvinna försvinner med barnen att hon ”flyr”, medan en man i motsvarande situation ”rövar bort” barnen.

Ytterligare ett stort problem är könsfördelningen i socialtjänsten, där 82 procent av socialsekreterarna som nämnts är kvinnor. Mannen försätts i ett starkt psykologiskt underläge om han sitter i möte med sin motpart (sin före detta kvinna, alltså) och en eller två kvinnliga socialsekreterare. Det är också uppenbart att detta förhållande även påverkar

hur de stridande parternas yttranden bedöms – läs citatet nedan:

En pappa berättar att han fick ett helt annat bemötande på socialkontoret när även en manlig socialsekreterare var med. 'Man lyssnade plötsligt på mig. Saker som jag försökt poängtera kom plötsligt med i protokollet.'

*Arne Wirén, "pappaombudsman",
Metro 2007-02-24*

Sammanfattningsvis kan man konstatera att samhället i allra högsta grad talar till männen med dubbla tungor när det gäller barn. Samtidigt som männen i den ena skattefinansierade åsiktskampanjen efter den andra klandras för att inte "ta sitt ansvar" fullt ut när det gäller barnskötsel så betraktar både regelverk och den offentliga sektorns personal i praktiken männen som underlägsna föräldrar.

Detta kapitel har hittills handlat om underordningen för män som är biologiska pappor. Inte oväntat lider männen av samma underordning gentemot kvinnorna när det gäller adoption. Så här kommenteras de krav som ställs på presumtiva adoptivföräldrar av Inga Näslund, informationsansvarig på Adoptionscentrum, i en artikel i Svenska Dagbladet 2006-07-23: "Det är högre krav på ensamstående kvinnor än på par - och väldigt mycket högre krav på ensamstående män". Dagens Nyheter skrev 2006-07-14: "Det har blivit svårare för singlar att adoptera och för en ensamstående man är det snudd på omöjligt." Den intervjuade "Daniel", som köat för adoption i flera år, verkar högst medveten om den underordning han som man måste finna sig

i. ”Jag inser att mina chanser är minimala”, säger han till DN.

10. Kvinnor skickar oskyldiga män i fängelse

Nu kommer jag in på sexualbrott, som är ett extremt laddat område. Vore jag en försiktig general skulle jag helt ha utelämnat detta kapitel. En sådan feghet skulle emellertid ha inneburit ett dagtingande med mitt samvete, en eftergift åt opportunismen och inte minst ett svek mot många människor som befinner sig i en mycket svår situation. Därför är kapitlet med.

Först vill jag slå fast att sexualbrott i alla dess former är vidriga, och att stor energi måste läggas ned på att finna, lagföra och straffa sexualbrottslingar. Kvinnor är betydligt mer utsatta för sexualbrott än män, och våldtäkter är ett stort samhällsproblem som nästan uteslutande drabbar kvinnor. På den punkten har feminismen rätt. Det är en självklarhet att samtycke från kvinnans sida måste föreligga före sexuellt umgänge.

Vår avsky för sexualbrottslingar ger dock ingen som helst etisk grund för att straffa *oskyldiga* män som ett slags representanter för det manliga könet. Visst är det ett stort problem att en hel del män som begått våldtäkt av olika skäl går fria, men ett samhälle som bekänner sig till moderna principer för rättssäkerhet kan inte kvitta äpplen mot päron. Det är inte rimligt att kompensera för de faktiska våldtäktsmän som klarar sig undan med att straffa andra

män som är oskyldiga – om man inte tror på medeltida rättsprinciper, förstås.

Det verkar dock som om ett sådant kvittningsförfarande, om än undermedvetet, faktiskt förekommer i svenskt rättsväsende av idag. Det är nämligen många, och mycket tunga, personer som med enfass hävdar att svenska domstolar uppvisar en tydlig tendens till partiskhet till kvinnans fördel när en man anklagas för ett sexualbrott mot en kvinna.

Bland annat har Högsta domstolen utfärdat riktlinjer för Sveriges domstolar som går ut på att i brist på annan bevisning kan det vid sexualbrott räcka med en utsaga från målsäganden, om hon är trovärdig. Det innebär i praktiken att en kvinnas blotta påstående om att hon utsatts för ett sexualbrott räcker för fällande dom mot en man. HD har samtidigt begränsat användningen av dessa riktlinjer genom att utfärda instruktioner för under vilka omständigheter de får tillämpas – men dessa instruktioner verkar det slarvas med efterlevnaden av.

Justitiekansler Göran Lambertz sa i Sveriges Televisions nyhetsmagasin Rapport den 16 maj 2006 att landets domare är slappa i sin bevisvärdering, och att det finns anledning att tro att det sitter oskyldigt dömda i svenska fängelser till följd av att beviskraven i främst narkotika- och sexualbrottsmål är för låga. I den av justitiekanslern beställda utredningen ”Felaktigt dömda” konstaterar en grupp höga jurister att vi sedan nittioalets början har fått en drastisk ökning av antalet fall där människor dömts till långa fängelsestraff på ett så felaktigt underlag att de senare beviljats resning och frikänts. Tidsmässigt motsvarar det ganska väl radikalfeminismens framväxt till en dominerande samhällskraft. Av de elva fall som granskas i rapporten är

nio sexualbrott. De felaktigt dömda männen hann i de flesta fall sitta av flera år av sitt straff innan deras oskuld erkändes.

Domstolarna partiska till kvinnans fördel

Så här skrev Anders Agell, juris professor em. vid Uppsala Universitet och sedan många år en av Sveriges ledande författare till juridisk litteratur, i en debattartikel i Upsala Nya Tidning den 8 januari 2007: "Den härskande ideologin i tillägg till de många sexualbrott som faktiskt förekommer har i Sverige skapat en extremt negativ mansbild. Varje man är en potentiell sexualförbrytare. Varje man som förnekar anklagelser om sexuella övergrepp är dessutom en potentiell lögnare. Det är inte bara så att vissa domstolar, på initiativ av särskilt övertygade åklagare, satt ner beviskravet i vissa sexualbrottsmål genom uppvärdering av en kvinnas berättelser och nedvärdering av mannens förnekanden. Detta gäller naturligtvis inte alla mål, men tendenserna är mycket tydliga och oroande."

Så här skriver juris professor em. Gunvor Wallin (som också är författare till ett antal böcker i juridik) och fil kand Thomas Wettergren i rapporten "Lika inför lagen", publicerad på webbplatsen för Nordiska Kommittén för Mänskliga Rättigheter: "Vi har vid våra genomgångar av domar i sexualbrottsmål funnit en uppseendeväckande tydlig tendens hos domstolarna att ignorera eller förringa omständigheter som talar till den åtalades fördel och samtidigt fästa en kritiklös tilltro till målsägandens uppgifter. Intrycket blir ofta att mannen är dömd på förhand och att rättsprocessens egentliga syfte inte är att pröva om bevisningen håller, utan att skapa en illusion av att domen föregåtts av en verklig

prövning. Förhållandena leder till ett stort antal rättsövergrepp mot oskyldiga män. [...] Viljan att till nästan vilket pris som helst tro på målsäganden och fälla mannen förefaller vara så stark att grundläggande rättsprinciper gladeligen offras.”

I samtal med denna boks författare uttrycker professor Wallin skarp kritik mot de ovan nämnda riktlinjerna från Högsta domstolen (möjligheten att döma en man för sexualbrott med enbart ett påstående från kvinnan som grund). ”Det leder ofta till att domstolarna blir partiska till kvinnans fördel”, säger Wallin. Hon säger också att ”ett troligen mycket stort antal män idag avtjänar respektive har avtjänat långa fängelsestraff trots att de är oskyldiga till vad som läggs dem till last”. Hon anser att ”det feministiska samhällsklimatet bär en stor del av skulden” för denna situation.

Så här skrev 15 advokater (däribland Peter Althin, riksdagsledamot för kristdemokraterna och ledamot i riksdagens justitiekommitté) i ett öppet brev till dåvarande justitieminister Thomas Bodström (publicerat i Aftonbladet den 8 maj 2006): ”Runt om i våra fängelser sitter idag ett okänt antal män oskyldigt dömda. De är vanliga medborgare, en del familjefäder, som blivit falskt angivna för brott de inte har begått. De har därefter blivit indragna i incest- och sexualmål där ord stått mot ord. Trots att varje fall är unikt upprepas gång på gång samma systemfel. [...] Att oskyldiga män har dömts har även Högsta domstolen kunnat konstatera genom alla resningsfall (som dock endast utgör toppen på ett isberg) och som Högsta domstolen har beviljat sedan början av 90-talet. Trots detta fortsätter landets domstolar, utan att ta lärdom, att döma på samma sätt som

lett fram till de tidigare justitiemorden. [...] Målsägandens obestyrkta uppgifter vänds snabbt till sanning. I praktiken läggs regelmässigt en bevisbörda för oskuld på den åtalades bord, vilket strider mot principerna i varje civiliserat rättssystem.”

Häxprocesser mot män

Mansfientligheten i rättsväsendet har funnits häpnadsväckande länge. Redan 1992-06-28 publicerade dåvarande advokaten Pelle Svensson en debattartikel i Dagens Nyheter, där han bland annat skrev:

”Helt i det tysta pågår rättsprocesser mot svenska män som inte står 1600-talets häxprocesser långt efter. Debattens vågor har gått höga angående kravet på att kvinnan har rätt att bli trodd när hon anklagar en man för våldtäkt. De vittnespsykologer som tar männens parti och förklarar kvinnan icke trovärdig utsätts för hetsjakt och inkompetensförklaring. Kravet på bevisning har sänkts till en så låg nivå att domstolarna dömer enbart på kvinnans utsaga = utpekande. [...] Men det är inte dessa våldtäktsmän jag pratar om, utan det är en farsot värre än pesten som under senare år drabbat oss. Nämligen den situation att kvinnor anmäler sina fd män/sambor sedan de separerat och när de strider om vårdnad av barn eller är djupt oense vad gäller fördelning av boet. I dessa mål avkunnas nu fällande domar med långa fängelsestraff utan några som helst bevis och i strid med Högsta domstolens praxis.”

Även författaren Jan Guillou har i en lång rad inlägg kritiserat de låga beviskraven när män står åtalade för sexualbrott. ”Häxprocesserna är inte så långt borta som vi i-

bland förleds att tro”, skrev han i en av sina krönikor i Aftonbladet (2002-01-07).

Professorn och ledamoten i Svenska Akademien Knut Ahnlund har också reagerat, bland annat i en artikel som publicerades 1997-09-24 som en så kallad understreckare i Svenska Dagbladet. Den bär titeln ”Rättsröta i behandlingen av misstänkta för sexualbrott”. Intressant nog skrev Ahnlund för tio år sedan så här: ”Jag är övertygad om att om tio år kommer hela det tvivelaktiga system som nu tillämpas att vara nedmonterat och utdömt som rättsvidrigt, men allt som kan påskynda dess snara skrotning är angeläget”. Han har uppenbarligen inte blivit bönhörd. Så här skrev Knut Ahnlund i en debattartikel i DN den 31 december 2006: ”Rättsosäkerheten beror inte minst på kärnfamiljens sammanbrott och extremfeminismens smygande opinionstryck på de rättsvårdande instanserna”.

Ytterligare en kritiker är frilansjournalisten Annica Frisk. Som nämnts har hon under ett antal år forskat i problemet med falska anklagelser om våldtäkt och incest. Frisk har själv ingående kännedom om ett tiotal fall där hon anser domarna vara mycket tveksamma, och hon bedömer att ungefär var tionde man som är dömd för sexualbrott i Sverige i själva verket är oskyldig. ”Det är en stor skamfläck för den svenska demokratin. Feminismen har idag en oerhörd makt och den har skapat en slagsida när det gäller bedömningen av sexualbrott”, säger Annica Frisk i ett samtal med denna boks författare.

Så här skriver Hans-Gunnar Axberger, huvudansvarig för rapporten ”Felaktigt dömda” och adjungerad professor i mediasrätt vid Stockholms Universitet, i en debattartikel i Dagens Nyheter (2006-05-29):

”Vår bedömning av flertalet av de elva fall vi granskat är att de ursprungliga domarna var felaktiga. Det gäller i synnerhet sexualbrottsmålen, där det i flertalet fall förekommer mycket allvarliga missförhållanden. Ett exempel är pappan som dömdes till ett långt fängelsestraff för övergrepp på sin son. Det visade sig att pojken led av en väl känd ärftlig sjukdom. Den förklarade de symptom, som domstolarna tvärsäkert tolkat som bevis för att pojken utsatts sexuellt. En läkare hade närmast vädjat till domstolen att beakta möjligheten att pojken var sjuk och pekat på just den aktuella sjukdomen som en möjlig förklaring till dennes märkliga beteende. Domstolen avfärdade detta med orden: ’Det är så svårt att finna övertygande sammanhang och mening i en sådan förklaring att hovrätten inte kan ta intryck därav’. När pappan till sist fick undersökningen tillstånd sopade den undan all tidigare ’bevisning’.”

Omfattande utredningsbrister

Exakt på vilket sätt är det då som rättegångarna påminner om häxprocesser? Vilka är procedurfelen? Därom får man besked genom att läsa den av justitiekanslern beställda utredningen ”Felaktigt dömda”. Några citat ur rapporten:

”I sexualbrottsmålen har förhören i många fall inte genomförts på ett godtagbart sätt.”

”Brister med anknytning till sakkunnigbevisning förekommer i samtliga sexualbrottsmål, om man i detta räknar in vittnesmål som domstolarna använt för att bedöma målsägandenas trovärdighet och sannolikheten för att de varit utsatta för sexuella övergrepp.”

”I samtliga granskade fall har utredningsbrister iakttagits. I sexualbrottsärendena är dessa brister omfattande. [...]

Det gäller företrädesvis kontroll och kvalitetssäkring av målsägandeberättelsen [den anklagande kvinnans berättelse, förf. anm.], inklusive sökande efter alternativa förklaringar till brottshypotesen.”

”Dåliga målsägandeförhör [förhör av kvinnan, förf. anm.]. I fyra av de granskade sexualbrottsärendena har allvarliga brister i målsägandeförhören förekommit. [...] Det har gällt ledande frågor, att utomstående tillåtit påverka förhören (t.ex. behandlande psykologer) och påtryckningar av olika slag [...]”

”I samtliga granskade sexualbrottsmål gäller, i varierande grad, att alternativa förklaringar till brottsanklagelserna – att de kunde ha en annan grund än att övergrepp förekommit – var otillräckligt utredda. I merparten av fallen fanns även åtskilliga klart lysande varningssignaler, som borde ha påkallat utredning, men som i stället avfärdades utan sådan.”

”I samtliga genomgångna sexualbrottsmål har domstolens granskning av målsägandeberättelsen varit ofullständig. I några av fallen kan man inte tala om någon sådan utredning alls. [...] Till det som bör beaktas vid bedömningen av en målsägandeberättelse hör målsägandens ställning som part. [...] Ett möjligt motiv som bara undantagsvis berörts är målsägandens intresse av att kunna erhålla skadestånd. Det måste naturligtvis bedömas från fall till fall. Men det är anmärkningsvärt att inte ens mycket höga skadeståndskrav tagits med i bedömningen av målsägandens möjliga drivkrafter.”

Rapporten exemplifierar det sistnämnda med en dom från ett mål som nyss hade avgjorts när rapporten skrevs (och som inte ingår i utredningen). Citat:

”En man dömdes av Falu tingsrätt i februari 2006 för sexuella övergrepp mot en fjortonårig flicka till fängelse i fem år. Domen företer likheter med de fällande domarna i denna rapport. Ett stort antal ’varningssignaler’ ignorerades helt och öppet av domstolen. Flickan tilldömdes 230.000 kronor i skadestånd. Hovrätten ogillade åtalet. En av de många omständigheter som hovrätten tog upp gällde vittnesuppgifter om att flickan i anslutning till polisförhören skulle ha uppgivit att hon ’skulle få 450.000 kr som hon skulle köpa en häst för’ ”.

Exempel på felaktigheter när en oskyldig man dömdes

I den av justitiekanslern beställda rapporten ”Felaktigt dömda” berättas om en 16-årig flicka som togs in vid en psykiatrisk avdelning, där en mentalskötare antog att hon utsatts för sexuella övergrepp. Flickan kom därefter att berätta om sådana övergrepp från sin styvfar. Modern gjorde polisanmälan. Mannen dömdes till fängelse i fyra år, av vilka han hann avtjäna två år innan han beviljades resning och frikändes. Så här sammanfattas de felaktigheter som gjordes i utredning, domstolsförhandlingar och resningshantering i rapporten ”Felaktigt dömda” (citatt):

- Ett polisförhör är odokumenterat.
- Målsägandeförhören var inte kompetent genomförda. En utomstående person tilläts närvara och användes vid vissa förhör.
- Brottsutredningen hade även i övrigt flera brister; mål-

sägandens pojkvän hördes inte, dagböcker eftersöktes inte m.m.

- Domstolarna gjorde en felaktig bedömning av målsäganden som trovärdig, varvid de kan ha vilseletts av rättsintyget.
- Rättsintyget var oriktigt; dess medicinska slutsatser visade sig förutsätta att målsäganden talade sanning.
- Domstolarna beaktade inte möjliga felkällor och varningssignaler i målsägandeberättelsen.
- Polis och åklagare brast i objektivitet.
- Domstolarna fullgjorde inte sin skyldighet att kontrollera utredningens fullständighet.
- Trots att rättsintyget visat sig felaktigt och utgjorde det avgörande stödbeviset vid rättegångarna avslog Högsta domstolen den första resningsansökan.
- Det tog hovrätten två år att efter resningsbeslutet genomföra en ny rättegång och meddela dom.
- Den dömde borde ha frikänts redan vid den första rättegången. [slut på citatet]

Män förväntas bevisa sin oskuld

I Sverige anses det som en självklarhet att en kvinna som uppger sig ha blivit våldtagen också har blivit det. Det utgör ett exempel på bilden av kvinnan som ett helgon. Bland annat yttrar sig detta i att det är mycket sällsynt att kvinnor i Sverige åtalas för "falsk tillvitelse" (falsk anklagelse) efter anklagelser om våldtäkt. När en kvinna faktiskt åtalades för det brottet i augusti 2007 var det skäl nog för Tidningarnas Telegrambyrå (TT) att skicka ut en nyhetsartikel om saken (2007-08-06). Där står bland annat: "Det är mycket ovanligt att kvinnor åtalas för falsk tillvitelse av våldtäkt, så

ovanligt att varken Brottsförebyggande rådet eller Riksåklagarens kansli har några siffror. Kammaråklagare Nils Lundberg [som väcker åtal i det aktuella fallet, förf. anm.] med 25 år i yrket har aldrig väckt ett sådant åtal förr.”

Att domstolarna åsidosätter den opartiskhet som utgör grunden för hela rättssystemet är oerhört allvarligt, men möjligen i viss utsträckning förståeligt på det rent mänskliga planet mot bakgrund av det mäktiga, feministiskt underblåsta mediadrev som rättsväsendet sedan en tid är utsatt för. Enligt den självutnämnda massmediadomstolen, som inte besvärar av några rättssäkerhetsprinciper, något regelverk eller någon hänsyn till mänskliga rättigheter, finns ofta bara ett acceptabelt utslag i sexualbrottsmål – ”skyldig”. Man glömmer bort – eller väljer att blunda för – att hela idén med en rättegång faktiskt är att pröva om den åtalade är skyldig eller oskyldig till det påstådda brottet. Vid frikännanden i sexualbrottsmål basunerar många medier upprört ut själv motsägande rubriker av typen ”Våldtäktsman frikänd” (han var ju ingen våldtäktsman). Vidare utsätts ansvariga domare och nämndemän ofta för mediala personangrepp och anklagelser om mansgriseri.

Ibland går det ännu längre. En av dem som satt nämndeman när Stockholms tingsrätt sommaren 2007 frikände de så kallade stureplansprofilerna från anklagelsen om våldtäkt, Cecilia Beckroth, berättar i en intervju på Svenska Dagbladets ledarsida att hon utsatts för trakasserier och hotelser på grund av domen (2007-08-24). Hon tvingas nu leva med skyddade personuppgifter. Så här skriver Beckroth i en debattartikel i tidningen Expressen (2007-08-19): ”Om det är något som håller mig sömnlös om nätterna är det inte den friande domen, utan att vi har journa-

lister som bedriver kampanjer och är så säkra på att de har rätt att de inte anser sig behöva sätta sig in i fallen de skriver om”.

Den mediala kölhalningen vid frikännande står i bjärt kontrast till vad som händer om den sexualbrottsåtalade fälls och helst döms till ett hårt straff – då löper domare och nämndemän i princip noll risk för att få kritik. Medvetenheten om detta sätter naturligtvis en stark press på rättsens ledamöter, och det krävs ibland ett stort mått av civilkurage för att våga frikänna.

Det mediala drevet i sexualbrottsfrågan blir allt värre. Så här skrev exempelvis chefredaktören för tidningen Stockholm City, Mikael Nestius, i en stort uppslagen artikel den 1 juni 2007 apropå några friande domar: ”Det är dags för omvänd bevisordning. Det borde vara mannens skyldighet att göra troligt att kvinnan faktiskt ville ha sex.”

Det är inget mindre än den så kallade oskuldspresumtionen som han därmed vill offra på opportunistens altare. Det rör sig om det västerländska samhällets kanske mest fundamentala rättsprincip – att alla är att betrakta som oskyldiga tills åklagaren bevisat att de är skyldiga.

Men de som drabbas är ju bara män, förstås.

11. Kvinnliga brottslingar får mildare straff

Eftersom kvinnan i den västerländska kulturen sätts på piedestal och förses med helgonaura har vi svårt att se henne i rollen som någon som medvetet gör skada. Än svårare är det att se henne i rollen som ondskefull. Detta gör att det finns en stark tendens att urskulda en kvinna som betar sig illa, medan en man som gör samma sak fördöms desto hårdare.

Detta är tydligt både i vardagslivet, i våra domstolar och i media. Många män som blivit utsatta för allvarligt våld av sina fruar respektive flickvänner vittnar om att deras problem viftas bort. På grund av sitt kön får de inte det stöd från samhället som de har rätt till och betalar skatt för. Detta behandlas mera ingående i nästa kapitel.

Ett antal forskare och framstående jurister har påvisat att svenska kvinnor ofta har nytta av sitt kön när de hamnar inför domstol. Det kan också uttryckas som att män är utsatta för könsdiskriminering i rättsväsendet. Så här skriver exempelvis Christian Diesen, professor i processrätt vid Stockholms Universitet, i boken "Likhet inför lagen":

”Tyvärr är det ont om (svensk) forskning på detta område, men det tycks helt klart förhålla sig så att kvinnliga förövare behandlas mindre strängt än män. [...] Könsrollerna i samhället gör kvinnor mindre passande än män i rollen som brottsling och därmed föreligger en mycket

uppenbar grogrund för olikabehandling när kvinnor faktiskt begår brott. Fortfarande är det så att när en kvinna misstänks för ett brott handlar det om en undantagssituation och i en undantagssituation är det alltid lättare att motivera avsteg från gängse praxis, vilket alltså oftast leder till att kvinnliga förövare får en mer gynnsam behandling än män som reaktion på samma brottsliga handlande.”

Och så här skriver Anna Wetterqvist och Suzanne Kordon i sin bok ”Gärningsmannen är en kvinna”: ”På många sätt skulle man kunna säga att kvinnor idag har bättre förutsättningar än någonsin att begå brott och komma undan med det. De tekniska och sociala förutsättningarna finns, det krävs ingen större fysisk styrka och den sociala acceptansen håller på att förändras. Samtidigt finns den ridderliga inställningen kvar om att kvinnor bör behandlas mildare och de placeras fortfarande in i offerrollen som lyfter bort det moraliska ansvaret från dem.”

Statistik från Rättsmedicinalverket som beställts av Dagens Nyheter (2004-09-28) visar att när ett brott antingen kan ge fängelse eller rättspsykiatrisk vård (det senare brukar ge avsevärt kortare strafftid än fängelse och är därför starkt eftertraktat) så får kvinnor i betydligt högre utsträckning än män förmånen att dömas till vård. År 2003 bedömdes enligt den statistiken 65 procent av de undersökta kvinnorna som störda (vilket är kriteriet för att dömas till vård), men bara 48 procent av männen. Bland dem som 2004 dömdes för mord är skillnaden ännu större. Av kvinnorna fick 45 procent vård, medan bara 24 procent av männen fick det (enligt Gärningsmannen är en kvinna).

Jeanne Ahlberg, överläkare inom rättspsykiatri i Stockholm, menar att könet inte bara har betydelse för om det

blir vård eller fängelse. Hon säger till Dagens Nyheter (2004-09-28) att det dessutom är så att bland dem som har dömts till vård brukar kvinnorna skrivas ut snabbare än män.

I boken "Likhet inför lagen" redogörs också för slutsatser i ett examensarbete som utförts av Helena Kalliomäki. Hon har studerat förhållandena för häktade personer ur ett genusperspektiv, och kommit fram till att kvinnliga häktade har bättre förhållanden än manliga. Bland annat fick kvinnor, som inte hade restriktioner, samlas på en gemensamhetsavdelning som var den friaste på häktet. De fick också umgås med varandra i betydande utsträckning, använda privata kläder och ha många personliga saker hos sig. Kvinnorna tilläts också att baka, sy och måla och de fick mera kurativt stöd än männen. Dessutom fick kvinnorna vara direkt tillgängliga för sina barn per telefon.

Våren 2007 offentliggjorde Åklagarmyndigheten en granskning som man genomfört av domstolarnas straffutmätning och påföljdsval under åren 2000 till 2005. Denna visade att kvinnor får lägre straff än män "för vissa brott". Som exempel nämns misshandel och olaga hot.

Kvinnliga mördare urskuldade

Ett uppmärksammat fall där många pekar på positiv särbehandling på grund av kvinnligt kön är domen mot mördaren Sara Svensson, "barnflickan" i Knutby-mordet. Hon dömdes till vård, istället för livstids fängelse, vilket flera experter har reagerat mot.

"Bilderna av henne som ett offer, som en mycket skör person, står i mycket klar kontrast till hennes välplanerade och kalla verkställande av brotten", skriver Christian Diesen i tidigare nämnda bok.

Chefsöverläkare Göran Källberg är en av de experter som yttrat sig över hennes psykiska tillstånd. Han säger till Dagens Nyheter (2004-09-28) att en man i motsvarande situation förmodligen hade dömts till fängelse, och att det finns ett ”tycka synd om”-motiv i utredningen som beror på att hon är kvinna.

Jeanne Ahlberg, som alltså är överläkare inom rättspsykiatri i Stockholm, säger om domen mot Sara Svensson i samma DN-artikel: ”Det finns ingen forskning på området, men det är klart och tydligt att könet har betydelse. En man hade haft mycket mindre möjlighet att bli kryssad [bedömd som allvarligt störd, förf.anm.]. Han måste visa mycket större sjukdomstillstånd”.

I den första rättspsykiatriska utredningen av Sara Svensson skriver utredarna rent ut att hon rent statistiskt ”är en mycket osannolik gärningsman eftersom hon är kvinna”. Utredningen har granskats av Anders Forsman, professor och rättsligt råd, som säger att det är olämpligt att i en rättspsykiatrisk utredning på detta sätt föra resonemang som utgår från gärningsmannens kön. ”Man ska undersöka om det finns en allvarlig störning, inte hänvisa till själva brottet”, säger han till Dagens Nyheter (2004-09-28). I sin utredning av utredningen skriver han att personalen uppfattade Sara Svensson som ”flirtig i sitt beteende”. Är det Kvapnet som har kommit till användning?

Professor Diesen skriver i sin bok om Sara Svensson: ”När teamet som gjorde den rättspsykiatriska undersökningen av henne ska motivera att hon lider av en ’allvarlig psykisk störning’ hittade man ingen diagnos att basera slutsatsen på.”

Ett annat uppmärksammat fall, som också tas upp av Christian Diesen i boken *Likhet inför lagen*, är när en 45-årig kvinna i Göteborg slog ihjäl en 72-årig kvinnlig granne med en hammare. I det rättspsykiatriska utlåtandet hävdades att kvinnan lidit av en kortvarig psykisk störning som inte kvarstod vid undersökningen och domen. Därför dömdes hon bara till skyddstillsyn, och kunde lämna rättsalen som en fri kvinna.

Kvinnliga sexualbrottslingar slipper ofta fängelse

När det gäller sexuella övergrepp mot barn finns också tydliga tecken på att kvinnliga förövare urskuldas på grund av sitt kön. Mia Sjögren, beteendevetare vid Mälardalens Högskola, har studerat tolv domar mot kvinnliga pedofiler. I sju av dem ser hon tecken på att domstolarna letat efter förmildrande omständigheter eller bedömt att kvinnorna inte kan betraktas som fullt ansvariga för sina brott. ”Det är den traditionella bilden av kvinnan som öm, moderlig och svag som spökar”, säger Sjögren i en artikel i *Ica-Kuriren*.

Ett mycket vanligt fenomen är att kvinnliga pedofiler döms till skyddstillsyn och därmed slipper fängelse, vilket brukar drabba män som utfört samma brott. *Ica-Kuriren* skriver (nr 14/2005), och anger Socialstyrelsen som källa: ”De kvinnor som dömdes för sexövergrepp mot barn i början av 1990-talet fick generellt en annan och mildare påföljd än män. Av de 110 kvinnor som anmäldes för sexbrott mot barn under en fyraårsperiod dömdes 17. De dömdes främst till skyddstillsyn och vård.”

Här följer två exempel:

- En 37-årig kvinna har vid ett stort antal tillfällen sex

med en pojke som just fyllt 14 år. De har sex i tvättstugan, hörnsoffan, källaren och sovrummet. Flera gånger försöker pojken avbryta det hela, säger att han vill ”ta det lugnt”. Det hela uppdragas genom att pojkens storebror märker att pojken mår mycket dåligt. Kvinnan döms för sexuellt utnyttjande av underårig, men bara till skyddstillsyn och böter. (Källa: Mia Sjögren/Ica-Kuriren nr 14/2005)

- En kvinna i Göteborg hade vid upprepade tillfällen samlag med en 11-årig pojke. Hennes man tittade på eller var aktiv tillsammans med kvinnan. Trots att det rent konkret var kvinnan som förgrep sig på pojken fick hon ett mildare straff än mannen. (Källa: Mia Sjögren/Ica-Kuriren nr 14/2005).

Det verkar för övrigt också finnas ett stort mörkertal avseende kvinnors sexualbrott mot pojkar, beroende på kvinnovänliga värderingar i samhällsapparaten. ”Vetskapen om övergreppen når kanske de sociala myndigheterna men de anmäler det ytterst sällan. Just för att det handlar om kvinnor. En man eller pojke som offer går inte heller gärna till polisen eftersom de skäms så mycket”, säger Sune Innala, fil doktor i psykologi och forskare i sexologi vid Göteborgs Universitet, i boken Gärningsmannen är en kvinna. Där skrivs vidare: ”Sune Innala säger också att man vet av uppgifter från BRIS och Rädda Barnen att fler pojkar än vad anmälningarna visar blir utsatta för övergrepp av kvinnor. Även självrapporteringsstudier från USA visar att det är betydligt fler pojkar som varit utsatta för övergrepp av kvinnliga förövare än vad som kommer till myndigheternas kännedom.”

Det är inte bara sociala myndigheter som avstår från att gå vidare med kvinnliga sexualbrottslingar. Ytterligare ett

citat från boken Gärningsmannen är en kvinna: ” ’En viktig omständighet är att polis och åklagare tycks ha andra kriterier när de ska utreda misstankar mot kvinnliga förövare’, säger Sven Å Christianson. ’De går inte vidare utredningsmässigt så som man skulle ha gjort om motsvarande misstankar riktats mot en man’ ”. Sven Å Christianson är doktor och professor i psykologi vid Stockholms Universitet.

Media söker bortförklaringar

Det är inte bara i domstolar som kvinnliga brottslingar får en mildare behandling än manliga. Det gäller även i medias nyhetsrapportering. ”Precis som inom rättsväsendet bortförklaras kvinnornas handlingar och deras moraliska ansvar”, skriver Suzanne Kordon och Anna Wetterqvist i Gärningsmannen är en kvinna angående medias rapportering om brottslingar.

Återigen kan ”barnflickan” Sara Svensson användas som ett belysande exempel. Så här skrev Aftonbladet om henne strax efter att historien börjat rullas upp (2004-02-18): ”Den 26-åriga kvinnan är ostraffad och beskrivs som en ytterst skötsam person. Hon har hjälpt polisen under utredningen. Polisen tror idag att hon var pastorns redskap, att hon genomförde dådet på hans begäran. Eftersom hon var förälskad i pastorn eller åtminstone beundrade honom kunde hon inte säga nej.” Och så här skrev Svenska Dagbladet när rättegången inletts några månader senare (2004-05-19): ”Nu kommer barnflickan in, stödd av sin försvarare Christer Söderberg. Hon är klädd i vit virkad jumper, lång slitad kjol och stövlar med grova klackar. Späd som en älva,

skälvande av förtvivlan. Med en pappersnäsduk hopskrynklad i högerhanden.”

Till och med Sara Svenssons egen försvarare, Christer Söderberg, har reagerat på medias inställsamma beskrivning henne. ”Det måste vara unikt att en person som egentligen borde framställas som en kallblodig mörderska istället framställs som sympatisk i media”, säger han enligt Gärningsmannen är en kvinna

Låt oss titta på ett annat mediaexempel. Aftonbladet publicerade 2004-10-20 en artikel som handlar om två av varandra oberoende fall där kvinnor skurit av män deras könsorgan. Det handlar alltså om könsstympning, knappast något man brukar skämta om. Förövarnas föregivna skäl var i bägge fall att mannen varit otrogen. Hela artikeln har en skämtsam ton där tidningen mest moraliserar över männens otrohet, inte över det grova brott som kvinnorna har begått. Så här skrev Aftonbladet (hela artikeln återges med Aftonbladets tillstånd):

Kvinnor kastrerade sina otrogna män Otrohet kan vara farligt

Det vet Songram, 24, och Amnart, 20.

Båda har fått sina penisar avskurna i höst.

Efter att ha avslöjats med andra kvinnor är de två unga männen från provinsen Chonburi i Thailand idag mer än ångerfulla.

Hämnades

Songrams vänsterprassel avslöjades för några dagar sedan av den 32-åriga flickvännen. Och hon

hade hämnden klar för sig.

- Om jag inte kan få den, så ska ingen annan heller ha den, sa hon efter att paret talat ut och lagt sig för att sova. "Den" är Songrams ädlaste kroppsdel. Klockan två på natten vaknade han av smärtor i underlivet. Flickvännen hade skurit av hans penis med en stor kökskniv.

Samma öde

Och han är inte ensam. För drygt en månad sedan drabbades 20-åriga Amnart av samma öde.

Hans svartsjuka 28-åriga flickvän skar av penisen och Amnart vaknade på morgonen och såg sin kroppsdel ligga i en pöl av blod bredvid sängen.

Trots en omfattande operation kunde inte läkarna få Amnarts penis att fungera igen.

Det var så det stod, och ingen verkar ha reagerat på det. Som tidigare konstaterats – män får kränkas grovt men kvinnor inte alls. Låt oss som ett tankeexperiment vända på steken. Du kan ju själv tänka dig vilken reaktion som skulle uppstå om en artikel med omvända roller och samma humoristiska ton hade publicerats i Sveriges största tidning...

12. Kvinnors våld mot män tystas ned

Det talas mycket om mäns våld mot kvinnor, varvid åsyftas våld inom relationer. Det handlar alltså om män som slår eller på annat sätt utövar våld mot sina nuvarande eller tidigare fruar, sambor och flickvänner. Sådant är naturligtvis avskyvärt, och ska med kraft bekämpas.

När detta väl är sagt kan vi gå vidare i resonemanget, och konstatera att den svenska diskussionen kring relationsvåld lider av flera feministiska vinklingar. Verkligheten förvrängs för att relationsvåldet bättre ska kunna användas som slagträ i feministisk retorik. Vinklingarna är:

1. Omfattningen av mäns våld mot kvinnor inom relationer överdrivs

2. Felaktigt driver feministerna tesen att det ligger i männens natur att slå sina kvinnor och att därför alla typer av män gör det.

3. Det omfattande våld som kvinnor faktiskt utövar mot män inom relationer förnekas, tigs ihjäl eller förlöjligas.

I kapitlet "Riggade undersökningar – som man frågar får man svar" visades att grund saknas för det spridda påståendet att nästan hälften av Sveriges kvinnor blir slagna av sina män. Bakom det hela ligger den feministiska, vinklade undersökningen "Slagen dam". Enligt den räknas exempelvis en kvinna som en enda gång för 30 år sedan fått en knuff i en busskö – eller fått en oönskad kram för 20 år

sedan – som våldsutsatt. Med det sättet att räkna är det egentligen märkligt att så mycket som 54 procent av svenska kvinnor betecknar sig som icke våldsutsatta (de har alltså aldrig någonsin varit utsatta ens för en så bagatellartad incident).

Nästa feministiska påstående kring relationsvåld som saknar grund är att det skulle vara naturligt för män att slå sina kvinnor. Inbyggt i könet. ”Mäns våld mot kvinnor finns överallt, i alla länder, i alla miljöer, i alla samhällsskikt och i alla åldrar”, skanderas det. Feministerna vill skapa den bilden för att få stöd för sina slagordstester om ”manlig könsmaktsordning” och att ”patriarkala strukturer” ägnar sig åt att systematiskt förtrycka gruppen kvinnor.

Problemet är bara att bilden inte stämmer med verkligheten. Både kvinnomisshandelns förövare och deras offer skiljer tydligt ut sig från resten av befolkningen. Båda grupper är mer brottsbelastade (när det gäller förövarna ofta tungt brottsbelastade), i högre utsträckning arbetslösa och har lägre utbildning än män och kvinnor i befolkningen generellt. Detta framgår bland annat av rapporten ”Våld mot kvinnor i nära relationer” från kriminologen Mikael Rying vid Länskriminalpolisen i Stockholm.

Några siffror: 73 procent av de kvinnomisshandlande männen hade tidigare blivit lagförda för ett brott (och hälften av dem hade lagförts för brott fem gånger eller mer). 38 procent av dem hade tidigare blivit dömda till fängelse. Av de misshandlade kvinnorna hade 38 procent tidigare lagförts för ett brott. Det är alltså knappst en bild av medelssvensson som tonar fram när kvinnomisshandeln skärskådas, och intressant nog gäller det även offren.

När det gäller det riktigt grova våldet mot kvinnor blir denna bild ännu tydligare. I en annan rapport, "Dödligt våld mot kvinnor i nära relationer", visar Mikael Rying att relationsvåld mot kvinnor med dödlig utgång nästan uteslutande utövas av män som är socialt eller psykiskt helt marginaliserade. Hela 80 procent av dem är att beteckna som psykiskt störda eller sjuka. Nära hälften av dem är antingen arbetslösa, har beredskapsarbeten eller är förtidspensionerade, och nära hälften är också alkoholmissbrukare.

Dessa omständigheter utgör naturligtvis ingen som helst ursäkt för våldet, men de visar att det är desinformation och inget annat att hävda att det ligger i mannens natur att slå sin kvinna. Det är en liten klick socialt marginaliserade män som står för nästan all kvinnomisshandel och därmed faller tesen att våldet ingår i en generell manlig könsmaktsordning.

Istället för att ta till sig dessa forskningsresultat försöker feministetablissemangen – i vilket den svenska staten märkligt nog ingår – pressa fram slutsatser som bättre passar den egna ideologin. Mest av allt vill man pressa fram precis den slutsats som forskningen just motbevisat. Så här formulerar sig exempelvis den statliga utredningen "Slag i luften – en utredning om myndigheter, mansvåld och makt":

"Brottsförebyggande rådet har publicerat ett flertal rapporter och artiklar om våld med könsaspekter i enlighet med uppdraget att öka insatserna på området. Den forskning som bedrivs saknar emellertid en könsmaktsförståelse. Våldsutövande män analyseras framför allt utifrån alkoholvanor, social marginalisering, psykisk störning och tidigare kriminell belastning. Kompetensutvecklingen när det gäl-

Så här beskriver Dagens Nyheter (2004-11-02) i en artikel om mansmisshandel hur "Daniel" (han heter egentligen någonting annat) utsätts för systematiskt våld av sin flickvän "Klara":

"Han minns en höstdag när han kom till hennes lantställe. De hade inte setts på en vecka, nu satt de och åt middag och hade det så där trevligt som det var emellanåt. Plötsligt frågade Klara om hans första kärlek, om han fortfarande ville ligga mellan hennes ben. Han kände det som om en pistol riktades mot huvudet och förstod vad som väntade. Klara blev aggressiv, skrek och hotade honom. Hans äldsta dotter sov i rummet intill och han ville inte att hon skulle behöva lyssna till bråket. Han drog sig ut på verandan, blev omkullknuffad och sparkad, reste sig och såg Klara komma emot honom med en skruvmejsel i handen. Han rusade ut i trädgården, hon jagade honom, men han var snabbare och hann undan. Han vandrade runt i ett par timmar och när han kom tillbaka sov Klara."

Daniel berättar också om hur samhället svek honom på grund av hans kön. Han och Klara hade tagit kontakt med socialförvaltningen för att få hjälp:

"En vecka senare blev de kallade till ett samtal med en socionom. Under mötet kastade sig Klara över Daniel och började slå honom. Någon uppfattade vad som hände bakom den stängda glasdörren och kallade på en väktare som tog med sig Klara ut ur lokalen. Det enda den chockade socionomen kom på att säga var: 'Det var bra att du inte slog tillbaka'. Daniel säger: 'Jag blev förvånad över att möta en så stum oförståelse. Hon hade ju precis fått se hur våldsam Klara kan bli. Med hennes kunskap och erfarenhet som socionom borde hon ha reagerat kraftigare'."

I en annan artikel berättar Dagens Nyheter om mansmisshandlaren Ingela (2005-01-26):

”Ingela jagade sin första man med en kniv, gav honom några rispor och vrålade att hon skulle döda honom. Till slut högg hon sig själv i benet. Då ringde mannen till SOS Alarm. När två poliser kom till lägenheten ville de gripa mannen, de trodde att Ingela blivit misshandlad - det var ju hon som blödde mest.”

Längre ned i samma artikel fortsätter berättelsen om Ingela:

”Sin andra man slog Ingela flera gånger och en gång hotade hon honom med en yxa. Han slog aldrig tillbaka, lyfte bara upp armarna för att skydda sig. ’Jag hade ett dubbelt övertag gentemot honom’, berättar Ingela. ’Även om jag var den våldsamma kunde jag anmäla honom och säga att jag bara försvarade mig: Titta, han är ju större än vad jag är. Inte har jag slagit honom. Det var han som hotade att döda mig. Vi kvinnor blir nästan alltid trodda av polis och det sociala’.”

Så här uttalar sig en intervjuad kvinna i C-uppsatsen ”Våld i heterosexuella relationer”, skriven av Christina Innala vid kriminologiska institutionen på Stockholms Universitet:

” Jag tyckte det var konstigt den gången jag misshandlade min pojkvän så tyckte alla – inklusive jag, min pojkvän, hans föräldrar, psykolog, att det var han som var boken och jag offret. Han till och med polisanmälde sig själv. Jag började undra hur långt jag skulle kunna gå innan han blir offret och jag förövaren. Jag fick en spricka i handen och blåmärken på knogarna – han blåmärken och sår över hela kroppen.”

Motstånd mot att utreda våld mot män

När de två studenterna Camilla Palmberg och Heidi Wasén vid den sociologiska institutionen på Stockholms Universitet våren 2003 ville göra ett examensarbete om kvinnors våld mot män möttes de av kompakt motstånd. Dagens Nyheter berättar om hur kurskamraterna ifrågasatte ämnesvalet och att det var svårt att hitta någon som ville ställa upp som handledare (2004-11-03).

Till slut kom dock undersökningen igång, och resulterade i rapporten "Slagen man – fyra former av mansmisshandel" (2003). Studenterna berättar att svensk forskning kring mansmisshandel över huvud taget inte gick att hitta, varför de fick använda sig av brittisk och amerikansk forskning (utöver de djupintervjuer med ett antal misshandlade svenska män som de genomförde). Några citat ur "Slagen man":

- "Tre amerikanska sociologer, Straus, Gelles och Steinmetz, har utfört många undersökningar om våld inom heterosexuella kärleksförhållanden där de visar på tendenser att kvinnor och män använder fysiskt våld mot sin partner i lika stor utsträckning (Straus 1993; Gelles et al 1981)."

- "Det är enligt Straus mera socialt accepterat att kvinnor slår män än tvärtom, som t.ex. att då en man förolämpat en kvinna anses det vara moraliskt korrekt och accepterat beteende för miljontals kvinnor att ge honom en örfil (Straus 1993:78-79)."

- "Då mansmisshandel diskuteras, är det oftast kvinnor som sägs ha misshandlat sina manliga partners i självför-svar. Dock visar studier att kvinnor inom ett förhållande kan vara lika våldsbenägna, och att de, precis som män har

behov av att dominera, känna äganderätt samt kan känna sig osäkra (Gelles et al 1981).”

- ”Kvinnor tar oftare till vapen, och då ofta köksredskap. Upp till 75 procent av kvinnorna använder något slags vapen samtidigt som endast 25 procent av männen gjorde det (Malcolm 1994).”

- ”I en undersökning om våldet i den amerikanska familjen intervjuades 2143 par. Resultatet visade endast en liten skillnad i våldsamhet mellan könen, 27 procent män var våldsamma medan motsvarande siffra för kvinnorna var 24 procent (Gelles et al 1981:37).”

De två studenterna vid Stockholms Universitet konstaterar i inledningen till sin rapport att de utländska undersökningar som tyder på att det är lika vanligt att kvinnor misshandlar män i relationer som tvärtom inte har fått några konsekvenser vare sig för forskningen om misshandel i hemmen eller för samhällsdebatten i Sverige. Detta är naturligtvis anmärkningsvärt.

I ”Slagen man” påvisas också forskning som tyder på att män som söker vård för skador får ett sämre mottagande än kvinnor. Så här skriver de två studenterna, med hänvisning till undersökningen ”Vårdpersonalens förhållningsätt till patienter som utsatts för våld” (1993) utförd av universitetslektorn och studierektorn vid Karlstads Universitet Barbro Renck:

”Renck kommer i sin undersökning fram till att kvinnor och män som utsatts för våld och söker vård och hjälp på en vårdcentral eller ett sjukhus blir bemötta olika. I sin undersökning påvisar hon att personalen vid dessa instanser känner ett större ansvar för kvinnliga patienter som blivit misshandlade än för manliga patienter i samma situa-

tion. Läkare och sjuksköterskor ställde oftare frågor om hur skadorna hade uppstått till kvinnor, och gav sig inte så lätt i frågandet om de misstänkte att våld kunde ligga bakom skadornas uppkomst. Det framkommer även i undersökningen att läkare och sjuksköterskor dokumenterade kvinnliga patienters skador mer utförligt än manliga patienters skador.”

”Kvinnor minst lika våldsbenägna som män”

År 2006 genomfördes vid Högskolan i Gävle en svensk studie av partnervåld som i sin tur utgjorde en del av en stor internationell studie omfattande 30 länder. Cirka 900 svenska studenter svarade på frågor om sin erfarenhet av våld i relationer, vilket resulterade i en databas med 200.000 frågesvar. Resultatet är intressant. Några exempel på vad studien visar:

- Kvinnor använder våld mot sin partner i samma utsträckning som män.

- Dubbelt så många kvinnor som män anger att de var först med att ta till våld.

- Nästan lika många män som kvinnor uppgav sig ha blivit skadade av sin partners våld.

”[Det är] naivt och fjäskigt att påstå att kvinnor inte använder våld mot män”, säger de ansvariga för den svenska studien, Peter Gill (professor i pedagogik) och Carita Remahl (fil mag i pedagogik), i en debattartikel i Dagens Nyheter (2005-01-27).

Även psykologen och psykoterapeuten Joakim Wolkerts har intresserat sig för kvinnors våldsutövning, som han i Dagens Nyheter kallar ”ett försummat kapitel” (2004-11-17). Han säger: ”Jag har flera vuxna manliga patienter som

berättat vad de utsatts för av sina mödrar under barndomen. Andra berättar att de blivit slagna eller psykiskt kränkta av sina kvinnor. Jag tror att det finns ett stort mörkertal när det gäller kvinnligt våld. Problemet erkänns inte av forskare, politiker eller de som arbetar med social omsorg. Många män vågar inte berätta om sina upplevelser – det är skamfullt för en man att bli slagen av sin kvinna. De som berättar blir ofta inte trodda och ibland blir de anmälda för misshandel när de försvarat sig.”

År 2002 publicerade den irländska myndigheten Department of Health and Children en mycket ambitiös inventering av undersökningar om relationsvåld som genomförts runtom i världen. Rapportens titel är ”Men and Domestic Violence: What Research Tells Us”. Inte mindre än 13 tunga forskningsprojekt kring relationsvåld från Storbritannien, USA, Kanada, Australien och Nya Zeeland har studerats, och resultatet är entydigt. Några citat ur rapporten:

- ”För att börja med relationsvåld som upplevts under det senaste året visar de genomgångna studierna tydligt att kvinnor är minst lika benägna att ta till våld som män. Det gäller både fysiskt och psykiskt våld, lindrigt såväl som grovt. Både mäns och kvinnors egna uppgifter ger samma resultat på denna punkt. Studierna visar också att i upp till hälften av alla nära relationer där relationsvåld förekommit under det senaste året var båda parter lika våldsamma, medan resten bestod till lika stora delar av våld enbart från mannen och våld enbart från kvinnan.” (sidan 11-12).

- ”För att börja med det senaste året visar resultaten i tabell 3.2 att kvinnor antingen är mera benägna än män att ta till fysiskt våld (vilket framgår av åtta av tolv studier)

eller lika benägna (vilket framgår av tre av tolv studier).” (sidan 44)

- ”Inom familjen är kvinnor ungefär lika våldsamma som män” (sidan 44)

- ”Alla forskningsresultat i tabell 3.3 visar att, under det senaste året, kvinnor tog till mera allvarligt våld mot män än män tog till mot kvinnor” (sidan 47)

- ”Resultaten i tabell 3.8 visar att kvinnor konsekvent är mera benägna än män att inleda relationsvåld. [...] Detta utmanar [den traditionella] uppfattningen att kvinnors våld huvudsakligen syftar till att ge igen eller är av defensiv karaktär.” (sidan 56)

Intressant nog har könsneutralitet varit ett grundkrav på de forskningsprojekt som den irländska myndigheten valt att studera, eftersom det ansågs som nödvändigt för vetenskaplig seriositet. Så här står det i rapporten: ”Varje studie som enbart fokuserar på kvinnor och exkluderar män [...] kan inte hoppas på att uppnå den kompletta bilden av relationsvåld. En stor mängd forskning om relationsvåld baseras på studier enbart av kvinnor som offer och, även om dessa kan vara synnerligen värdefulla i sig själva, återspeglar dessa studier inte hela bilden när det gäller omfattningen av relationsvåld i samhället.” Här har uppenbarligen svenska genusforskare, utredare, tjänstemän och politiker en del att lära sig om vetenskaplighet.

I den irländska studien bekräftas också att misshandlade män behandlas sämre av myndigheterna än misshandlade kvinnor. Ett citat ur rapporten: ”Manliga offer för relationsvåld kan mötas av mycket större hinder för att få tillgång till hjälp än kvinnliga offer, och det finns ett mycket

större utbud av hjälp för kvinnliga offer för relationsvåld än för manliga offer”.

Rapporten pekar också ut den desperation som våldsdramade män känner för att brotten mot dem antingen förnekas, tigs ihjäl eller förlöjligas: ”Ett huvudproblem som drabbar manliga offer för relationsvåld är att det allmänna medvetandet och den professionella uppfattningen ofta är mycket djupt påverkade av det existerande konsensus som råder i den här frågan; det kan förvärra de manliga offrens problem eftersom det effektivt förnekar verkligheten i deras erfarenheter och bidrar till den ömsesidigt förstärkande processen att män inte begär hjälp medan de hjälpanande instanserna, i sin tur, inte utvecklas för att kunna svara upp mot mäns behov.”

”Tystnaden kring kvinnligt våld skadar jämlikheten”

I Sverige rapporterar Dagens Nyheter om att debattören, socialantropologen och feministen Petra Östergren har upplevt att män som blir slagna av sina kvinnor inte tas på allvar (2004-11-17). Hon säger: ”Tystnaden kring det kvinnliga våldet skadar en verklig jämlikhet mellan könen. En kvinna som slår är psykiskt sjuk, en man som slår visar sitt rätta ansikte. Det finns ett antagande om den naturliga kvinnliga godheten. Om en kvinna bryter det mönstret anses hon lida av en psykisk störning”.

Attityden av misstroende mot män bidrar naturligtvis starkt till att män som misshandlas av sina kvinnor drar sig för att kontakta polis eller sociala myndigheter. Utöver de skäl som misshandlade kvinnor har att låta bli att söka hjälp har misshandlade män åtminstone två till: De riskerar öp-

pet hån och förlöjligande, inte bara där de söker hjälp utan också i bekantskapskretsen och på arbetet. Dessutom riskerar de att själva bli misstänkta för misshandel, eftersom en vanlig uppfattning är att en kvinna bara slår i självförsvar eller för att ge igen.

I USA har mansrörelsen kunnat inkassera en liten framgång i och med att en paragraf om mansmisshandelns existens har skrivits in i lagen. Där stadgas nu att inget hindrar att resurser tillskjuts mansjourer och andra instanser som ger stöd till män som misshandlats av sina kvinnor. Men namnet på lagen är oförändrat: "Violence Against Women Act".

Jag har under lång tid funderat över varför vi i den svenska samhällsdebatten lägger så stor vikt vid "mäns våld mot kvinnor". Det är absolut inte kampen mot våldet jag vänder mig mot, utan inskränkningen till en delmängd av det. Kan man inte korta ned beskrivningen av det som vi ska bekämpa till en fjärdedel, från "mäns våld mot kvinnor" till kort och gott "våld"? Eller är våld acceptabelt om genuskonstellationen mellan förövare och offer är den korrekta? Är det till exempel helt i sin ordning om jag blir nedklubbad med ett järnrör eftersom jag råkar vara karl?

13. Hur några procent blev 20 – om löneskillnader

Det hävdas allmänt i media att kvinnor får 15-20 procent lägre lön än män, något som sedan vantolkas av ego-feministiska debattörer som att ”patriarkatet” anser kvinnor vara 15-20 procent mindre värda än män. Den löneskillnadssiffran är dock en sanning med modifikation. Stor modifikation. Så stor att man närmast kan tala om desinformation, eftersom påståendet bara rymmer halva sanningen. Den andra halvan, som vanligtvis förtigs, är att den tjugoprocentiga lönskillnaden till största delen beror på att män och kvinnor gör olika yrkesval, arbetar olika lång arbetstid och satsar olika hårt på karriären.

Om man går igenom statistiken för att renodla den lönskillnad som skulle kunna vara att betrakta som diskriminering – när en man och en kvinna som utför samma arbete med samma ansvarsnivå på samma arbetsplats och har lika stor erfarenhet och arbetar lika många timmar om dagen – tyder undersökningar på att skillnaden på sin höjd är 1-2 procent. Detta är i så fall naturligtvis 1-2 procent för mycket – men siffran ligger ändå långt från egofeminismens propagandafraser.

Det statliga Arbetsgivarverket, som är en arbetsgivarorganisation för statliga myndigheter och affärsdrivande verk, har flera gånger gjort noggranna kartläggningar av löneskillnader mellan kvinnor och män i statlig tjänst. I sin rapport från 2002 med titeln ”Små osakliga löneskillnader mellan kvinnor och män i staten” kommer Arbetsgivarver-

ket fram till att den oförklarade löneskillnaden är 1,8 procent. Så här resonerar man kring den så kallade löneskillnadstratten, som utgör ett pedagogiskt sätt att visa på orsakerna till löneskillnaden:

Löneskillnadstratten från Arbetsgivarverket

Total löneskillnad mellan kvinnor och män i staten: 16,9%

Med beaktande av arbetstidsomfattning: 13,8%

Och liknande befattningsnivå: 8,0%

Och liknande arbetsinnehåll: 4,6%

Och samma myndighet: 3,0%

Och liknande individuella förutsättningar: 1,8%

Lika likvärdigt arbete och lika individuella förutsättningar vid samma myndighet: ?

Källa: Arbetsgivarverket 2002

Slutsatsen är alltså att den oförklarade löneskillnaden mellan män och kvinnor – som kan vara kvinnodiskriminering, det vet man inte – i staten är *mindre* än 1,8 procent. Undersökningen sträcker sig inte så långt som till att försöka beräkna den exakta siffran, det är mycket svårt och kanske omöjligt.

I sin rapport påpekar Arbetsgivarverket också att ”på många befattningar är kvinnornas genomsnittslön högre än männens. Så är fallet i nästan 35 procent av de jämförelser som görs i detta steg av analysen”. Detta nämns sällan i debatten. Avslutningsvis skriver myndigheten i sin rapport ”Men man kan slå fast att den oförklarliga löneskillnaden är så liten att osakliga löneskillnader inte är något problem i den statliga sektorn”.

År 2006 publicerade Arbetsgivarverket en ny rapport, som bär titeln ”Utvecklingen av löneskillnader mellan statsanställda kvinnor och män åren 2000 – 2005”. Där dras samma grundläggande slutsats. Dessutom konstaterar man att utvecklingen går åt rätt håll. Situationen för kvinnorna har blivit något bättre. Sedan den förra undersökningen (som avsåg löner för åren 2000 och 2001) har löneskillnaden mellan könen före alla korrigeringar minskat från 17 procent till 14,6 procent. Löneskillnaden efter de korrigeringar man haft resurser att göra har minskat från 1,8 till 1,7 procent.

Dessa siffror avser som sagt den statliga sektorn. Hur ser det då ut i den privata? Ungefär likadant. Löneskillnadsutredningen från år 1993, som studerade hela arbetsmarknaden, visade att för *arbetare* var det totala lönegapet (före korrigeringar) mellan könen 12 procent. Mellan arbetare med samma befattning på samma arbetsplats var skillnaden 1,4 procent. För *tjänstemän* kom utredarna fram till en större könsskillnad. Det totala lönegapet (före korrigeringar) var 27 procent, medan skillnaden på samma arbetsplats och med samma befattning var 5 procent.

Det bör noteras att i båda fall har det återstående lönegapet (1,4 respektive 5 procent) *inte* korrigerats för skillnader i utbildning, ålder, erfarenhet och produktivitet. Det är bland annat känt att män ofta har längre yrkeserfarenhet på grund av att kvinnor tar ut en större del av föräldraledigheten och i större utsträckning än män arbetar deltid. Måttet på det som skulle kunna vara lönediskriminering är alltså *lägre* än 1,4 respektive 5 procent – inte heller här har man lyckats driva beräkningen ända fram.

Medlingsinstitutet, som tagit över Statistiska Central-

byråns arbete med lönestatistik, genomförde 2006 en undersökning av löneskillnaderna mellan kvinnor och män. De kom fram till att för hela Sverige – både offentlig och privat sektor – låg den oförklarade löneskillnaden på 7 procent. Detta bör emellertid ses mot bakgrund av att Medlingsinstitutet har tillgång till betydligt mindre noggrant underlag än Arbetsgivarverket, eftersom de använder ett annat system för yrkesklassificering. Medlingsinstitutet har därför tvingats avstå från tre av de korrigeringar som Arbetsgivarverket gjort i sin ”löneskillnadstratt”: korrigering för liknande befattningsnivå, liknande arbetsinnehåll och liknande individuella förutsättningar. Detta måste rimligtvis tolkas som att den oförklarade löneskillnaden med allra största sannolikhet hade varit betydligt lägre än 7 procent om Medlingsinstitutet haft bättre underlag.

Kvinnor får störst löneökning

I maj 2007 publicerades Statistiska Centralbyråns lönestatistik för 2006. Där konstateras att kvinnornas löner stigit mer än männens i alla sektorer utom kommunerna (det hör till saken att kvinnorna redan har 99 procent av männens lön i den kommunala sektorn). I den statliga sektorn

var trenden allra tydligast, där steg kvinnornas lön i genomsnitt med fem procent, medan männen fick nöja sig med tre procent.

Sammanfattningsvis kan man konstatera att de påståenden om kvinnodiskriminerande lönesättning som flyger omkring i debatten är kraftigt överdrivna.

Sant är emellertid att kvinnor, främst sådana med familj, själva gör livsval som genomsnittligt resulterar i lägre inkomster än för män. Är detta ett problem? Inte så länge familjen håller ihop, eftersom makarna delar på de totala intäkterna. Vid en eventuell skilsmässa, eller vid mannens frånfalle, drabbas emellertid kvinnan av att ha låga intjänade pensionspoäng – trots att hon arbetat lika mycket som mannen (totalt sett – internt och externt). Detta är ett reellt problem, där feminismen faktiskt har en poäng.

Det finns dock en lösning som är naturlig och som inte tvingar människor att göra livsval som mera passar statliga förståsigpåare än dem själva. Man skulle kunna lagstifta om att pensionspoäng som makar tjänar in medan de är gifta ska delas lika vid en eventuell skilsmässa, precis som om det rörde sig om vanliga tillgångar. Reglerna skulle lämpligtvis utformas så att även privata pensionsförsäkringar täcks in. Dessutom skulle överskjutande pensionspoäng ärvas av den efterlevande maken vid den andres frånfalle.

Det är egentligen märkligt att en lagstiftning enligt denna modell inte redan finns – pensionspoäng är ju en slags ekonomisk tillgång och varför ska den undantas från den mycket fundamentala principen att makarna delar värdet i boet lika mellan sig?

14. Den sociala konstruktionen är en konstruktion

En central tes i svensk feminism är att könen bara är en social konstruktion. Det manliga och det kvinnliga i vårt beteende och våra intressen sägs vara inlärt, inte medfött (och bakom det står förstås "patriarkatet" som har uppfunnit könen för att kunna förtrycka kvinnorna). Tesen har relativt gamla anor. "Man föds inte till kvinna, man blir det", sa redan den legendariska franska feministen Simone de Beauvoir (1908-1986). I Sverige har könens icke-existens till och med upphöjts till formell regeringsuppfattning.

Kraven på åtgärder för att nedkämpa kvardröjande motståndsfickor där könens försvare ännu inte kapitulerat går allt längre. Exempelvis propagerar redaktören för Aftonbladets så kallade jämställdhetsbilaga Macho, Inti Chavez, för att orden "hon" och "han" ska ersättas med "hän". Skälet är att könsbestämda pronomina kan förleda oss att tro att könen är något mer än en social konstruktion.

Nu är det ju så att en felaktighet inte blir mera sann för att den upprepas. Tesen om könen som social konstruktion är snömos, en ideologisk dogm som passar i arkivet för historiska stolligheter som att brottslingar känns igen på sina tattsittande ögon och att homosexualitet smittar. Jag vågar påstå att de flesta som är eller har varit småbarnsföräldrar vet att pojkar och flickor kommer till världen med

lite olika egenskaper, även om detta fortfarande är så kontroversiellt att många inte vågar säga det annat än till sina närmaste.

Man behöver alltså inte vara professor för att konstatera att feminismen är ute och cyklar när den förnekar och bespottar vad de kallar "biologism" – att könen delvis har olika genetisk uppsättning vilket skapar medfödda skillnader i hjärnan. Men även professorerna ställer sig bakom detta synsätt, och till skillnad från egofeministerna har de vetenskaplig grund för sina åsikter. Exempelen är många. Två forskare som på senare år märkts mycket i debatten är Annica Dahlström, professor i histologi med neurobiologi vid medicinska fakulteten på Göteborgs Universitet, och Germund Hesslow, professor i neurofysiologi vid Lunds Universitet. Bägge hävdar med emfas att det inte råder något som helst tvivel om att det genomsnittligt finns medfödda skillnader i hjärnan mellan könen som leder till olika egenskaper, uppträdande och prioriteringar.

Redan spädbarn är olika

Redan 1976 sa den svenske genetikern Arne Müntzing samma sak. Han studerade 12 veckor gamla bebisar, som knappast kan ha hunnit bli påverkade av "patriarkatet", och fann väsentliga skillnader i beteende. Han skrev bland annat: "Pojkarna har tidigt bättre uppfattning om rumsförhållanden, det vill säga kroppars läge i förhållande till varandra. Det är troligen orsaken till att pojkarna längre fram vanligen blir mer intresserade än flickorna av tekniska konstruktioner och matematiska problem. Flickorna söker sig däremot tidigt till problem med mänsklig anknytning. Det är nog inte bara miljöpåverkan som får en liten flicka

att bädda ner sina tennsoldater i bomull för att de skall ha det varmt och gott.” För detta politiskt inkorrekta uttalande kallades Müntzing fascist, enligt Birgitta Kurtén-Lindberg i boken Tokfeminismen.

År 1999 genomförde Anna Servin, doktorand vid institutionen för psykologi vid Uppsala universitet, en studie av 300 spädbarn i samarbete med forskare och läkare vid Huddinge sjukhus. Hon fann tydliga skillnader i beteende mellan könen redan vid nio månaders ålder, skillnader som sedan ökade. ”Pojkar har generellt sett en bättre spatial förmåga; de ser och förstår hur olika konstruktioner hänger ihop och de är ofta mer förtjusta i byggleksaker. Flickor är vanligen mer välutrustade verbalt och har ett större intresse för relationer och väljer därför leksaker utifrån dessa förmågor”, säger hon i Aftonbladet. Det är värt att notera att Servin betraktar sig som feminist.

Professor Annica Dahlström gav nyligen ut den populärvetenskapliga boken ”Könet sitter i hjärnan”, som mötte ett mycket stort intresse och snabbt sålde slut (och nu föreligger i ny upplaga). Där redogör hon på ett föredömligt sätt för det mycket komplicerade kemiska samspel mellan hormoner, hjärnan och andra organ som både före och efter förlossningen successivt bygger upp oss till kvinna eller man. Det skulle leda alltför långt att redovisa detta vetenskapliga underlag här, så låt oss gå direkt på konsekvensen:

Eftersom det finns en typiskt manlig och en typiskt kvinnlig variant av den mänskliga hjärnan uppvisar de två könskollektiven en tydlig skillnad i beteende. Det är viktigt att påpeka att de individuella variationerna är stora. Det finns alltså män som fått ganska tydliga kvinnliga egenskaper, och tvärtom. Men genomsnittligt är skillnaden

mycket tydlig, varför det är rätt att tala om medfödda kvinnliga respektive manliga egenskaper. Här följer en redovisning av de två könens mest typiska egenskaper:

För kvinnor gäller genomsnittligt

- Är mera empatiska och mera omhändertagande
- Är överlägsna på verbal kommunikation och språkbehandling
- Fångar upp fler nyanser och detaljer med ögon och öron
- Är känsligare för andra människors sinnesstämning och subtila signaler
- Kan associera snabbare med tidigare lagrad information
- Har bättre simultankapacitet (förmåga att göra flera saker samtidigt)

För män gäller genomsnittligt

- Är mera riskbenägna och tävlingsinriktade
- Är bättre på att fokusera hela sin uppmärksamhet på en uppgift i taget
- Är överlägsna avseende abstrakt tänkande
- Har ett bättre tredimensionellt seende
- Är bättre på att kasta och skjuta prick
- Är mera extrema (åt båda håll) när det gäller intelligens, även om könens genomsnittliga intelligens är densamma

Egenskaperna i faktarutorna förklarar en hel del av varför samhället ser ut som det gör. När män genomsnittligt är mera tävlingsinriktade, mera risktagande och bättre på att

fokusera hårt på en sak i taget är det kanske inte så konstigt att de lyckas bättre i karriären och därför är överrepresenterade på chefsbefattningar. När kvinnor genomsnittligt är mera empatiska och mera inriktade på omhändertagande är det kanske inte så konstigt att de ofta återfinns inom vård och omsorg. När män är mer extrema åt båda håll avseende intelligens (fler snillen, men också fler trögtänkta) är det kanske inte så konstigt att de dominerar kretsen av nobelpristagare.

Försommaren 2007 offentliggjordes en undersökning som fondbolaget Danske Capital, en del av Danske Bank, låtit göra om svenska mäns och kvinnors val för sitt pensionssparande. Det framgår tydligt att män i mycket högre utsträckning än kvinnor väljer placeringsalternativ förknippade med högre risk, såsom aktiefonder, medan kvinnorna till stor del väljer lågriskalternativ som räntefonder. Fondbolagets marknadschef Peter Elmhorn varnar för att de kvinnliga valen förmodligen kommer att förränta sig sämre på lång sikt än männens val. Vinklingen i media är given, och det talas om "kvinnofälla" (DN 2007-05-27). Men vad gör man, när livsvalen kommer inifrån? Här finns för övrigt en intressant parallell till mäns och kvinnors val på arbetsmarknaden, som ju har resulterat i en situation där kvinnor genomsnittligt besitter yrken med lägre löneläge.

"Biologism" bekämpas som pesten

För ett antal decennier sedan var kvinnor verkligen förtryckta i Sverige, på den punkten har feminismen rätt (samtidigt som män var utsatta för omfattande begränsningar baserat på sociala konventioner). Sedan dess har dock för-

ändringarna glädjande nog varit mycket stora, och så gott som alla formella hinder för kvinnor har eliminerats. Det är därför rimligt att anta att de skillnader mellan kvinnors och mäns genomsnittliga plats i samhället som idag är synliga till stor del beror på de biologiska skillnaderna mellan könen och inte på "patriarkala strukturer" som konspirerar i hemlighet för att hålla tillbaka kvinnor (även om det tyvärr fortfarande förekommer en och annan övervintrad manschauvinist av gammal dålig sort).

Detta är naturligtvis hädiska tankar för den egofeminism som av ideologiska skäl bestämt sig för att det helt enkelt inte *ska* finnas några biologiska skillnader mellan könen annat än de som syns utanpå och de som har med fortplantning att göra. Därför bekämpas "biologism" som pesten. När Annica Dahlström lanserade sina forskningsresultat om könsskillnader fick hon hotfulla telefonsamtal, brev med råttlortar och mängder med invektiv slängda efter sig. Till och med forskare svek sin yrkesetik i affekt över det oerhörda i Dahlströms uttalanden. Så här berättar hon i sin bok "Könet sitter i hjärnan" om reaktionerna:

Det mest egendomliga telefonsamtalet fick jag från en kvinnlig kollega på en annan fakultet. Hon sade: "Annica, det finns inga skillnader mellan mäns och kvinnors hjärnor!" Jag blev lite förvånad (vad visste hon om det?) och svarade: "Vad intressant, NN, jag skulle vilja ha litteraturreferenserna, eller har du kanske forskat själv?" – "Nej, det har jag inte, men även om det skulle finnas skillnader får vi aldrig säga det!!" – "Men NN, detta är ju ett mycket egendomtligt uttalande från en professor

vid ett universitet, som skall värna om sanningen i forskningen!" – "Ja, ja, det kan så tyckas, men så är det i alla fall, du kan förstöra mycket om du fortsätter!"

Det uttalandet kom från en vetenskapskvinna med feministiska värderingar. De "vanliga" feministerna var (och är fortfarande) ofta ännu mera rabiata i sitt hat mot "biologismen".

Det är intressant att notera att de därmed snärjer in sig i en självmotsägelse. En grundtes för den feministiska rörelsen är ju att världen skulle se mycket bättre ut om det i större utsträckning var kvinnor som styrde. Varför då, måste man fråga sig, om det nu inte finns några skillnader mellan kvinnor och män?

Den uppmärksamme kanske tycker sig ha upptäckt en motsägelse i denna bok. Om det nu är så att kvinnor till sin natur är mera "omvårdande" än män, varför ondgör jag mig då över att samhället betraktar kvinnor som mera lämpade än män att ta hand om barn?

Det är ingen motsägelse. Skillnaderna i könens sätt att vara är som sagt statistiska och avser genomsnitt för respektive könskollektiv, medan variationerna är stora mellan individer. Varje människa har rätt att bli bedömd efter hur hon eller han är, inte som representant för ett kollektiv. Den tes jag driver är att samhället ska undanröja alla formella hinder som beror på kön – manligt såväl som kvinnligt – och sedan låta varje individ göra sina egna livsval. Om genetiskt betingade skillnader mellan könen då gör att män och kvinnor genomsnittligt väljer lite olika, och det

resulterar i vissa genomsnittsskillnader mellan manskollektivet och kvinnokollektivet, så får det vara så.

Naturen kan vi inte ändra på.

15. Jämställdheten som utveckledes till sin motsats

Uppslutningen bakom kraven på jämställdhet är i det närmaste total i dagens Sverige, en enighet som inkluderar denna boks författare. Att ansluta sig till ett begrepp säger dock inte så mycket om inte begreppet är nog definierat – och det är dessvärre inte fallet med ”jämställdhet”. Det finns flera tolkningar, och ordets innebörd har svängt med tiden.

Från början innebar jämställdhet frånvaro av könsdiskriminering. Alla människor skulle ha samma möjligheter och rättigheter oavsett kön, så gick resonemanget. Hela grundidén var alltså att kön borde vara ointressant. Detta resonemang innebär att en individ aldrig ska bli hindrad eller bromsad på grund av sin könstillhörighet. Så länge feminismen (eller kvinnosakskampen, som det utsprunglingen hette) kämpade för denna jämställdhet var det lätt att ställa sig på dess sida.

Under 1990-talet skedde dock en successiv svängning, där jämställdhet i Sverige istället började tolkas som könsbalans räknat i antal kvinnor och män. Varje arbetsplats, politisk församling, bransch, bolagsstyrelse och så vidare måste enligt detta synsätt ha ungefär lika många män som kvinnor för att jämställdhet ska anses råda. Därmed lämnade man synsättet att tjänstetillsättningar och liknande ska göras utan hänsyn till kön. Istället anammade man det

motsatta synsättet, att *särskild* hänsyn måste tas till kön.

Detta är en paradox. Hur kan det ses som jämställdhetsbefrämjande att bekämpa principen att könet ska vara ointressant? Detta är en fråga som oftare borde ställas till egofeministerna i dagens Sverige. Det uppenbara svaret är att dessa inte eftersträvar rättvisa för individer utan för olika kollektiv – men rättvisa kan inte vara kollektiv!

Den första varianten av jämställdhet, låt oss kalla den ”jämställdhet modell 1”, sätter individen i centrum. En människa i taget betraktas, och kontroll sker av att hon eller han inte missgynnas gentemot någon annan på grund av sitt kön. Den definition på jämställdhet som det svenska åsiktsetablissemanget numera omhuldar, låt oss kalla den ”jämställdhet modell 2”, uppvisar däremot ett totalt ointresse för individerna. Hela syftet är att uppnå rättvisa mellan två jättelika kollektiv, den kvinnliga och den manliga delen av befolkningen. Individen reduceras till representant för ett kollektiv.

Den som anser att individualismen är den önskvärda basen för vårt samhälle måste försvara den på det ideologiska planet – inte kompromissa med sina principer, sticka svansen mellan benen och låta kollektivisterna sätta agendan. Det är det som individualister och liberaler har gjort i jämställdhetsfrågan.

Bodil Bryntesson, författare till "Feminismens offer"

Att ställa sig bakom jämställdhet modell 1 är en fullständig självklarhet. En gång i tiden, när svenska kvinnor var omyndiga, saknade rösträtt och inte fick inneha offentliga

tjänster, krävdes en tämligen aggressiv kamp för att bryta ned dessa horribla kvinnohinder. Idag återstår dock ytterst få formella spärrar för kvinnor.

Jämställdhet modell 2, däremot, leder till en rad problem och orimliga konsekvenser. För det första innebär den som sagt att hela grundidén om att könet ska vara irrelevant överges. Den leder också till grava orättvisor mellan individer (vilket behandlas nedan). Dessutom leder den till att samhället på sikt riskerar att utarmas på grund av inkompetent styre – ledande poster tillsätts ju inte med duglighet som riktmärke när fokus istället ligger på millimeterrättvisa mellan olika kollektiv.

För naturligtvis kommer kraven på kollektiv rättvisa inte att stanna vid de två kollektiven kvinnor och män. Vi har redan en strävan efter en rättvis representation av invandrare i olika sammanhang. Därmed har vi fyra grupper att ta hänsyn till för att det ska bli ”rättvist”. Nästa steg kan bli att det anses att religion och sexuell läggning också måste vävas in i detta pussel. Därefter kanske rörelsehindrade. Sedan har vi ju regional tillhörighet inom Sverige – varför ska norrlänningar ”diskrimineras”, naturligtvis måste vi kvotera in personer efter landskapstillhörighet, kommer det att hävdas. Och så vidare. Till slut har det blivit så invecklat att alla tillsättningar blir ett mäkta komplicerat kvoteringspussel där duglighet och meriter är närmast irrelevanta. Och då torde samhället vara på kurs mot undergång.

Låt oss ta upp den tidigare tråden om att kollektiv rättvisa leder till stora orättvisor för individer. Antag att det ska tillsättas en chef på en arbetsplats. Om den som har störst erfarenhet, bäst utbildning och rent allmänt anses

mest lämpad som chef råkar vara man, är det då rimligt att han tvingas stå tillbaka för en mindre lämpad person (som är kvinna) för att arbetsplatsens genusstatistik ska snyggas till? Ur individens perspektiv är det naturligtvis en fullständigt orimlig tanke.

Om kvinnan tillsätts – bara för att hon är kvinna – måste den förbigångna mannens bitterhet och känsla av orättvisa vara mycket stor. Han lever bara en gång, och kanske inte får någon mer chans att avancera i karriären. Med vilken rätt offras han? Hur kan det vara jämställdhet att den mest lämpade stoppas på grund av sitt kön? Sexism är ett bättre ord. Eller varför inte mansdiskriminering.

På sina håll börjar främjandet av kvinnor på mäns bekostnad att resultera i en situation som intill förväxling liknar det gamla ”manssamhället”, men med omvända förtecken. Är det så jämställdhet ska se ut? Exempelvis kan man konstatera att det socialdemokratiska partiet, tillsammans med arbetarrörelsens fackliga gren LO, idag påminner om ett matriarkat. ”Efter valet av ny ordförande i SSU idag sitter kvinnor på alla centrala poster – utom en”, skrev Aftonbladet den 8 augusti 2007. Partiledaren är kvinna (och som bekant fick bara kvinnor kandidera till den posten när det begav sig), liksom partisekreteraren, gruppledarna i riksdagen och Europaparlamentet, ordföranden i ungdomsförbundet, ordföranden i studentförbundet samt LO-ordföranden. Enbart ordföranden för de kristna socialdemokraterna är man.

Tankegods av ruggigaste sort

Nu vet jag att många feminister resonerar så här: ”Efter att kvinnor har blivit förtryckta i tusentals år är det inte mer

än rätt att männen får det lite kämpigt ett tag”. Men stopp ett tag! Visst har kvinnor blivit förtryckta (och blir det fortfarande i vissa hörn av världen). Men *den här* mannen, han som blev förbigången vid chefstillsättningen, har inte förtryckt kvinnor i tusentals år. Han kanske inte har förtryckt dem alls. Han är född till människa, och har slumpmässigt fått ett kön utan att kunna välja – med vilken rätt ska han då straffas för sitt kön? Han lever bara en gång, och det är nu. Ska hans liv offras, genom att han tvingas till lägre livskvalitet, som en hämnd för vad andra människor har gjort i en annan tid? Det är i högsta grad en kollektivistisk, auktoritär människosyn. Det är orättfärdigt. Det är anti-jämställdhet.

Låt oss ta ytterligare ett exempel. Antag att intagningen till rörmokarutbildningen sker på grundval av betyg, helt utan hänsyn till kön, men att färre flickor än pojkar väljer att söka, och att rörmokarkåren därför blir mansdominerad. Råder då en orättvisa, en bristande jämställdhet? Modell 1-feministerna svarar nej, eftersom alla söker på samma villkor råder jämställdhet. Modell 2-feministerna svarar ja – så länge det inte finns lika många kvinnliga rörmokare i arbete som manliga råder en orättvisa, anser de.

Men om det nu är så att de flesta flickor inte *vill* bli rörmokare, är det då verkligen ett problem att ganska få blir det? Ja, säger egofeministerna, det är ett problem, därför att de där flickorna som väljer andra yrken än rörmokare (kanske ”kvinnliga” yrken med lägre genomsnittslön) är påverkade av traditionellt könsrollstänkande. De är påverkade av ”patriarkatet”, deras val är inte deras äkta val. Eller, annorlunda uttryckt, de förstår inte sitt eget bästa.

Det är precis så den svenska egofeminismen resonerar, och den åsiktsnischen stinker av gammalt auktoritärt tankegods av ruggigaste sort. På samma sätt ansåg till exempel kommunistpartiet under Lenin i det unga Sovjetunionen att folket inte förstod sitt eget bästa, och därför måste Partiet använda tvång. Med vilken rätt kan feminister påstå sig veta bättre vad en människa vill och tycker än den människan själv?

Verklig jämställdhet innebär INTE att vi är likadana, utan att vi alla har LIKA VÄRDE och SAMMA RÄTTIGHETER och SKYLDIGHETER!

*Professor Annica Dahlström i sin bok
"Könet sitter i hjärnan"*

Kollektiv rättvisa är orättfärdig och ligger förtryckarideologier nära. År 1934 blev Hans Kelsen, professor i rättsfilosofi vid universitetet i Köln, fråntagen sin professur. Skälet var att hans ras var överrepresenterad. Professor Kelsen var jude, och judar var faktiskt överrepresenterade vid det här universitetet. Var avlägsnandet av honom därmed ett rättfärdigt beslut? Så här svarar Susanna Popova på frågan, som hon tar upp i sin bok *Elitfeministerna*:

"I Tyskland 1934 skulle många ha svarat ja. Nazisterna lanserade tidigt krav på rättvisa mellan raserna. De menade att det var orättvist att representanter för den judiska rasen hade oproportionerlig makt inom universitet, näringsliv och handel".

Känns resonemanget igen?

Nazisternas feltänk var, som Popova påpekar, att de utgick ifrån att Kelsen fick tjänsten på grund av att han var

jude. I själva verket fick han den med all sannolikhet för att han var en duktig person, och rasen spelade förmodligen inte större roll än hans skostorlek. ”Så fort man tilldelar medborgare en funktion av ’representant’ för en av statsmakten avgränsad kategori, det må gälla kön, ras eller etnicitet, har man lämnat den universella medborgarskapstanken”, skriver Mats Lundström i boken Jämställdhet eller sexistisk rättvisa.

16. Jag anklagar

Nu har manligheten i flera decennier suttit på de anklagades bänk i feminismens självutnämnda revolutionsdomstol, i stort sett utan att försvara sig. Stormen har inte blåst över, vilket en del män kanske hoppats, istället har intensiteten i anklagelserna bara ökat och påhoppet har blivit allt grövre. Dessutom har feminismen kommit långt i sina strävanden att ta kontroll över statsapparaten.

Men nu får det vara nog! Härmed förklaras maskulismens motdomstol för invigd, och jag kallar till förhandling. Rollerna är ombytta! Låt oss gå direkt till åklagarens slutplädering:

- Jag anklagar feminismen för att kraftigt överdriva de svårigheter och problem som kvinnor drabbas av för att de är kvinnor.

- Jag anklagar feminismen för att systematiskt förtiga eller förneka de flesta av de förmåner som kvinnor har för att de är kvinnor.

- Jag anklagar feminismen för att i stort sett helt blunda för de svårigheter och problem som män drabbas av för att de är män.

- Jag anklagar feminismen för att bedriva könskrig syftande till att främja den egna gruppen (alltså kvinnorna) under den falska förespeglingen att främja jämställdhet.

- Jag anklagar feminismen för att ha tagit sig monopol på att definiera begreppet jämställdhet, och då gjort det på fel sätt.

- Jag anklagar feminismen för att felaktigt helgonförklara det kvinnliga könet.

- Jag anklagar feminismen för att tillämpa diverse ojusta debattknep.

- Jag anklagar feminismen för att gå så långt i oetiskt agerande att oskyldiga män offras (till och med genom att kastas i fängelse) i egenskap av representanter för ett kön som feminismen utnämnt till fiende.

- Jag anklagar feminismen för att använda det hyllade begreppet jämställdhet som en murbräcka för etablerandet av en kollektivistisk människosyn.

- Jag anklagar feminismen för att våldföra sig på vetenskapen och naturen när man driver tesen att könen är en social konstruktion.

- Jag anklagar feminismen för att medvetet duper omvärlden genom att låta feministiskt övertygade forskare utföra undersökningar som från början är upplagda så att de ska producera ett resultat som passar som vapen i den feministiska offensiven, medan man låtsas att det rör sig om objektiva undersökningar.

- Jag anklagar många av de ansvariga beslutsfattarna i den akademiska världen för att sätta politisk korrekthet och kortsiktig omsorg om den egna karriären före den vetenskapliga hedern, i och med att man låter ovanstående ske.

- Jag anklagar den förra och (i något mindre utsträckning) den nuvarande regeringen för att i strävan att framstå som politiskt korrekt ha lagt sig platt för en ointellektuell egofeministisk klick, och på ett okritiskt sätt ha anammat och börjat sprida vidare dess absurda verklighetsuppfattning.

- Jag anklagar, avslutningsvis, stora delar av media för att alldeles för okritiskt svälja de feministiska knepen, vinklingarna, halvsanningarna och lögnerna, och därmed ha hjälpt till att etablera ett samhällsklimat med orimliga värderingar som leder till allvarliga konsekvenser för såväl individer som samhälle.

Genusdebatten har gått snett

Genusdebatten har gått rejält snett i Sverige – på ett antal olika sätt.

Det första man måste konstatera är att det läggs alldeles för mycket fokus på genus över huvud taget. Sverige är sedan lång tid ett land som i hög grad präglas av den så kallade genusfrågan. Den genomsyrar de flesta samhällsområden och styr i stor utsträckning bland annat politik, utbildning, forskning, myndighetsutövning och näringsliv. Symboliskt är att media har rapporterat om att utländska företagsledare på besök i Sverige har frapperats av att vi, i deras ögon, lägger så oerhört stor vikt vid könet vid chefstillsättningar på bekostnad av kompetens och allmän lämplighet.

Ibland blir det krystade genusperspektivet, med obligatorisk mansfientlighet, så långsökt att det gränsar till det komiska. I genusproffsens föreställningsvärld kretsar allt kring genus. Knappast någon företeelse är för alldaglig eller för allmänmänsklig för att undgå anklagelser om att ingå i någon obskyr form av manligt planerat kvinnoförtryck, och konspirationsteorierna frodas. Så här skriver exempelvis kanslirådet på utrikesdepartementet (och feministen) Gerd Johnsson-Latham i den tidigare nämnda rapporten

”En studie om jämställdhet som förutsättning för hållbar utveckling”:

”Den välfärdsmodell som fokuserat på och som skapat stor materiell välfärd, främst för världens ca 1 miljard rika, har utformats i beslutsfattande fora som domineras av män och ofta lagts på marknadslösningar och teknik — där män dominerar i t ex parlament, näringsliv m.m. [...] Som framgår av bl.a. analyser genom gender auditing (revision) har bidrag till produktion och tjänster i många länder gått till varor och tjänster som män prioriterar. Som exempel kan nämnas statliga anslag för sysselsättningsprojekt, prioritering av yttre hot snarare än åtgärder mot våld mot kvinnor i familjen och på infrastruktur och reguljärflyg mer än på kollektivtrafik etc. [...] Män har också gynnats mer än kvinnor av stora statliga bidrag till och skattelättnader för bilindustrin. [...] Resurser i form av anslag, personal, forskning mm som avsätts för att främja ekonomisk tillväxt hjälper därmed män mer än kvinnor. [...] Män världen över dominerar beslutsfattande som rör transporter — liksom journalistik om bilbranschen. [...] Transportsektorn är byggd och utformad av män för män. Det stora antalet talare vid konferenser om bilar, infrastruktur och regionplanering kan lätt bekräfta intrycket av att konferenserna planeras av och för män.”

Visst är jämställdhet ett viktigt värde i ett samhälle som gör anspråk på att vara angenämt, men det är ändå bara en av ett flertal eftersträövandvärda företeelser där andra är väl så viktiga. Såsom skattetryck och köpkraft. Men det är kanske inte så underligt att genusfrågan sväller över sina bräddar mot bakgrund av att det har växt fram ett genus-etablissemang som har stora egenintressen i att hålla hysterin

vid liv. Ett stort antal personer – bland annat forskare, konsulter, handläggare vid myndigheter och olika slags befattningshavare i diverse organisationer – försörjer sig idag på genusdebatten (oftast på skattebetalarnas bekostnad). I många fall har hysterin också öppnat gyllene karriärmöjligheter för dessa personer. Det är inte att undra på att genusetablissemang med näbbar och klor försvarar den överdrivna roll som genusfrågan fått i Sverige (och försöker blåsa upp den ytterligare).

Att det finns en genusdebatt (av rimlig omfattning) är naturligt och bra. Eller, korrektare uttryckt, det hade varit bra om genusdebatten varit sund. Detta är dessvärre inte fallet i Sverige. Som nämndes i bokens inledning har definitionen på jämställdhet kapats av radikalfeminister, och dessa har också lyckats erövra problemformuleringsprivilegiet. ”Erövra” är väl i och för sig fel ord, eftersom man knappast kan tala om någon strid. Det sunda förnuftets anhängare har i allt väsentligt lämnat walk over, och det är pinsamt hur den manliga hälften av Sveriges befolkning i många år skuldmedvetet har hukat medan befängda anklagelser har haglat över dem.

Egendomligt ideologibygge

På vilket sätt är då genusdebatten osund? På flera sätt.

För det första är den starkt partisk. Det som kallas genusdebatt och genusforskning är i praktiken nästan alltid en feministdebatt och feministforskning. Det som kallas jämställdhetssträvanden är i praktiken oftast ensidiga strävanden efter fler förmåner för kvinnor. Feminismen försöker inte ens dölja detta, och ändå uppstår märkligt nog inga reaktioner. Det tidigare citerade kravet från Feminis-

tiskt Initiativs valmanifest från 2006, ”Samhällsbyggandet måste ske utifrån kvinnors villkor” (en av huvudpunkterna), är talande.

Diskriminering drabbar bara kvinnor, anses det, eftersom männen surfar på en räkmacka genom livet. Hela denna bok utgör ett försök att påvisa hur felaktigt det synsättet är. En *seriös* genusdebatt skulle gripa sig an jämställdhetsfrågan på ett könsneutralt sätt, sätta sig in i båda könsens problem och sedan bekämpa såväl kvinno- som mansdiskriminering.

Jag förnekar inte att det förekommer att kvinnor behandlas sämre på grund av sitt kön. Även om situationen har förbättrats drastiskt sedan den tid då kvinnorna utgjorde en underklass, under en lång utveckling där mer eller mindre alla formella spärrar för kvinnor har eliminerats, finns på sina håll otidsenliga attityder fortfarande kvar. Sådana ska naturligtvis bekämpas. Men parallellt ska också mansdiskrimineringen bekämpas, för en sådan finns och den är inte liten. Och därutöver finns en mängd sätt på vilka männen är underordnade kvinnorna på ett mera informellt plan.

Det delproblem av genusfrågan som kvinnodiskriminering utgör ska alltså erkännas. Därifrån är steget emellertid mycket långt till den dogm som egofeminismen har gjort till fundament i sitt egendomliga ideologibygge – talet om ”könsmaktsordning”, ”patriarkala strukturer” och ”kvinnans strukturella underordning”. Dessa underliga begrepp betyder på det feministiska språket att männen som grupp förtrycker kvinnorna som grupp – och männen konspirerar i hemlighet för att kunna fortsätta med detta – och alla män har del i skulden för det och bör således skämmas.

Detta är kvalificerat trams, och det är på tiden att det sägs i klartext. Det finns ingen ”könsmaktsordning”, det

finns inga ”strukturer” och kvinnan är inte ”strukturellt underordnad” (vad nu det är).

Visst stöter kvinnor på hinder och problem titt som tätt – både i arbetslivet och på livets övriga områden. Så långt har feminismen rätt. Det är i nästa steg som resonemanget kör i diket – synsättet att så fort något går en kvinna emot så beror det på att männen samarbetar för att stoppa kvinnor. Såsom varande man kan jag meddela våra kära ego-feminister att vi män också – hör och häpna – lever ett liv fyllt av problem och motgångar. Skillnaden är att vi inte har några ”strukturer” att skylla på. De män som verkligen befinner sig i härskande position och surfar genom livet på en räkmacka är *ytterst* få (kanske inte fler än de kvinnor som befinner sig i samma situation). Om de ledande ego-feministerna skulle praoa som män ett tag skulle nog en och annan tjugofemöring trilla ned.

Varning för kollektivism

Då har vi kommit så långt i resonemanget att vi kan konstatera att det finns vissa ojämställdheter som bör rättas till, men det ska göras med sunt förnuft. Men hur sker det? Hur skapar vi jämställdhet? Det beror förstås på vad man menar med begreppet, vilket leder in på nästa sätt på vilket den svenska genusdebatten har gått snett – den felaktiga definitionen av jämställdhet.

När man ser tidningsrubriker som ”Långt kvar till jämställdhet inom brandmansyrket” ligger sucken nära till hands. ”Problemet” är nämligen inte att yrket är stängt för kvinnor, vilket man först kan förledas att tro av artiklarnas uppskruvade tonläge. ”Problemet” är inte ens att kvinnor särbehandlas på ett negativt sätt vid intagningen (tvärtom

genomförs omfattande kampanjer för att locka kvinnor till brandmansutbildningen). Nej, det enda ”problemet” är att de allra flesta brandmän i aktiv tjänst är män. I dagens samhällsklimat anses det nämligen att ett yrke inte är ”jämsällt” om det inte till minst 40 procent är besatt med personer från det underrepresenterade könet (hur nu ett *yrke* över huvud taget kan vara jämställt, bara det är underligt).

Vari består då problemet med att nästan alla brandmän är män? Varför anses det så viktigt att fylla brandbilarna med kvinnor? Det handlar om ett arbete med extrema fysiska påfrestningar, och kvinnor har i genomsnitt bara två tredjedelar av männens muskelmassa. Detta faktum är givet av naturen, och feministerna må skrika sig fördärvade av upprördhet men det ändrar inte verkligheten. Muskelmassan har faktiskt en icke oväsentlig betydelse om en medvetlös 90-kilos person ska bäras ut från ett brinnande hus.

Att definiera jämställdhet som att alla tänkbara kollektiv och grupper i samhället måste bestå till minst 40 procent av vardera könet är orimligt och destruktivt. Det bygger på idén att skapa rättvisa mellan två kollektiv – män och kvinnor – när rättvisa i själva verket enbart kan vara individuell (enligt resonemanget i föregående kapitel). Om en person som vill göra någonting hindras eller bromsas på grund av sitt kön så råder bristande jämställdhet. Annars råder jämställdhet. Simple as that. Det innebär att det går alldeles utmärkt att förena jämställdhet med en mestadels manlig brandmanskår.

Det tredje felet som begås av det svenska genusetablissermanget är vägran att erkänna existensen av medfödda skillnader mellan könen. När ett enigt forskarsamhälle nu

under en längre tid har visat att det genomsnittligt finns väsentliga skillnader mellan mäns och kvinnors hjärnor, vilket resulterar i skillnader i personlighet, läggning och livsval, måste naturligtvis hänsyn tas till det. Verkligheten kan inte pratas bort med slagord, om än aldrig så aggressiva.

För att fortsätta med brandkårsexemplet: Brandmannayrket ligger helt enkelt inte för majoriteten av kvinnor, så enkelt är det. Det är huvudsakligen därför som kåren har så få kvinnor, inte för att kvinnorna motarbetas av männen. Egentligen tror jag att nästan alla svenskar intuitivt inser att det är så, men få vågar säga det rent ut på grund av den masspsykosala "Kejsarens nya kläder" som vi har drabbats av. Nu väntar vi bara på att ett litet barn sticker hål på bubblan genom att ropa, inte "Kejsaren är ju naken!" den här gången utan "Men de flesta kvinnorna vill ju inte!".

Så här säger räddningschefen i Falköping/Tidaholm till Sveriges Radio efter att ha fått kritik från Jämställdhetsombudsmannen för att inte göra tillräckligt för att anställa kvinnliga brandmän (www.sr.se 2006-10-19): "Man kan alltid bli bättre, men jag tycker att vi gjort tillräckligt. I somras anställde vi tre kvinnliga sommarvikarier och detta trots att bara fem sökte. Det är svårt att anställa fler när fler inte söker tjänsterna och jag tror inte brandmannayrket är så attraktivt för de flesta kvinnor." Räddningschefen i Västervik, Pierre Strid, har också dragit på sig JämO:s missnöje. Han säger till Västervikstidningen: "Tyvärr är det väldigt få kvinnliga sökande" (2006-11-16). Ändå har räddningstjänsten i Västervik arrangerat prova-på-dagar särskilt för kvinnor, dragit igång ett så kallat räddningsgymnasium för att kunna rekrytera kvinnliga brandmän

från det kvinnodominerade omvårdnadsprogrammet, och i annonser understryker man alltid sin önskan att rekrytera kvinnor.

Dessa åtgärder duger dock inte åt genusetablissemangen. Jämställdhetsombudsmannen har utarbetat ett helt kvinnoåtgärdspaket särskilt för landets räddningstjänster – utöver prova-på-dagar särskilt för kvinnor ingår samarbete med räddningsskolor för att locka kvinnliga sökande, prioritering av kvinnliga praktikanter, införande av rutinen att alltid kalla samtliga kvinnliga sökande till test och intervjuer, ändring av intagningsstesterna så de passar kvinnor bättre samt att låta kvinnor få göra om tester om de misslyckas första gången.

De allra flesta kvinnor vill alltså inte bli brandmän, men det svenska genusetablissemangen har gett sig attan på att få dem att ändra sig. Det ger prov på ett von oben-perspektiv som uppvisar stora likheter med Gunnar och Alva Myrdals sociala igenjörskonst från 1930-talet. Om vi ska göra våld på naturen för att tillfredsställa dogmatiska krav från en elitistisk klick som göder sig själv kan vi skapa stor olycka för många människor. Så här skriver professor Annica Dahlström i sin bok "Könet sitter i hjärnan":

"Den så kallade feminismen riskerar att allvarligt skada medborgare i Sverige med sin teoribildning och sina hypoteser, vars grundläggande dogm är att alla skillnader mellan kvinnors och mäns personligheter, intressen och förmågor enbart beror på social påverkan. Genom att med millimeterrättvisa tvinga människor att anpassa sig till konse-

kvenserna av denna dogm, lägger man en tvångströja på stora befolkningsgrupper.”

*Professor Annica Dahlström i boken
”Könet sitter i hjärnan”*

Fel jämställdhet främjar sjukdom och död

Är det denna tvångströja som ligger bakom det faktum att både män och kvinnor i högre utsträckning är sjukskrivna och avlider i förtid i de mest ”jämställda” kommunerna? Forskning utförd vid Folkhälsoinstitutet och Karolinska Institutet av Anna Månsdotter och Mona Backhans visar nämligen att ju mer ”jämställd” en kommun är desto sämre är det ställt med dessa två hälsomått (SvD 2007-03-14). Det måste rimligtvis tolkas som att jämställdhet (enligt den idag gängse definitionen, alltså den felaktiga) driver fram sjukdom och död. Detta är förstås en alarmsignal av betydande dignitet och en klar indikation på att något har gått allvarligt snett, och saken förtjänar betydligt mer uppmärksamhet än den fått. Det är för övrigt intressant att notera att när Svenska Dagbladet skrev om saken sökte tidningen jämställdhetsminister Nyamko Sabuni för att få en kommentar. Hon avböjde.

Marcus Perlitz, även känd som Robinson-Marcus, har gett ett ansikte åt genustvångströjans offer. Han berättar i tidningen Världen idag om hur hans mentala hälsa har skadats av feministiska experiment när han gick i förskolan (som på den tiden var ett lika utpräglat matriarkat som idag). När Marcus och pojkkompisarna ville leka vilda lekar ingrep fröknarna, som av ideologiska skäl ville att pojkar och flickor skulle leka på samma sätt. ”Man märkte att de inte tyckte om det här pojkaktiga beteendet. För att tillfredsställa de vuxna skulle man vara könsneutral och förneka sina manliga beteenden. [...] Det var en psykisk miss-handel”, säger Marcus Perlitz till Världen idag (2007-08-03).

Det är ett underligt fenomen att alla skillnader i livsval och beteende människor emellan som har med genus att göra, eller kan misstänkas ha med genus att göra, uppfattas som problem som det är samhällets uppgift att rätta till. Återigen vill jag rikta sökarljuset på den avgörande symbolfrågan: Exakt vad är problemet med att de flesta brandmän är män? Är inte det viktiga att de är bra på att släcka bränder? Och varför kan inte pojkarna få jaga varandra på dagis?

Varför upplevs skillnader mellan män och kvinnor som så skrämmande? Varför är likriktning så oerhört viktig på just detta område, medan pluralism är ett honnörsord på de flesta andra områden? Vi hyllar det multikulturella samhället, vi understöder dialekter, vi ger hundratals miljoner kronor av skattemedel i presstöd för att upprätthålla partipolitisk pluralism i nära nog varje svensk stad, men könen ska helst vara kopior av varandra. Bortsett från att det strider mot naturen och lägger en plågsam tvångströja på män-

niskor tycker jag själv att en avkönad värld känns oerhört tråkig.

Under en lång historisk process har kvinnorna i allt väsentligt erövrat männens domäner, medan motsatsen har skett i betydligt mindre utsträckning. Med en viss förenkling kan man säga att kvinnorna har sprängt sina bojar medan männen har kvar sina. Man kan därför hävda att det för närvarande finns ett större behov av maskulism än feminism. Sedan får vi hoppas att vi snart kan lägga båda dessa kamp-ismer åt sidan och istället samlas bakom humanism, den enda ism som har förutsättningar att skänka oss den äkta rättvisan och den sanna tillfredsställelsen.

Reclaim the pride!

Från och med nu måste det bli rim och reson i jämställdhetsarbetet. Det får vara slut med det eviga nedgörandet av män, utslungandet av invektiv som ”gubbslem” med kön som enda grund och undanskuffandet av män när de är mer kompetenta för att ”det ska vara en kvinna”. Det får vara slut med pratet om ”det skyldiga könet”. Det får vara slut med det systematiska osynliggörandet av männens problem. Det får vara slut med att låta så gott som alla genusinriktade undersökningar och forskningsprojekt genomföras av övertygade feminister.

Men det räcker inte att feminister, media, akademi och proffstyckare förändrar sig. Även vi män måste förändra oss. Vi måste sluta huka när anklagelserna viner, vi måste med kraft slå ifrån oss pratet om medfödd manlig skuld, vi måste lära oss att protestera när vi utsätts för diskriminering, vi måste våga höja vår stämma vid exempelvis arbetsplatsernas kaffebord när diskussionen svänger in på ett

manskränkande spår. Vi måste börja bejaka och vara stolta över våra manliga egenskaper, eftersom dessa på ett viktigt sätt bidrar till att föra mänskligheten framåt (liksom för övrigt kvinnors kvinnliga egenskaper också gör).

Kort sagt, vi män måste resa oss ur förtrycket. Och det kan vi bara göra själva – ingen utomstående (vilket bara skulle kunna vara kvinnorna) lär skynda till undsättning medan vi räddhågat mesar i ett hörn. Men om vi själva tar ledningen och visar vägen – så länge det är en sund väg vi pekar ut – kommer media, politiker och opinionsbildare att följa efter. Jag är nämligen övertygad om att det är den nästan totala frånvaron av motstånd från männens sida som har gjort det möjligt för media och politiker att utvecklas till något som påminner om ett mansfientligt matriarkat.

Tänk på sagan Kejsarens nya kläder. När det första ropet om att "Kejsaren är ju naken!" väl hade hörts i folkhopen spred sig insikten med blixstens hastighet om hur det verkligen stod till.

Det är dags för den svenske mannen att återta sin berövade stolthet! Reclaim the pride!

Appendix – litteraturlista och internettips

Litteratur

- ”Abused men”, Philip W Cook
- ”Elitfeministerna”, Susanna Popova
- ”Feminismens offer”, Bodil Bryntesson
- ”Gärningsmannen är en kvinna”, Anna Wetterqvist och Suzanne Kordon
- ”Hankön i skolan”, Bertill Nordahl
- ”Hon & han, Födda olika”, Kerstin Uvnäs och Rigmor Robert
- ”Jämställdhet eller sexistisk rättvisa?”, Mats Lundström
- ”Könet sitter i hjärnan”, Annica Dahlström
- ”Likhet inför lagen”, Christian Diesen med flera
- ”Sex, lögner och terapi”, Lilian Öhrström
- ”The Myth of Male Power”, Warren Farrell
- ”The psychology of female violence – crimes against the body”, Anna Motz
- ”Tokfeminismen”, Birgitta Kurtén Lindberg
- ”Vilse i damdjungeln”, Bertill Nordahl

Internet

Antifeministiska samfundet, www.antifeminist.nu

Antifeministiskt initiativ, <http://antifeministen.blogspot.com>

Fäder för rättvisa, www.f4j.se

Mansjouren 1: www.mansjouren.nu

Mansjouren 2: www.mansjouren.net

Nordiska kommittén för mänskliga rättigheter:
www.nkmr.org

Pappa-barn: www.pappa-barn.se

Pappaliv: www.pappaliv.se

Pappaombudsmannen: www.pappaombudsmannen.se

UmgängesrättsFöräldrarnas Riksförening: www.ufr.org

Kvinnlig härskarteknik, kvinnogrisar och kvinnlig könsmaktsordning, finns det? Inte enligt det politiskt korrekta Sverige.

Denna bok tar upp mycket som de flesta inte vågar uttala, men som väldigt många tänker: Det omfattande mansförtrycket, kvinnors många nedtystade förmåner, de mansfientliga myterna som skapats av feministiskt riggade forskningsprojekt, den felaktiga definitionen av jämställdhet – och mycket mer.

Kvinnor är *inte* svaga, hjälplösa och ständiga offer – som feminismen vill få det till för att skapa sig ett existensberättigande. Kvinnor är starka, smarta och mäktiga – och precis som män använder de sin makt både på ett bra och mindre bra sätt.

Den enda vägen till äkta jämställdhet går via könsneutralitet i jämställdhetsdiskussionen – att i lika hög utsträckning erkänna båda könsens svårigheter. Det kräver initialt ett visst mått av maskulism och att mannen återerövrar sin berövade stolthet. Öppna boken och kom med på vandringen!

